

ଜହ୍ନ ମାସ

ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୮୫

“ସ୍ଥାବ୍ର ବନେଇବା ପିଲାଙ୍କ ଖେଳ
ବିଶ୍ୱର ଲାଗିଲେ ଲାଗେନା ଦେଲ”

-ଫେରି ଫେରି

ପଲେଡ଼ା ଚିନିଷ, କଟୁରି ଆଣ
ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କାଟ ଲଗା ପମାଣ ।
ଫେରିକଲ ଲଗାଅ, କଳା ଚକ୍ଷୁ ସଜାଅ
ଲଗା ପମାଣେ ହୁଅ ଆକାରକୁ ଦିଅ ।
ଇସେଇ, ହାତି, ଘୋଡ଼ା, ହରିଣ, ଡେରୁଆ
ଗଛା, ମୟୂର, ଚଣି, ଶୁଆ, ଶାଘି, ଚଢ଼ିଆ ।
ପଲେଡ଼ା ଚିନିଷ, କଳା ଚିତ୍ର-ପତ୍ରା
କାଟ ହେଉନି କାଗଜ ଅବା କାଠ-ପତ୍ରା ।
ସବୁ ଚିତ୍ରି ଲଗି ଫାରିବ
ସବୁ ଚିତ୍ରି ବନେଇ ହେବ ।
ବାଉ ଘରୋନି, ଅତିଆ ହୁଏନି
ସଫାପୁଷ୍ପ କାମ ବୋଲ ବି ଚିହ୍ନେନି ।
ତମ କାମ ଦେଖି, ସାରିବ କହୁନି ବାହାବା
ତମେ ଦିବୁ ହୁଅ ଫେରିକଲ ଏମ୍ ଆଉ ବାହାବା !

ପୋର୍ଟା ପିପ୍ପ କେନିଟି ବନେଇବ, ଦେବତା
କାଣିବାକୁ ତତ ଦୁପନଟି ଭରି କାଗଜେ ପଠାଅ ।
‘ଫେରି ଫେରି’, ପୋଷ୍ଟ କାର୍ଡ୍ କ୍ର. ୧୧୦ଟ, ପଲେ-୪୦୦ ୦୨୦

ପୋର୍ଟା ପିପ୍ପ କେନିଟି ବନେଇବ, ଦେବତା କାଣିବାକୁ
ତତ ଦୁପନଟି ଭରି କାଗଜେ ପଠାଅ ।
‘ଫେରି ଫେରି’, ପୋଷ୍ଟ କାର୍ଡ୍ କ୍ର. ୧୧୦ଟ, ପଲେ-୪୦୦ ୦୨୦

ନାମ : _____
 ଘର : _____
 ଠିକଣା : _____
 ପଦ : _____
 ପଞ୍ଜୀକରଣ : _____
 କାର୍ଡ୍ ତାମ ଦେଇ ‘ଫେରିକଲ’ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ୩ ୪ ୫/୧୫୫

(Ch)

ଫେରିକଲ
ସିଲିକୋନ ଆସେମ୍ବଲି

ଉତ୍ତମ କାମ, ଉତ୍ତମ କାମ, ଫେରିକଲ୍ ର ଉଷ୍ମ ପରିଶ୍ରମ ।

© ୧୯୮୫ ଫେରିକଲ୍ କର୍ପୋରେସନ୍, ପୁର୍ବେ ପିଟିକଲ୍ କମ୍ପାନୀ ପ୍ରା.ଲି., ପଲେ-୪୦୦ ୦୨୦ ଓ ଫେରିକଲ୍ ଉପକରଣ ଗାର୍ ।

ଜିଣ!

୧ ମ ପୁରସ୍କାରଃ ଆମେରିକା ଓ
ଜାପାନ ସ୍ଥିତ ଡିଜିନାଲ୍‌ସ୍ ଦେଖିବା ଯାତ୍ରା !

୨ ୨ ପୁରସ୍କାରଃ ସୁଦୃଶ୍ୟ

ସ୍ପୋର୍ଟସ୍ ବାଇସାଇକଲ !

୩ ସହଜ ପହଞ୍ଚିବା ପୁରସ୍କାର

ପ୍ରତି ସପ୍ତାହରେଃ

ସୁନ୍ଦର ଡିଜିଟାଲ୍ ଇଣ୍ଡିଆ !

ଶାସ୍ତ୍ର କର !
ବନ୍ଦହୋଇ ଡାକ୍ତରୀ
୧୪ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ୮୫

ଭାଗ ନିଅ

ପସିନ୍ଦା 'ସ୍କେଲ୍-ଏ-ପ୍ରାଇଜ' ପ୍ରତିଯୋଗିତା!

ପ୍ରବେଶ-ପତ୍ର ତମ ପାଖ ଦୋକାନରୁ ପାଇବ ।

cvirest/85/PP/176-or

କମ୍ବୁର ନଡ଼ିଆ ତେଲ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରୁ ବସିଛନ୍ତି, କହିଲେ ?

ଆମେ ସବୁ ପାଖରେ ନଡ଼ିଆ ତେଲ ସେ ବେଳେ ଜନପ୍ରିୟ
ହୋଇଛି ତାହା ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣିଥିବେ ! ଏବେ ତାହା ଆମେ
ଆମେକ ଦୂର ମୁହଁରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା —
ଗାରି ବିକ୍ରୟ ସମୟ ଲାଗିଲା !

ଆଧୁନିକ, ପ୍ରଯୋଗନୈମିତ୍ତ ଏବଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗାରି ଏହି ପାଖରେ
ନଡ଼ିଆ ତେଲ ଏଠାକୁ ଆଣିବାର କାରଣ
କ'ଣ ଜାଣନ୍ତି କି ! ଏହାର ପ୍ରଭୁତ୍ବର ଗୁଣ — ଯାହା
ଆମେକ ସବୁଦିନ ବାସକରୁଛୁର ପ୍ରାପ୍ୟ !

ପାରାଶୁଟ ନଡ଼ିଆ ତେଲ

ଶେଷକୁ ଶେଷ ଜିନିଷଟି
ହୁଁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା !

ଭାରତର ସ୍ତ୍ରୀ ଆପଣ କେତେକ

କମ୍ପର ନଢ଼ିଆ ତେଲ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କିଛି ବସିଛନ୍ତି, କହିଲେ ?

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପଦ୍ମ ପାରାଶୁଟ ନଢ଼ିଆ ତେଲ ଯେ ବେଳେ ଚଳୁଥିବା
ହୋଇଛି ତାହା ଆପଣ ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣିଥିବେ ! ଏବେ ତାହା ଅବଶ୍ୟ
ଆପଣଙ୍କ ଦୁଆର ମୁହଁରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା —
ଗାଲି ବିକ୍ରୟ ସମୟ ଲାଗିଲା !
ଆଧୁନିକ, ପୁରାତନ ଏବଂ ସମସ୍ତ ଖାଣି ଏହି ପାରାଶୁଟ
ନଢ଼ିଆ ତେଲ ଏଠାକୁ ଆଣିବାର କାରଣ
ତା'ର କାରଣ ହେଉଛି ! ଏହାର ପ୍ରକୃତ ଗୁଣ — ଯାହା
ଆପଣଙ୍କ ସ୍ୱଚ୍ଛତା ଓ ସୁସ୍ୱାଦୁତା ପ୍ରାପ୍ତ !

ପାରାଶୁଟ ନଢ଼ିଆ ତେଲ

ଶେଷକୁ ଶେଷ ଜିନିଷଟି
ହୁଁ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା !

ସାଙ୍ଗମାନେ ପରସ୍ପରର ମନସସାଧନା ଜଳସ୍ନାନା ବନାନ୍ତି ନାହିଁ କି?

ସହଜରେ ଇଟଲି ବନାନ୍ତୁ— ପୂର୍ବରୁ କେବେ ବନେଇ ନ ଥାନ୍ତୁ ପଟ୍ଟେ-ହଜିନ୍‌ସ ଇଟଲି ସ୍ୱାଦୁ ଆଉ କୁକର, କାମ ସହଜିଆ କରିଦେବ!

**ଫୁଲା ଫୁଲା ସ୍ୱାଦୁ ଇଟଲି ମାତ୍ର
ନିଜଠିକେ ତଳାନ୍ତୁ !**

ଦୃଢ଼ସ ଇଟଲି ଖୁବ୍ ସୋସେ, ଦୃଢ଼ସ ପ୍ରେସର
କୁକରରେ ସ୍ୱାଦୁ ଇଟଲି ବନେଇବା ବଡ଼
ସହଜ—ଆପଣ ପ୍ରଥମ କରି ବନେଇଥାନ୍ତୁ ପଟ୍ଟେ ।
ଇଟଲି ପିଠି, ସମ୍ଭବ ଓ ଚଟଣି ବନେଇବାର ପ୍ରକା
ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କାଟ୍ଟେ ଇସରେ ଦିଆଯାଇଛି । ଇଟଲି
ଖୁବ୍ ସୁରୋଚିତ ସାଉକରେ ମିଳୁଛି—୧୨, ୧୮, ୨୪
ତଥା ୨୮ ଇଟଲି କରିପାରୁଛନ୍ତି । ଏହି ସୁରୋ
ସାଉକ ସହଜ ଗାଈ ଖାଉଥିବା ଦୃଢ଼ସ ପ୍ରେସର
କୁକର ସାଉକଗୁଡ଼ିକ ଯଥାକ୍ରମେ ୫, ୭.୫, ୧୦ ଓ
୨୨ ଲିଟର ଅଟେ । ପରିବାରବର୍ଗଙ୍କୁ ଏବେ ହିଁ
ସ୍ୱାଦୁ, ସୋସେ ଇଟଲି ଦିଅନ୍ତୁ !

**ଜିଜ୍ଞାସନ କରିବାରୁ ତେଲିଭିଜନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୋସାଳରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଯତ୍ନ**

ଦୃଢ଼ସ ପ୍ରେସର କୁକର ଉପକରଣ
* ନିରାପଦ ନ ଦେବା ଯାଏଁ ତାକୁ ଶା
ଖୋଲିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ।
* ସେପକ୍ତି ଚାଲିଲେ ଅଧିକ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା ଚଳ
ସ୍ଥାନରେ ଦିଆଯାଏ ।
* ଗ୍ୟାସ୍‌କେଟ୍‌ର କାର୍ଯ୍ୟସାଧୀ କରାଏ ।
* ରାନ୍ଧଣା ଶୀଘ୍ରରେ କରାଏ ।
ଦୃଢ଼ସ ଠାରେ ମାଲ୍‌ର ଚୟନ ଓ ପରମ୍ପରା,
ନିର୍ମାଣର ପ୍ରତିଟି ସୋସାଳ, ସମ୍ପାଦକଙ୍କ ଓ
ପରିବହନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପ୍ରତି ସ୍ତରରେ ଅତ୍ୟଧିକ ଧ୍ୟାନ
ଦିଆଯାଏ । ତା'ପରେ ଯାଉ ଆପଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରରେ
ପହଞ୍ଚେ ସର୍ବୋତ୍ତମ କୁକର !

ମାଗଣା ସେବା ଓ ଅସଲି ସଲ୍ୟାଂଶ
ବେବଲ ଦୃଢ଼ସ କୁକର ୧୨ ଟି ଅଧିକ

ସେବା କେନ୍ଦ୍ର କରିଥାନ୍ତେ ଅପଣଙ୍କୁ ମାଗଣା ସେବା
ସୋସାଲରେ—ରାଉରରେ ଯେ କୌଣସି ।
କୁକର ଉପଯୋଗୀ କାମ ଦ୍ୱାରା କେବା, ଅସଲ
ଯନ୍ତ୍ରାଂଶ ଓ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ମେକାନିକାଲ ଆପଣଙ୍କୁ ସେବା
ଦେବା ଲାଗି ସର୍ବଦା ତତ୍ପର । ଅବଶ୍ୟ, ଯଦି କେବେ
ଆପଣଙ୍କୁ ସେସବୁର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼େ !

**ଅଧିକ ମିତବ୍ୟୟିତା ଏବଂ ସୁବିଧା—
୩୮ ଟି ସାକ ମଡେଲ ଦ୍ୱାରା !**

୨ ରୁ ୨୨ ଲିଟରରେ ପାଉଁର ୧୦ ଟି ମଡେଲ୍‌ର
କୁକର । ସେଟି ସାଉକଗୁଡ଼ିକ ନିଦରସ୍ତୁତିକ ଲାଗି ତ
ଅଦର୍ଶ, ପଣି ତଥା କମ୍ପ୍ୟୁଟର ସୁମାନ୍ତକ ଲାଗି ବିଶେଷ
ଦାୟ୍ୟ (କ୍ଲିଏଟ୍) ପ୍ରସ୍ତୁତ ଲାଗି ବିଶେଷ ଉପଯୋଗୀ ।
ଆଉ ବଡ଼ ସାଉକଗୁଡ଼ିକ ଯୋଥ ପରିବାର ତଥା
ଉତ୍ତମ ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଶେଷ ମିତବ୍ୟୟୀ ପ୍ରମାଣିତ ଦୁଏ ।

କୁକରଗୁଡ଼ିକ (୫ ରୁ ୨୨ ଲିଟର) ସେପରେଇର କରା
କମ୍ପ୍ୟୁଟର ମିଳେ; ଆଉ ସେପରେଇର ସୋସେ
ଆପଣ ଦୃଢ଼ସ ସୁରୋଚିତ ଧ୍ୟାନରେ ରାନ୍ଧିପାରନ୍ତି ।
କୁକରଗୁଡ଼ିକ (୫ ରୁ ୨୨ ଲିଟର) ଷ୍ଟେନ୍‌ଲେସ୍ ଷ୍ଟାଲ୍
ସେପରେଇର ସହଜ ବି ମିଳୁଛି ।

କୁକରଗୁଡ଼ିକ (୫ ଓ ୫ ଲିଟର) ମିଳୁଛି ନୂଆ
ସୋସାଲ ଧ୍ୟାନିଆ **ସାଟିଲ୍‌ସ୍** ଫିନିଶ୍‌ରେ, ଯାହା
ତଥାକାଳୀନ ନିରମା କରବା ସାଧ୍ୟରେ କାର୍ଯ୍ୟସାଧୀ
ସୁନାରେ—ଉତ୍ତମ ଦିଏ । ନୂଆ **ସାଟିଲ୍‌ସ୍** ଓ
ପଞ୍ଚୁବାଲା ଦୃଢ଼ସ ସୁରୋଚିତ ଅନେକାନ୍ତେ
ସୁବିଧା ଅଛି । * ଲିଟରବାଲା କୁକର ଷ୍ଟେନ୍‌ଲେସ୍
ଷ୍ଟାଲ୍‌ରେ ବି ମିଳୁଛି ।

କୁକରଗୁଡ଼ିକ (୫ ରୁ ୮ ଲିଟର) ମିଳୁଛି ଷ୍ଟାଲ୍‌ର
ବେସ୍ ବା ୭.୫ ମି.ମି. ବଡ଼ଲା ଦେବା ବେସ୍‌ରେ,
ଯାହା ପ୍ରେସର କୁକର ପରିବାର ରାନ୍ଧଣା-ବିଶେଷ
ଲାଗି ବେଶ୍ ଉପଯୋଗୀ ।

**ଦୃଢ଼ସ ପ୍ରେସର କୁକର ହାୟ୍‌ବ୍-
ପକେଜ ବା ଜଗତ-ଉତ୍କଳରେ**

ପ୍ରାଥମିକ ଦେୟ ଟ ୧୦/- (ବାକ ପରିମାଣ
ତଥାକାଳୀନ କିଣିବେ), ଦୃଢ଼ସ ଅଧିକ ଦାୟ୍‌ବ୍-
ପକେଜ ସୋକନା ଅନୁଗତ ଦେବାକୁ ଦିଏ ।
ବିଶ୍ୱୋପାୟକ ଠିକଣା ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି
ବିବରଣୀ ଲାଗି ଲେଖକ: ଦୃଢ଼ସ ଇଣ୍ଡିଆନ୍‌ସ୍‌ଟେଲ୍‌ସ୍
ପୋଷ୍ଟ ବାକ୍ସ ନଂ. ୭୫୮୧, କଟକ-୭୦୦ ୦୧୭ ।

ଓ ରେଜିଷ୍ଟର୍‌ଡ଼ ଟ୍ରେଡ଼ ମାର୍କ ୧୯୮୫ ପୋରାଲେ,
ପ୍ରେସର କୁକର ଅଣ୍ଡ ଅଲ୍‌-ପ୍ରସେସ୍ ଇ. ଦ୍ୱାରା ।
ଓ ଟ୍ରେଡ଼ ମାର୍କ ସେଟେବୁ ପ୍ରେସ୍

**ଦୃଢ଼ସ-
ଆପଣଙ୍କର ଉପେକ୍ଷା ସ୍ୱାଗତ !**

ହଜିନ୍‌ସ

ପ୍ରେସର କୁକର

ସର୍ବାଧିକ ସୁରକ୍ଷିତ, ସହଜ ଶୀଘ୍ର ଗୁଣିତ ଏ ସ୍ୱାଦିଷ୍ଟ ଖାଦ୍ୟ

ଜହ୍ନ ମାୟା

ସମ୍ପାଦକ : 'ଚକ୍ରପାଣି'

ସମ୍ପାଳକ : ନାଗି ରେଡ୍ଡୀ

ଏ ସଂସାରରେ ପରବେଶିତ ଭାରତ-କାହାଣୀ ଚନ୍ଦ୍ରକଥାରେ
ଗଙ୍ଗାନଦୀ ସମ୍ପର୍କରେ ଯେଉଁ କିମ୍ବଦନ୍ତୀ ଦିଆଯାଇଛି,
ତାହା ଯେପରି ଚିତ୍ତକର୍ଷକ, ସେହିପରି ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ।
ଆଶାମୀ ସଂସାରରେ ଦିଆଯିବ ସ୍ୱର୍ଗରୁ ଭୃଷ୍ଟକୁ
ଗଙ୍ଗାବତରଣର କାହାଣୀ ।

ଅମରବାଣୀ

ନରଞ୍ଜଂ ଦୁର୍ଲଭଂ ଲୋକେ, ବିଦ୍ୟାଂ ତସି ସୁଦୁର୍ଲଭା ।
ବିବେକୋ ଦୁର୍ଲଭସ୍ତସି, ଦାତୃଞ୍ଚଂ ଚ ବିଷେଷତଃ ॥
[ମଣିଷ ଜନ୍ମ ପାଇବା ସହଜ ନୁହେଁ, ବିଦ୍ୟାଲାଭ ଆହୁରି
ଦୁର୍ଲଭ, ବିବେକ ତାହା ଭୂଲନାରେ ବି ଦୁର୍ଲଭ ଏବଂ
ଦାନଶୀଳତା (ବିବେକ ସହ) ଆହୁରି ବିରଳ ।]

ବର୍ଷ : ୧୯

ଅଗଷ୍ଟ ୧୯୮୫

ଅଙ୍କ : ୨

ପ୍ରତିସଂଖ୍ୟା : ଟ. ୨-୦୦ :: ବାର୍ଷିକ ମୂଲ୍ୟ : ଟ. ୨୪-୦୦

ଜହ୍ନମାମୁଁ ସମ୍ବାଦ-ବିଚିତ୍ରା

ଜହ୍ନରେ ଯଦି ମହମବଜା ଜଳେ...

ଜହ୍ନରେ ମହମବଜାଟିଏ ଜଳିଲେ ଆମେ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରୁ ତାହା ଦେଖିପାରିବା କି? ହଁ, ୧୯୯୩ ବେଳକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରମୁତ ହେଉଥିବା ଦୂରବୀକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ର ସାହାଯ୍ୟରେ ଦେଖି ହେବ । ଏ ଯନ୍ତ୍ର କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆର ପାଲୋମାର ପଦ୍ମତ ଉପରେ ସ୍ଥାପିତ ହେବ ।

ତମିର ସଙ୍ଗୀତ ପ୍ରେମ

ରୁଷିଆ ଓ ଆଲ୍‌ବ୍ଲା ଭିତରେ ଥିବା ଜଳଗିୟୁ ବରଫ ପାଲଟି ଯିବା ଫଳରେ ହଜାରେ ସରକି ତମିମାଛ ତହିଁ ଭିତରେ ଅଟକି ରହିଗଲେ । ରୁଷିଆର ମୈବାହନୀ ସେ ବରଫ ଭିତର ଦେଇ ଗୋଟାଏ ନାଲି ଖୋଲିଲେ । କିନ୍ତୁ ଭୟଭୂତ ତମିମାଛମାନେ ସେ ନାଲି ଦେଇ ବାହାରିବାକୁ ନାଗଲେ ! ତମିମାନେ ଫଗୀତ ଭଳି ପା'ନ୍ତି ବୋଲି ନାନା ଗୀତ ବାଦ୍ୟ ବଜାଗଲା । ଶେଷକୁ ଶାସ୍ତ୍ରୀୟ ଫଗୀତ ବାଜିବାରୁ ସେମାନେ ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରି ସମୁଦ୍ର ଭିତରକୁ ବାହାରି ଆସିଲେ ।

ସ୍ବାଗତ ଗ୍ରହାନ୍ତର-ପର୍ଯ୍ୟଟକ !

କିନେ ଯଦି ଅନ୍ୟ ଗ୍ରହର କେନ୍ଦ୍ର କେନ୍ଦ୍ର ଲୋକ ଆସି ପୃଥିବୀରେ ପହଞ୍ଚିବେ, ସେମାନଙ୍କ ବିମାନ ଅବତରଣ କରିବ କେଉଁଠି ? ମେକ୍ସିକୋର ପାବତ୍ୟ ଅଞ୍ଚଳରେ ଆଣ୍ଟୋନିଓ ଆଲ୍‌ଭ ନାମକ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଗ୍ରହାନ୍ତରର ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କ ସକାଶେ ଗୋଟାଏ ବିଶେଷ ବିମାନ ବନ୍ଦର (ନା ଉଡ଼ନ୍ତା ଆଳିଆ ବନ୍ଦର ?) ନିର୍ମାଣ କରୁଛନ୍ତି ।

ଜାଣନ୍ତୁ କି ?

୧. ଭୂପୃଷ୍ଠର କେତେ ଅଂଶ ସମୁଦ୍ରମୟ ?
୨. ସୂର୍ଯ୍ୟର ସମୀପବର୍ତ୍ତୀ ଗ୍ରହ କିଏ ?
୩. ଗ୍ରହମଣ୍ଡଳରେ ଶୀତଳ ଗ୍ରହ କିଏ ?

୪. ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଗ୍ରହ କିଏ ?
୫. ପୃଥିବୀର ବ୍ୟାସାକ୍ଷ କେତେ ?

(୨୪ ପୃଷ୍ଠାରେ ଉତ୍ତର ଦେଖନ୍ତୁ)

କାଉଁଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କେତେ?

ମହାପୁର ରାଜ୍ୟର ରାଜା ଚନ୍ଦ୍ରପ୍ରକାଶ ଅନ୍ୟପୁର ଭିତରେ ନିଜ ସୁଅର ଶିକ୍ଷାଦାୟୀ ବିଷୟରେ ରାଣୀଙ୍କ ସହ କଥାବସ୍ତା ହେଉଛନ୍ତି, ସେତକ-ବେଳେ ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ କାଉଁ ଅନ୍ୟପୁର ଭିତରକୁ ପଶି ଆସିଲା । ରାଣୀଙ୍କ ଦାସୀମାନେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅବଶ୍ୟ କାଉଁକୁ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେଲେ, କିନ୍ତୁ ରାଜା ବିରକ୍ତ ହୋଇ ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କହିଲେ, “କାଉଁଙ୍କ ପ୍ରାଦୁର୍ଭାବ ଆମ ରାଜ୍ୟରେ ବହୁତ ବେଶି ହୋଇ ଶଲ୍ୟା । ଏ ବିଷୟରେ କିଛି କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ?”

“ଜରୁର କରାଯାଇ ପାରିବ, ମହାରାଜା! ଏ ଦିଗରେ ମୁଁ ଯଥାବିଧି ପଦକ୍ଷେପ ନେବି ।” ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲେ ।

ପରଦିନ ମନ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କ ସହକାରୀମାନଙ୍କୁ ଡକାଇ ବୈଠକରେ ବସିଲେ ଓ କହିଲେ, “ଆମ ରାଜ୍ୟରେ କାଉଁ ସଂଖ୍ୟା ବହୁତ

ବଢ଼ି ଶଲ୍ୟା । କିଛି କାଉଁଙ୍କୁ ମାରିଦେବା ଦରକାର ।”

“ମଂନ୍ତ୍ରୀବର! କେତେ କାଉଁ ମରା ହେବେ, ସେକଥା ସ୍ଥିର କରିବା ଆଗରୁ କାଉଁଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ନିରୂପଣ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ!” ଜଣେ ସହକାରୀ ମଂନ୍ତ୍ରୀ କହିଲେ ।

“ହଁ, ହଁ, ତାହା ନହେଲେ କିପରି ହେବ!” ଅନ୍ୟ ତିନିଜଣ ସହକାରୀ ମଂନ୍ତ୍ରୀ ଏ ପ୍ରସ୍ତାବ ସହ ଏକମତ ହେଲେ ।

“ଭଲ କଥା । ରାଜ୍ୟ ଯାକ ଡେଇଁଥିବା ଦେଇଦିଅ—ଯିଏ କାଉଁଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କହିଦେଇ ପାରିବ, ଯିଏ ପୁରସ୍କାର ପାଇବ । ଏପାଇଁ ମୁଁ ହଜାରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣମୁଦ୍ରା ମଞ୍ଜୁର କଲି । କିନ୍ତୁ ଯିଏ କହିଦେଇ ପାରିବ ବୋଲି କହି ଭୁଲ୍ ସଂଖ୍ୟା କହିବ, ଯିଏ ମାଡ଼ ଖାଇବ ।” ମଂନ୍ତ୍ରୀ ଘୋଷଣା କଲେ ।

ରାଜ୍ୟଯାକ ମଂତ୍ରୀଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଡେଇଁ ପିଟି ଜଣାଇ ଦିଆଗଲା । କିନ୍ତୁ ସାତଦିନ ବିତଯିବା ସତ୍ତ୍ୱେ କେହି କାହିଁ କାଉଁଙ୍କ ସୂଚନା ଜଣାଇବାକୁ ଆସିଲେ ନାହିଁ ।

ସୁଧୀର ନାମକ ଯୁବକ ସଦ୍ୟ ରାଜଧାନୀକୁ ଆସିଥାଏ । ସେ ଆସି ମିଥା ରାଜଦରବାରରେ ପହଞ୍ଚିଗଲା ଓ କହିଲା, “ମହାରାଜା ! ମୁଁ ଶାଲି କାଉଁଙ୍କ ସୂଚନା କାହିଁକି, କାଉଁ, କୋଇଲି, ବଗ, ଘରଟଟିଆ, ଘୋଷର ସବୁ ପକ୍ଷୀଙ୍କ ସୂଚନା କହିଦେବି । ଶାଲି ପେରୁଙ୍କ ସୂଚନା କହିବା ମୋ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବପରି ହେବ ନାହିଁ । କାରଣ ମୋନେ ଘରଟଟିଆ । ମୁଁ ଦିନ ସାରା ଘରଟଟିଆ ଘରଟଟିଆ କରୁଥାଏ ।

ଭଲ ଛାନରେ ବୁଲୁଥାଏ । ରାଜାଙ୍କ ସୂଚନା ଜାଣେ ନାହିଁ ।”

ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାଜା ମଂତ୍ରୀଙ୍କ ଘୋଷଣା ବିଷୟ ଜାଣି ନଥିଲେ । ରାଜାଙ୍କ ଆଗରେ ଆସି ମିଥା ସେ ଏପରି କହିବାକୁ ମଂତ୍ରୀ ରାଜାଙ୍କୁ ଓ କହିଲେ, “ତମକୁ ବଗ, ଘରଟଟିଆ କହିବା କିଏ ମାଗୁଛି ? ଶାଲି କାଉଁଙ୍କ ସୂଚନା ଆମ ରାଜ୍ୟରେ କେତେ ଦେଲଣି, ମୋତେ ଆମେ ଜାଣିବା ଦରକାର ବୋଲି କେହି କହି ଦିଆ ଯାଇଥିଲା । ତମେ ଜାଣିଥିଲେ କୁହ । ଯଦି ଭଲ କହିବ, ତେବେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ ।”

“ମହାରାଜା, ଆପଣଙ୍କ ମଂତ୍ରୀ ରାଜା ଯାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ମୁଁ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ତାଙ୍କ ଘୋଷଣା ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କୁ ମାତାପିତା କରିବାକୁ ଆସିଛି !” ସୁଧୀର କହିଲା ।

ରାଜା ସୁଧୀରର ଏହି କୁହୁ ମନ୍ତ୍ରଣ୍ୟ ଶୁଣିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସୁଧୀର ମହତ କଥାକାହିଁ କରିବାରେ ଟଙ୍କି ଏ କୌତୁହଳୀ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଧୂଣି ମଂତ୍ରୀ ଏପରି କେହି ହେଲେ କଥାକୁ ନେଇ ଡେଇଁ ପିଟିଛନ୍ତି ବୋଲି ଜାଣି ସେ ଭିତରେ ଟଙ୍କି ଏ ଘରଟଟିଆ, ଦେଲେ ମୋ ବାହାରକୁ ଆସିବୁ ଗୋଟିଏ କଲେ ନାହିଁ । ବରଂ ମଂତ୍ରୀଙ୍କୁ ଏ ପ୍ରକାର ପଚାରିଲେ କଥା କରିବାକୁ ଲାଜ ସେ ପଡ଼ୁଥିଲେ, “ଆଜ୍ଞା ହେଉ ଏହି କୁହୁ ଆମ ରାଜ୍ୟର କାଉଁଙ୍କ ସୂଚନା କେଉଁକି ?”

“ମହାରଜ! ଏକଲକ୍ଷ ପାଣିଦ୍ୱାରା ତନିବେ
ସତେଇଟା । ଗତ କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟା ସୁନା କାଲି
ସନ୍ଧ୍ୟା ଏତକ ।” ସୁଧାର କହିଲା ।

“ଏତକ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କ’ଣ?” ମନ୍ତ୍ରୀ
ଚିତ୍ତ ଯାଇ ପଚାରିଲେ ।

“ଏତକ ନୁହେଁ ବୋଲି ପ୍ରମାଣ କ’ଣ?
ଆପଣ ଗଣି ପାରନ୍ତି ।” ସୁଧାର ଧୀର
କଣ୍ଠରେ କହିଲା । ବେଶ୍ ବେଶ୍ । ମୁଁ ଆଜି
ସବୁ ଗ୍ରାମର ମୁଖ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଶବର
ଦେଉଛି । ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ ଗ୍ରାମରେ
ଥିବା କାଉଙ୍କ ହସ୍ତାକ ପଠାଇବେ । ତେଣିକି
ଦେଖାଯିବ । ଯଦି ତମ ହସ୍ତାକ ସହ ଆମ
ହସ୍ତାକ ନ ମିଳିବ, ତେବେ ପରଶତ ତମ
ପାଇଁ ଭଲ ହେବ ନାହିଁ । ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲେ ।

“କି କହାଯି ମିଳିବ ନାହିଁ!”
କହିଲା ।

“କାହିଁକି ମିଳିବ ନାହିଁ? ତମେ ଯଦି
ଠକ୍ ହସ୍ତାକ କରନ୍ତି ବୋଲି କାହିଁକି
ତେବେ ନ ମିଳିବ କାହିଁକି?” ମନ୍ତ୍ରୀ
ଭାବରେ ପଚାରିଲେ ।

“ନ ମିଳିବାର କାରଣ ସହଜ । କାଉ-
ମାନେ ଆମ ରାଜ୍ୟ ଓ ପର ରାଜ୍ୟ ଭିତରେ
ଯାଏ ଯାମା ମରହଟ୍ଟା ଅଛି, ତାକୁ ସ୍ୱୀକାର
କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆପଣ ଯଦି ଭିତରେ
କେତେ ହଜାର କାଉ ବିନା ଅନୁମତିରେ
ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟକୁ ଉଡ଼ି ଯିବେଣି । ଅନ୍ୟ ରାଜ୍ୟରୁ
ବି କେତେ କାଉ ଏ ରାଜ୍ୟ ଭିତରକୁ ଆସି
ଯିବେଣି । ଆପଣ ଯଦି ତନିଥର ହସ୍ତାକ

ନେବେ ଓ ସବୁଥର ହସାବ ଏକା ହେବାର
ଦେଖାଯିବ, ତେବେ ମୋ ହସାବ ଝୁଲି ବୋଲି
କହୁ ମୋତେ ଦୟା କରନ୍ତୁ ।” ସୁଧୀର କହିଲେ ।

“ତେବେ କ’ଣ ହସାବ କେବେ ଠିକ୍
ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ? ଆମେ ଆମ ରାଜ୍ୟର
ସବୁ କାଉଁଟି ପରିବେଷଣ ଧଳା ରଙ୍ଗ ଦେଇ ଦେବା ।”
ମନ୍ତ୍ରୀ କହିଲେ ।

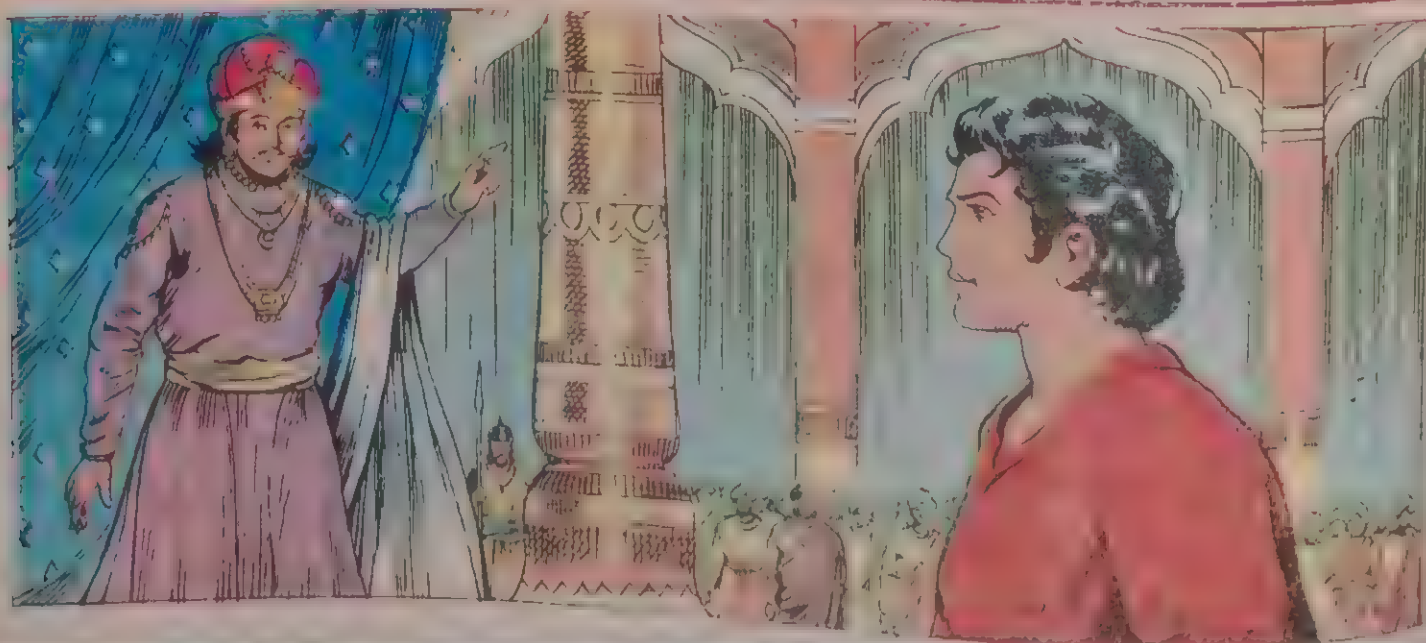
“ବାଃ, ବାଃ, ଏହା ବଡ଼ ସୁଚିନ୍ତ ଉପାୟ ।
ତେବେ ଏପାଇଁ ବସୁଲ ଯେଉଁ ଓ ଅଧବସୟ
ଆବଶ୍ୟକ । ମୋ ସହ ଜିଦି କରି ଏ କାମ
କରିବାକୁ ହେଲେ ରାଜ୍ୟର ସବୁ ପ୍ରଜାକୁ ଏ
କାମରେ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ଏପରି
ଧଳା ରଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ହେବ, ଯାହା
ବର୍ଷାରେ ଧୋଇ ଯିବ ନାହିଁ ।”

ସୁଧୀରର ଏ କଥାରେ ସଭାସଦ୍ମାନେ
ବେଶ୍ ଆମୋଦ ଅନୁଭବ କରୁଥାନ୍ତି । ହଠାତ୍
ରାଜା କହିଲେ, “ଯୁବକ! ଏଭଳି ଯୁକ୍ତି ଚର୍ଚ୍ଚ
ଅସାର ।”

“ମହାରାଜା! ଆପଣ ଠିକ୍ କହିଛନ୍ତି ।
କାଉଁଟି ସଂଖ୍ୟା ନିରୂପଣ କରିବା ନିମନ୍ତେ
ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଯେଉଁ ଘୋଷଣା, ତାହା ମଧ୍ୟ
ଅସାର । ରାଜ୍ୟରେ କେତେ ସମସ୍ୟା ଅଛି ।
ରାଜ୍ୟର ଉତ୍ତର ଅଞ୍ଚଳରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଣି
ଅଭାବରୁ ଲୋକେ ଛଟପଟ ହେଉଛନ୍ତି । ମନ୍ତ୍ରୀ
ସେକଥା ଆପଣଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିକୁ ଆଣିଛନ୍ତି କି?
ସେ ଦିଗରେ କୌଣସି ପ୍ରତିକାର କରୁଛନ୍ତି
କି? ନା । କାଉଁଟି ସଂଖ୍ୟା କେତେ ତାହା
ନିରୂପଣ କରିବା ଦିଗରେ ଡେଇଁବା ପିନ୍ଧା
ଗୁଲିଛି ।” ସୁଧୀର କହିଲେ ।

ସମସ୍ତେ ନୀରବ ରହିଲେ । କିଛି ସମୟ
ପରେ ରାଜା କହିଲେ, “ଯୁବକ! ତମ
ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ସହ ମୁଁ ଏକମତ ।”

ମନ୍ତ୍ରୀ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କଲେ । ରାଜା
ସୁଧୀରକୁ ତାଙ୍କ ପରାମର୍ଶଦାତା ରୂପେ ନିୟୁକ୍ତ
ଦେଲେ । କାଳହମେ ସୁଧୀର ତାଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରୀ
ହେଲା ଓ ରାଜ୍ୟର ବହୁତ ହିତ ସାଧନ କଲା ।

ଧୂସର ଦୁର୍ଗ

[୮]

[ଅରୁଣ ସାହୁଙ୍କର ଅଧିକାରଣୀ କାପାଳୀନୀ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମାଙ୍କୁ ଅଭ୍ୟର୍ଥନା କରି ତା'ପରେ ତାଙ୍କିକ ଶଙ୍ଖ ପାଖକୁ ଯାଇ ତା'ର ସାହୁ ଶଙ୍ଖଟି ହସ୍ତଗତ କରିବାକୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ସେ ଶଙ୍ଖ ଭିତରେ କେତେକ ବସ୍ତୁ ଲଦିରୁଟି ରଖି ଓ ପାଣି ପୁରାଇ ସେ ପାଣି ଫିରଲେ ଜଣେ ବହୁ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୌବନ ବଜାୟ ରଖି ବହୁ ପାରିବ । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ପ୍ରଥମେ ହୁଏତ କରି ତା'ପରେ ଶଙ୍ଖର ସନ୍ତାନରେ ଗୁଲିଲେ । ତା'ପରେ—]

କାଳିନୀ ଆଗେ ଆଗେ ବାଟ କଟାଇ ମାଡି ଆସୁଥାନ୍ତୁ, ସେମାନେ କାଳ ନାଗର ଗୁଲିଥାଏ । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ତାକୁ ଅନୁସରଣ ତେଜ ଦେଖି କତସ୍ତତଃ ପଲୟନ କରୁଥାନ୍ତୁ । କରୁଥାନ୍ତୁ । ସାପ ମଧ୍ୟେ ମଧ୍ୟେ ଏଣେ ତେଣେ କିଛି ଦୂର ଯିବା ପରେ ହଠାତ୍ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ତା'ର ଶ୍ରବଣ ଦୃଷ୍ଟି ନିକ୍ଷେପ କରୁଥାଏ ଏବଂ ମନକୁ ଗୋଟାଏ ଭବନା ଆସିଲା । କାପାଳୀନୀ ଯୋରେ ଯୋରେ ନାଶ୍ୱାସ ଛୁଡୁଥାଏ । ସେ ତ କାଳିନୀ ସହ ଏପରି ଭାବରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଥିଲା ସତେ ଅବା କାଳିନୀ ଗୋଟାଏ ଶାକର ବନାଇବା ନିମନ୍ତେ ମେନ୍ଦ୍ର ସବୁ ପଶୁ ମଣିଷ । କାଳିନୀ ତେବେ ମଣିଷର ଶ୍ରୀ ।

“ଜନ୍ମମାୟ”

କୁହିପାରେ । କିନ୍ତୁ ସେ ମଣିଷ ଭଳି କଥା କହିପାରେ କି ? ପରୀକ୍ଷା କରି ଦେଖିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ମନରେ କୌତୁହଳ ହେଲା ।

ସେ କାଳନାଗ ଆଗକୁ ଯାଇ କହିଲେ, “କାଳନାଗ, ଏ ଜଙ୍ଗଲ ଭିତର ଦେଇ ତମେ ଯେ ମୋତେ ବାଟ ଦେଖାଇ ନେଇ ଚାଲିଛ, ଏହା ମୋ ପାଇଁ କମ୍ ଆନନ୍ଦର କଥା ନୁହେଁ । ତୁମ ସହାୟତା ବିନା ଏତେ ବେଳକୁ ମୁଁ ବଞ୍ଚି ଥାଆନ୍ତି କି ନା ସନ୍ଦେହ । ଆଜ୍ଞା, କହିଲୁ, ଆଉ କେତେ ବାଟ ଏମିତି ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ?”

ହେବର୍ମାଙ୍କ ପ୍ରଶ୍ନ ଶୁଣି କାଳନାଗ ନିଜ ଗତି ରୋକିଲା । ସେ ତା’ର ବିଶାଳ ଫଣା ଓ ତଳ ମୁଣ୍ଡ ତୋଳି ଗୋଟାଏ ବିଚିତ୍ର ଧ୍ବନି କଲା ।

ସେ ଧ୍ବନି ସାପର ସ୍ବାଭାବିକ ସୂଚକ ନୁହେଁ । ସେଥିରେ ଅନ୍ୟର ଭୟ, ଉଦ୍‌ବେଗ ହେଲା ତାହା କିଛି ନଥିଲା ।

ହେବର୍ମାଙ୍କ ମୁହଁରେ ସାପର ଦୃଷ୍ଟି ନିବେଶ ହେଲା । ସାପ ସେହୁଭଳି ଦୃଢ଼ ହୋଇ କରେ ପାଶ ଏଣେ ତେଣେ ବୁଲୁଥାଏ । ତା’ପରେ ସେ ଧିରେ ଧିରେ ବାଟ ବଦଳାଇ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଅଗ୍ରସର ହେଲା ଓ ପଛକୁ ବୁଲି ହେବର୍ମାଙ୍କ ଆଡ଼େ ଅନାଇଲା । ହେବର୍ମା ବୁଝିଲେ ଯେ ସେ ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛି । ହୁଏତ ତାକୁ ସେ କିଛି ରହସ୍ୟ ବତାଇବ । ସେ କୌଣସି ସଙ୍କୋଚ ନକରି କାଳନାଗକୁ ଅନୁସରଣ କଲେ । ଜଙ୍ଗଲର ଗହନ ଅନ୍ଧାରୁଆ ଅଂଶ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମନେ ପୋତିବା ଝରଣା ପାଖରେ ଯାଇ ପଡ଼ିଲେ ।

କାଳନାଗ ଝରଣା ପାଖରେ ରୋକିଯାଇ ଫଣା ତୋଳି ଝରଣାର ଅନ୍ୟ ପାଟରେ ଥିବା ଗୋଟାଏ ବିଚିତ୍ର ବୃକ୍ଷ ଆଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟି ପାତ କଲା । ହେବର୍ମା ତା’ ଦୃଷ୍ଟି ଅନୁସରଣ କରି ସେ ବୃକ୍ଷ ଆଡ଼େ ଅନାଇଲେ । ସେ ବୃକ୍ଷ ଗହନରୁ ଭୟଙ୍କର ଅଛତାସ୍ୟ ଗୁସି ଆସିଲା । ହେବର୍ମା ଚମକି ପଡ଼ିଲେ । ସେ ଭଲ କରି ଉପରକୁ ଅନାଇ ଯାହା ଦେଖିଲେ, ସେଥିରେ ସେ ଧରି ଉଠିଲେ ।

ଗୁଳିଗି ପରୁଣ ଫୁଟି ଉଠିଲା ସେ ଛେର ପତ୍ର ଗହଳରେ ଅନେକ ପଶୁ ଓ ପକ୍ଷୀଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ

ଅନ୍ଧକ ରହିଥିଲା । କାଳନାଗ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମାଙ୍କୁ ଦେଖି ସେ ମୁଣ୍ଡମାଲେ ପାଟ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା କାଳନାଗ ଆଡ଼େ ଆଖି ଫେରାଇ ଦେଖିଲେ, ସେ ଗଛ ଆଡ଼େ ନିର୍ନିମେଷ ନୟନରେ ଚାହିଁ ରହିଛି । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ପଚାରିଲେ, “କାଳନାଗ, ଏହା ଗୋଟାଏ ଗଛ ନା ଗଛ ରୂପରେ ଥିବା କୌଣସି ଭ୍ରାଷଣ ବସ୍ତୁ?”

କାଳନାଗ ଏ ପ୍ରଶ୍ନର କୌଣସି ଉତ୍ତର ନଦେଇ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ଝରଣା ଆଡ଼େ ଅବସର ହେଲା । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ତା’ ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଲେ । କାଳନାଗ ଗୋଟାଏ ଲଂଫ ଦେଇ ଝରଣା ଟପି ଗଲା ଓ ସେ ବିଚିତ୍ର ବୃକ୍ଷ ପାଖରେ ରହିଗଲା । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ବି ଯାଇ ସେ ବୃକ୍ଷ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଚିତ୍କାର ଆହୁରି ଡାକୁ ହେଲା । କାନର ପର୍ଦା ଯେଉଁର ପାଟି ଯିବ ! ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଦମ୍ଭ ଧରି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ । ଭାବିଲେ, କାଳନାଗ ଯଦି ଇଚ୍ଛା କରି ତାଙ୍କୁ ବିପଦରେ ପକାଇବ, ସେ ବା କ’ଣ କରି ପାରିବେ ? ବଣରେ ପଶିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁହିଁ ସେ କାପାଳିନୀର ଶବ୍ଦ ଦ୍ଵାରା କାରୁ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦୈହିକ ବଳ ବା ତାଙ୍କ ତରବାରୀ ଏସବୁ ପରିସ୍ଥିତିରେ କିଛି କାମ ଦେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ହୃଦ ହେଉ ବା ଅହୃଦ ହେଉ, ଯାହା ହେବ ତାହା କାପାଳିନୀର ଇଚ୍ଛାରେହିଁ ହେବ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଏହି ଚିନ୍ତାରେ ନିବିଷ୍ଟ ଥିବା ବେଳେ କାଳନାଗ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲି ଆସିଲା ଓ ଫଣା ଉଠାଇ ବୃକ୍ଷ ଆଡ଼େ ସଙ୍କେତ କଲା ।

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ବୁଝି ପାରିଲେ କି କାଳନାଗ ତାଙ୍କୁ ସେ ଗଛ ଢେଙ୍କାକୁ କହୁଛି । ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ନିଜ ତରବାରୀ କୋଷମୁକ୍ତ କରି ଗଛ ପାଖକୁ ଗଲେ ଓ ଗଛରେ ଆଘାତ କଲେ । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସାରା ବଣ ଭ୍ରାଷଣ ଦେଉଳେ କର୍ମ ଉଠିଲା । କାଳନାଗ ବି ଯେପରିକି ଡରିଗଲା । ସେ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମାଙ୍କ ପାଖକୁ ଲାଗି ଆସିଲା ।

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ସେତେବେଳେ ଭାବୁଥିଲେ, ଗଛ ଉପରେ ଝୁଲୁଥିବା ସେସବୁ ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କ

ମୁଣ୍ଡିମାନ ତରବାଣି ସାହାଯ୍ୟରେ କାଟି ତଳକୁ ପକାଇ ଦେଇ ଦେବ କି ନାହିଁ ।

କାଳନାଗ ବୃକ୍ଷ ପାଖକୁ ଯାଇ ତା' ଦେହରେ ଲପଟିଗଲା ଓ ବୃକ୍ଷ ଶାଖା ଆଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲା । ତନ୍ମୁକ୍ତୀ ସେଥିରୁ ଯାହା ହେଲା, ସେହି ଅନୁସାରେ ତରତରରେ ଗଛ ଉପରକୁ ଉଠିଗଲା ।

ଗଛରେ ଅଟକିଥିବା ମୁଣ୍ଡମାନଙ୍କ ଚିତ୍କାର ଶବ୍ଦର ଫେଲ । ତନ୍ମୁକ୍ତୀ ନାଭିପୁରେ ଗୋଟାଏ ବାଦ ମୁଣ୍ଡ ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଡାଳ ସହ ତାକୁ କାଟି ତଳକୁ ପକାଇ ଦେଲା । ଲୁପ୍ତ ଶବ୍ଦ କରି ଡାଳ ଓ ମୁଣ୍ଡ ତଳେ ପଡ଼ିଲା । ତନ୍ମୁକ୍ତୀ ତଳକୁ ଅନାଇ ଦେଖିଲା, ତାଙ୍କ

ଆଖି ଆଗରେ ସେ ବାଦ ମୁଣ୍ଡ ଗୋଟାଏ ଫାଲରେ ପଶେଇ ଦେଲା ! ତାଙ୍କ ସେଥିରୁ ସୀମା ରହନ ନାହିଁ ।

ତନ୍ମୁକ୍ତୀ ଗଛରୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲା । ତଳକୁ ଆସି ସେ ଦେଖିଲା ଫାଲଟିକୁ ସାପ ତା' ନିଜ ମୁହଁରେ ଧରି ତାକୁ ଯାହୁଛି । ତନ୍ମୁକ୍ତୀ ନାହା ମୁହଁ କଲେ ଓ ଚାହିଁଲା । ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କାଳନାଗ ହସିଲା ଓ କହିଲା, “ତନ୍ମୁକ୍ତୀ ! ଗଛରେ ଚାହିଁବା ବଦଳେ ମୁଣ୍ଡର କରମତ ଦେଖିଲୁଟି ?”

ତନ୍ମୁକ୍ତୀ ବୁଝିଲା, ସେ ଚିତ୍ତ ଫଳରେ ସେ ଦାନ୍ତ ବସାଇବା ଦ୍ଵାରା କାଳନାଗ ବକ୍ରବ୍ୟ ବୁଝି ପାରୁଛନ୍ତି । ଅର୍ଥାତ୍ କାଳନାଗ ଯେଉଁ ଶବ୍ଦ କରୁଛି, ତାହା ତାଙ୍କ କାନରେ ମଣିଷର ଭାଷା ରୂପେ ପଡ଼ିଥିଲା ।

“ତନ୍ମୁକ୍ତୀ ! ଏ ଫଳ ଚାହିଁବା ପରେ ତମେ ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କ ଭାଷା ସହଜରେ ବୁଝି ପାରିବ । ତାହା କି ଶଙ୍ଖ ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ସକାଶେ ତଥା ତା'ର ଶଙ୍ଖ ହସ୍ତଗତ କରିବା ସକାଶେ ଏ ବିଦ୍ୟା । ତମର ବହୁତ କାମରେ ଆସିବ । କିନ୍ତୁ ଗୋଟାଏ କଥା ମନେ ରଖ । ସେ ତାହାକିର ସେବକ ଅର୍ଶ୍ଵପକ୍ଷୀ ପ୍ରତି ସାବଧାନ ! ସେ ବଡ଼ ଭୟଙ୍କର ପକ୍ଷୀ । ତମେ ତମ ନିଜ ସାହସ ଓ ଚେଷ୍ଟା ବଳରେ ବିଜୟ ଲଭ କରିବ, ମୋର ଏ ବିଶ୍ଵାସ ଅଛି ।” କାଳନାଗ କହିଲା ।

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଉତ୍ସାହୀତ ହେଲେ । ସେ କାଳ-
ନାଗ ଆଡ଼େ ଯୁଦ୍ଧ କରି ଉପକାର କହିଲେ,
“କାଳନାଗ ! ତମେ ମୋର ବହୁତ ଉପକାର
କଲ । ଏହା ବଦଳରେ ମୁଁ ତୁମର କ’ଣ
କରିପାରେ ?”

କାଳନାଗ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କରି କହିଲା,
“ସୁବରାଜ ! ମୋର ଗୋଟାଏ ଉପକାର କରି
ପାରିବ ? ତମେ ତା’ହିକ ଶଂଖ ପାଖରୁ
ଶଂଖ ଧରି ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ତମ
ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିବି ।”

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଏହା ଶୁଣି କାଳନାଗ
ତାଙ୍କଠାରୁ କି ପ୍ରକାର ସହାୟତା ଚାହୁଁଛି,
ତାହା ଜାଣିବାକୁ ଆଗ୍ରହାନ୍ୱିତ ହେଲେ । ସେ
କାଳନାଗ ଆଡ଼େ ସଂଗ୍ରହାକୁ ଛାଡ଼ି
ଅନାଇ ପଚାରିଲେ, “ଆଜ୍ଞା କାଳନାଗ,
ତମେ ବାସ୍ତବରେ ମନୁଷ୍ୟ ନା ସାପ ?
ମୋତେ ସତ ସତ କହିଦିଅ ।”

କାଳନାଗ ଧିରେ ଧିରେ କହିଲା, “ଦିନ
ଥିଲା ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ମଣିଷ ଥିଲି ।
ତା’ହିକ ଶଂଖରୁ ଶିଷ୍ୟ ଥିଲି । ଶଂଖରୁ
ଆଦେଶ ପାଇ କାପାଳିନୀର ଅନିଷ୍ଟ କରିବାକୁ
ବାହାରି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟବଶତଃ ଅସଫଳ ହେଲି ।
ତାହାରି ପରିଣାମରେ ମୋର ଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ।
କାପାଳିନୀ ମୋତେ ସର୍ପ ବନାଇ ଗ୍ରହଣ ।
ସେ ମୋ ଦ୍ୱାରା ଯାହା କରାଇବାର କରାଇ
ନେଉଛି, କିନ୍ତୁ ମୋ ଉପରେ ତା’ର ବିଶ୍ୱାସ
କହିଲେ ।

ନାହିଁ । ସବୁବେଳେ ସେ ମୋତେ ସନ୍ଦେହ
କରୁଥାଏ । ତେବେ ମୁଁ ମୋ ଭବିଷ୍ୟତ
ଉପରେ ପୁରାପୁରା ଆସ୍ଥା ହରାଇ ନାହିଁ । ତମେ
ତମ କାମରେ ସଫଳ ହୋଇ ଫେରିଲେ
ମୋତେ ଉଦ୍ଧାର କରିବ ବୋଲି ମୋର
ବିଶ୍ୱାସ ।”

“ତମେ ସେଥିପାଇଁ ଦୀର୍ଘ କାଳ ଧରି
ଏଠାରେ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଦରକାର ନାହିଁ ।
ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଫେରିଯାଇ କାପାଳିନୀକୁ
ଅନୁରୋଧ କରିବି କି ସେ ତୁମର ମନୁଷ୍ୟ
ରୂପ ଫେରାଇ ଦେଇ । ସେ ମୋ ଅନୁରୋଧ
ରକ୍ଷା କରିବ ବୋଲି ଆଶା ।” ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା
କହିଲେ ।

କିନ୍ତୁ କାଳନାଗ ସେ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ଉତ୍ସାହ ଦେଖାଇଲା ନାହିଁ । ସେ କହିଲା, “ସୁବରାଜ ! ତେଜର ହୋଇ କିଛି କରିବା ଠିକ ନୁହେଁ । ମରୁ କାମ ବୁଝି ସମସ୍ତ କରିବା ଉଚିତ । ନହେଲେ ପରେ ପସାଇବାକୁ ହେବ । ତମେ କାପାଳନାଗର ସୁସ୍ତକ ଭଲ କରି ଜାଣ ନା । ସେ ବଡ଼ ସନ୍ଦେହୀ । ଆମେ ଦୁହେଁ ମିଳି ତା’ର ଅନିଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କରୁଛୁ ବୋଲି ସେ ଭାବିପାରେ । ଫଳରେ ମୋର ଲାଭ ତ ହେବ ନାହିଁ, ତମର ବି ଅନିଷ୍ଟ ହେବ । କେତେ ଦିନରୁ ତ ମାପ ହୋଇ ରହିଲିଣି । ଆଉ କେତେଦିନ ରହିଲେ କ’ଣ ? କାପାଳନାଗ ମନରେ ଭଲେ ବି

ସନ୍ଦେହ ଉତ୍ପନ୍ନାଇବା ଆମ ପକ୍ଷରେ ହିତକର ହେବ ନାହିଁ । ଆମେ ତ କାମ କରିପାରିବା ପରେ ସେ ଆମର ଉପକାର କରିବ ବୋଲି ଆମେ ଆଶା କରିବା । କିନ୍ତୁ ଆମକୁ ବଡ଼ ସାବଧାନରେ ରହିବାକୁ ହେବ । କାରଣ ଥରେ କାମ ହାସଲ ହେବା ପରେ ସେ ଆମ ପ୍ରତି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ହେବା ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଆମେ ତା’ର ସାହାଯ୍ୟ ଲେଉଟିବା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନାହିଁ । ମୁଁ ପୁଣି ଥରେ କହି ଦେଉଛି, ତୁମେ ଶୁଭ ସତର୍କ ହୋଇ କାମ କରୁଥିବ ।”

କାଳନାଗର ସତର୍କ ବାଣୀର ଯଥାର୍ଥ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ବୁଝିପାରିଲେ । ତା’ର ଓ ଯାଦୁକରମାନଙ୍କୁ ସହଜରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇ ପାରେନା । କେତେବେଳେ ସେମାନେ କିଛି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସାଧନ ପାଇଁ କ’ଣ କରି ବସିବେ, ସେକଥା କହି ହେବନାହିଁ ।

କାଳନାଗ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ପୁଣି ବଣ ଭିତରୁ ବାହାରକୁ ଯିବା ରାସ୍ତା ଧରିଲେ । କାଳନାଗ ଆଗେ ଆଗେ ଚାଲିଲା । ଚାଲିବା ସମୟରେ କାଳନାଗ ଓ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଯାଦୁ ବିଷୟରେ ଅନେକ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ । ଏବେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାରେ ଓ ବୁଝିବାରେ କୌଣସି ବାଧା ନ ଥିଲା । ରାସ୍ତା ଅତି ଦୀର୍ଘ ଥିଲା । ତେଣୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଦ୍ୱାରା

ଚୂଳିବାର ଶ୍ରମ ଟିକିଏ କମ୍ ଜଣା ଯାଉଥିଲା ।
ବହୁ ସମୟ ଧରି ତଂତ୍ରମନ୍ତ୍ର ବିଷୟରେ
କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ପରେ କାଳନାଗର
ନାନା ଅନୁଭୂତ ମଧ୍ୟରୁ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ବହୁତ
ଉପାଦାନ ପାଇଲେ ଯାହା ତାଙ୍କୁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟରେ
ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ସେ କାଳନାଗକୁ ନିଜର
କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇଲେ । କାଳନାଗର ସମସ୍ତ
କଥାକୁ ସେ ମନେ ରଖିଥା'ନ୍ତି । ଏହି ଜଗତ
ବିଷୟରେ ଏବେ ତାଙ୍କର ସମ୍ୟକ ଧାରଣା
ହୋଇଗଲା ।

ସେମାନେ ଘନ ଜଙ୍ଗଲ ପାରି ହେବା
ବେଳକୁ ବେଳ ଦୁଇ ପହର ହେଲାଣି ।
ଆଗରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ପାହାଡ଼ ଓ ଘାଟି
ଦୃଷ୍ଟିଗୋଚର ହେଲା । ସେ ମୁଲକରେ
ଜଙ୍ଗଲ ପଡ଼ିଲା ।

କାଳନାଗ ରହିଗଲା ଓ କହିଲା, “ସୁବରାଜ!
ଏଥର ମୋତେ ବିଦାୟ ନେବାକୁ ହେବ ।
ଆଉ ଦୂରକୁ ଏ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ଘୋଷାରି
ହୋଇ ଯିବା ମୋ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବପର ନୁହେଁ ।
ତମେ ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କ ଭାଷା ବୁଝି ପାରୁଛ । ତମ
ପାଇଁ ଆଉ ବିଶେଷ ଅସୁବିଧା ହେବ ନାହିଁ ।
ତୁମେ ସାହସୀ । ଖାଲି ସତର୍କ ହୋଇ କାମ
କଲେ ହେଲା । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ତୁମର ବିଜୟ
ନିଶ୍ଚିତ ।”

କାଳନାଗ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମାଠାରୁ ବିଦାୟ ନେଇ
ମୁକାର କରି ପଛକୁ ଫେରିଲା । ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ

ହେବା ଯାଏ ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ସେ ବିଚିତ୍ର ଜୀବ
ଆଡ଼େ ଅନାଇ ରହିଲେ । ତା'ପରେ ଏକାକୀ
ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଦେଖିଲେ ସେ ଅଞ୍ଚଳରେ ଗହଳ
ଗଛଲତା ନଥିଲେ ବି ଯେତକ ଗଛ ଅଛି,
ସେସବୁ ବିଶାଳ ଓ ଉଚ୍ଚ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ
ଯେଉଁ ସବୁ ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କ ଧ୍ୱନି ଶୁଣୁଥିଲେ,
ସେସବୁର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ବୁଝିପାରୁଥିଲେ ।
ସେଥିରେ ସେ ବେଶ୍ କୌତୁହଳ ଅନୁଭବ
କରୁଥିଲେ ।

ଗୋଟିଏ ପକ୍ଷୀ ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷୀକୁ କହୁଥିଲା :
ସାବଧାନ ରହ । ଗୋଟାଏ ନୂଆ ପ୍ରାଣୀ ଏ
ଆଡ଼କୁ ଧସେଇ ଆସୁଛି !

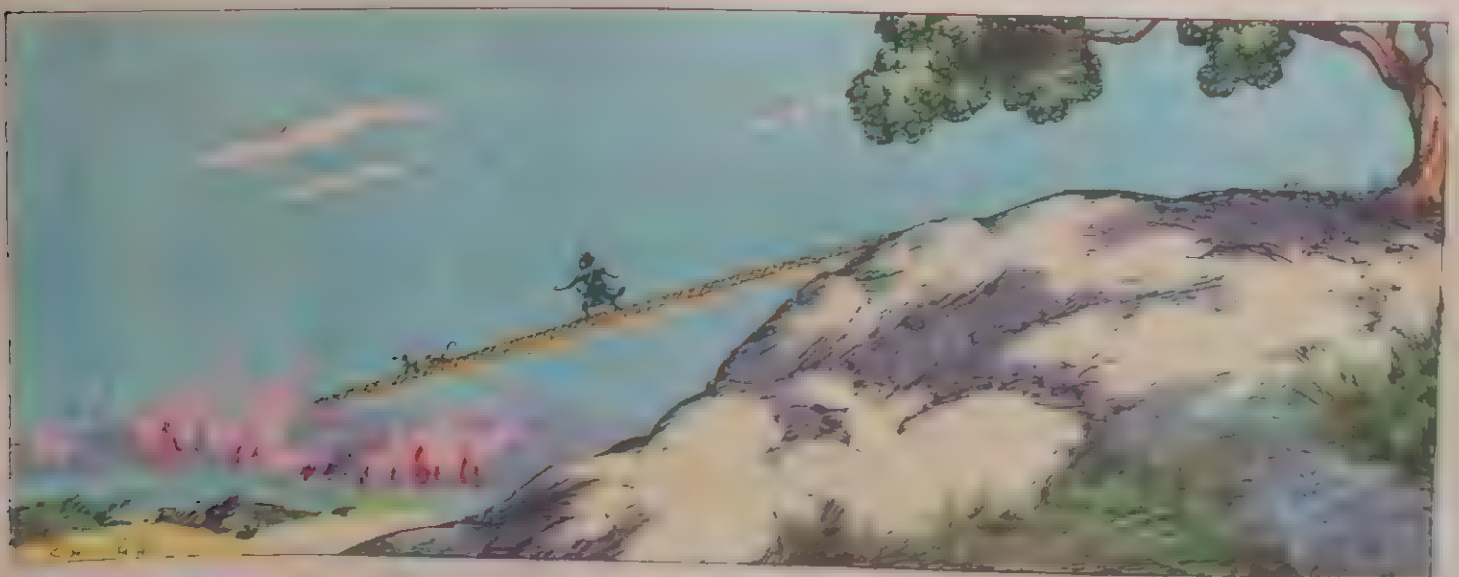
ବେଳେ ତନାପହର ହେବା ବେଳକୁ ସେ
 କଣିକା କଣିକା ହଳଦିଆ ଲାଲ । ସେ ବେଳେ
 ଲେଖକ ଅନୁଭବ । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ସମୟ
 ହେଲେଲେ ପଲମୁଲ ଦେଖିଲେ ନାହିଁ ।
 ଗୁଣାଆଡ଼େ ଖାଲି କନ୍ୟାକୁହା ଓ ବଡ଼
 ବଡ଼ ଗଛ ।

ଚନ୍ଦ୍ରବର୍ମା ଭାବିଲେ : ଏଠି ପଡ଼ି ରହି ଲଜ
 ନାହିଁ । ଅପଥରେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହେବ । ଦିନର
 ଅନ୍ଧାର ଆସି ଆସି କୌଣସି ପଲମୁଲର
 ସନ୍ଧାନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସେ ଉଠି ପଡ଼ି
 ପୁଣି ଆଗକୁ ବଢ଼ିଲେ ।

ଅଳ୍ପ ଦୂରରେ ଦେଖିଲେ ଗୋଟାଏ ପଲ
 ଭାଗ ଗଛ । ସେ ପାଖକୁ ଯାଇଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ
 ଆଖିରେ ପଡ଼ିଲା ଗୋଟିଏ ବେଶି ଦୃଶ୍ୟ । ଗଛ
 ପାଖଦେଇ ବୋହୂ ଯାଇଛି ଗୋଟିଏ ନୟ ।
 କିନ୍ତୁ ସେ ନୟରୁ ନିଆଁ ବାହାରିଛି । ପାଟରେ
 ଥିବା କୌଣସି ଆବେଶର ଚିହ୍ନ ଭିତରୁ ସେ
 ନୟ ନିର୍ଗତ ହେଉଛି ଏବଂ ଭୂଗର୍ଭର ଉତ୍ତପ୍ତ

ଅବସ୍ଥାକୁ ସମ୍ପର୍କ କରି ଦେଖିବାକୁ ଯାଏ ।
 କିନ୍ତୁ ସେ କିଛି ଦେଖି ନାହିଁ । ସେ
 ହେବାକୁ ହେବ । କେତେ ତାହା ସମ୍ଭବ
 ହେବ, ସେ ବୁଝିପାରୁ ନଥିଲେ । ସେବେ
 ବେଳେ ସେ ନୟ ଅନ୍ତରାଳରୁ ବାହାରି ଯାଏ ।
 ସେହି ନୟରୁ ପଳି ଉଠିବ କିନ୍ତୁ ଅତିଳ
 ଦ୍ଵାସର ଲମ୍ବ ସାପଟିଏ । ସେ ନୟର ଏକ
 ସ୍ତମ୍ଭରୁ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ୟ ସ୍ତମ୍ଭରେ ଡାକି
 ପଶା ରହିଲା । ଡାକିବା ଦୁଇ କନୋଟି
 ମାଙ୍କଡ଼ ସେ ସାପ ଉପର ଦେଇ ଅନ୍ୟ
 ସ୍ତମ୍ଭକୁ ବୁଲିଯିବ ବା ଘେରୁଥିବା ଦେଖିଲେ ।
 ସେ ଦେଖିଲେ ତାହାହିଁ ତାଙ୍କ ପରି ସୁନ୍ଦର
 ସୁନ୍ଦର । ମାଙ୍କଡ଼ଙ୍କ ପଦାଙ୍କ ଅନୁସରଣେ କରି
 ସେ ବି ସାପ ଉପର ଦେଇ ଡାକି ଗୋଟିଏ
 ବୁଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସାପ ତା' ଲାଙ୍ଗି ଅଂଶ
 ଗୋଟିଏ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ପାଖରେ ନ
 ପହଞ୍ଚିଲେ ସବନାଶ ।

(ସମାପ୍ତ)

ନ୍ୟାୟ ଅନ୍ୟାୟ

ନିଶା ଗରଜୁଥାଏ । ତୁହାକୁ ତୁହା ଶୀତଳ
ପବନ ସାଥକୁ ବର୍ଷା ହେଉଥାଏ ।
ବଜ୍ରପାତଧ୍ବନି ଓ ଶ୍ଵାନଶ୍ଵାପଦଙ୍କ ରଡ଼ ମଝିରେ
ଶୁଭୁଥାଏ ଅଗରିଶମାନଙ୍କ ଅଛନ୍ଦାସ୍ୟ ।
ଘନ ଘନ ବଜ୍ରଲି ଆଲ୍ଲୁଅରେ ଦିଶିଯାଉଥାଏ
ଭୟାବହ ମୁହଁଟିମାନ ।

କିନ୍ତୁ ରାଜା ବିହମାର୍କ ତଳେ ମଧ୍ୟ ବିଚଳିତ
ବୋଧ ନକରି ପୁନଃବାର ସେ ପ୍ରାଚୀନ ବୃକ୍ଷଟି
ପାଖକୁ ଲେଉଟି ଆସିଲେ ଓ ବୃକ୍ଷାଗ୍ରହଣ
କରି ଶବ୍ଦଟିକୁ ଉତ୍ତାର ଆଣିଲେ । ତେବେ
ତାକୁ କାନ୍ଦରେ ପକାଇ ସେ ଶୁନ୍‌ଶାନ୍ ଶୁଶାନ୍
ପଥ ଅତ୍ୟନ୍ତ କରିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା
ମାତ୍ରେ ଶବ୍ଦସ୍ତବ୍ଧ ବେତାଳ କହିଲା, “ରାଜା !
ତମଠାରୁ କାମ ହାସଲ କରିନେଇ ତମକୁ
ଜୀବନ୍ତ କରିବା ମତଲବ୍ଧରେ କେହି ନାହିଁ ତ ?
ସେଭଳି ଲୋକଙ୍କ ଚନ୍ଦ୍ରାନ୍ତ ପ୍ରତି ତମେ

ବେତାଳ କଥା

ମୂଲ୍ୟ ୨୫୦ ଟଙ୍କା । ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ
ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ ୧୯୬୩ ମସିହା
ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ ୧୯୬୩ ମସିହା
ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ ୧୯୬୩ ମସିହା
ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ ୧୯୬୩ ମସିହା

[illegible]

ଶେଷ ଶେଷ ସାବିତ୍ରୀଙ୍କ ଶରଣ ଶେଷ
 ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ । ଶେଷ
 ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ।
 ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ।
 ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ।
 ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ।
 ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ।
 ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ଶେଷ ।

ପ୍ରଶ୍ନ ।

“ହେଁ ! ଶୁଣିବାକୁ ପଡ଼ିଲା କି ? ଏହି
ପଦ ?” ସେ ଚାଲିଗଲା ।

[illegible][illegible]

କଳରେ ନାନା ଅସାଧ୍ୟ କାମ କରି ପାରୁଛି ଏ
କଷ୍ଟ ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ଲକ୍ଷ୍ମଣା ସମ୍ଭବପର
ନୁହେଁ ।

“କହିବ, ଏହାକୁ ଆମେ କ’ଣ କରିବା ?
କିନ୍ତୁ ତାହା କି ହୁଏତ ତ ମଙ୍ଗଳା ତାହା
ଶୁଣିଥିଲା !” ଶରତ କହିଲା ।

ଆଦ୍ୟୁକ କହିଲା : “ହଁ, କିଛି କରି ପାରିବା
ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ସୁ କିଛିହେଉ ନାହିଁ
କରିବା କମଥା ଯାଇ ଆମେ ସୁଅ ତଳେ
ଅଜାଣି କରୁଥିବା । ଆଜି ଚେତା ଚଳୁଛି, ତେଣୁ
କ’ଣ କରାଯାଉ ?” ଆଦ୍ୟୁକ ପଚାରିଲା ।

“କ’ଣ କି କରାଯାଉ ?” ପୁଁ ଛୋଟା କହୁଛି
ଗୋଟାଏ ପରେ ଗୋଟାଏ ଗାଁ ଜାଳଦେଇ
ପାରେ ।”

“ସତେ ? ତମେ ଯଦି ଏହା ପାରୁଥିବ,
ତେବେ ତମେ ଗୋଟିଏତରଫର ସକ୍ଷମ ହୋଇ
ବେଳି ସ୍ୱୀକାର କରିବ କି ହେବ । ତେବେ
ତମେ କ’ଣ ସତରେ ଏଡ଼େ ଭାଷଣ ବ୍ୟାପାର
ଅଧିକାର ହୋଇ ପାରିବ ? ସତରେ ଗୋଟାଏ
ଗାଁ ଜାଳଦେଇ ପାରିବ ?” ଆଦ୍ୟୁକ
ପଚାରିଲା ।

“ଗୋଟାଏ ଗାଁ ?” ତାଳିକ ଶରତ
ଅସହାସ୍ୟ କରି କହିଲା, “ମୁଁ ବୁଝିଲି
ଗୋଟାଏ ଗାଁ କି ଗୁରୁଣାର କରି
ଦେଇପାରେ । ଗାଁ ଛୋଟା ସତର ସବୁ ଗୋଟାଏ
ପାରିବ କରି ଦେଇପାରେ !”

“ହଁ, ମୁଁ ବୁଝି ପାରୁଛି ଗୋଟାଏ ଗାଁ
କରିଦେଇ ପାରେ ।” ଆଦ୍ୟୁକ କହିଲା ।

“ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଗୋଟାଏ ଗାଁ କି ଗୁରୁଣାର କରି
ଦେଇ ପାରେ । ମୁଁ ବୁଝୁଛି ଗୋଟାଏ ଗାଁ
କରିଦେଇ ପାରେ ।” ଆଦ୍ୟୁକ କହିଲା ।

“ତେବେ ବନ୍ଧୁ ହେଉ ନୁହେଁ ତୁମର
ବନ୍ଧୁ କେତେବେଳେ ?” ଆଦ୍ୟୁକ ପଚାରିଲା ।

“ନିଶ୍ଚୟ ।”

“ତମେ ନିଶ୍ଚୟ ଆମେ ବ୍ୟକ୍ତି ହୁଏ
କରିଦେଇ ପାରେ ?” ଆଦ୍ୟୁକ ପଚାରିଲା ।

“ତା’ ବି ପାରେ ।” ଶରତ କହିଲା ।

“ଆଜି ବୁଝି । ମୁଁ ସବୁ କଥା ବୁଝୁଛି
କରିଦେଇ ପାରେ । ଗୋଟାଏ ଗାଁ କି ଗୁରୁଣାର କରି
ଦେଇ ପାରେ ।”

ଦୁଇଜଣ ବଡ଼ ତା'ଣିକ ରହିବା ଠିକ୍ ହେବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଯଦି ତମ ଶକ୍ତିର ପ୍ରମାଣ ପାଇବି, ତେବେ ସଜାକୁ କହି ତମକୁ “ମହାଶ୍ରେ ତା'ଣିକ” ଉପାଧି ଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରି ଏ ସଜ୍ୟ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବି ।” ଆଗନ୍ତୁକ କହିଲ ।

ଶରଭର ମୁହଁ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶିଲା । ସେ ବି ସେହି ଏକା କଥା ଗୁରୁଥିଲା । ପୁରୁଷେନ୍ଦ୍ର ଭଳି ଜଣେ ତାଙ୍କ କର କରମତ ବିଷୟରେ ଲୋକେ ଯଦି ଜାଣିଥିବେ, ତେବେ ତାକୁ ବା କିଏ କେତେବୁର ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଦେବ? ତା' ହରୁ ବିଦ୍ୟାରେବା କିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବ? ତେଣୁ ଆଗନ୍ତୁକର ଏ ପ୍ରସ୍ତାବ ତାକୁ ବହୁତ ଖୁସି କରିଦେଲା ।

“କି ପ୍ରକାର ପରୀକ୍ଷା ରୁହେ?” ଶରଭ ପଚାରିଲା ।

“ମୋ ସହ ଆସ ।” ଏହା କହି ଆଗନ୍ତୁକ ଶରଭକୁ ଗୋଟିଏ ଅଞ୍ଚଳକୁ ଲେଉଟି ଯାଇ କହିଲା, “ଦେଖିବା, ଏଠାରେ ବର୍ଷା କରାଇଲା ! ଅନେକ ଦିନ ଧରି ଏଠି ବର୍ଷା ନାହିଁ ।”

ଶରଭ ତା' ଛାଡ଼ିରେ ଝୁଲୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଅଳ୍ପତ ଛେଟିଆ ହାଡ଼ି ଝୁଲି କ'ଣ ସବୁ ମନ୍ତ୍ର ବୋଲିଲା ଓ ଆକାଶ ଆଡ଼କୁ ଅଙ୍କୁଳ ଦେଖାଇ ଶୂନ୍ୟରେ କିଛି ଗାର କାଟିଲା । ରୁହୁ ରୁହୁ ମେଘ ଘୋଟି ଆସିଲା ଓ ବର୍ଷା ହେଲା । ଶରଭ ଏବଂ ଆଗନ୍ତୁକ ଯାଇ ଗୋଟିଏ ମାଟି ଘରର ପିଣ୍ଡାରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଲେ ।

"କହୁ ପମୟ ପରେ ଆଗନ୍ତୁକ କହୁଲ,
 "କହମ ବୋ କଲ, କହମ ବଲ କଲ । ମୁଁ
 ମୋ ଶର ପରିମାଣ କର ଦେ କଲେ କହ
 ପ୍ରତି ପ୍ରତିକୃତ କଲ କଲ କଥା ହେବ ।"
 ପୁଣି ଶେଷ ଶୁଣି ହୋଇଗଲା ଓ କହୁଲ,
 "ବେଗ, ତାହାହିଁ କରବ । ମୁଁ କହୁଛୁ ଏ
 ପରିମାଣ ମୋ ଶରରେ କହର ପୂରା କରୁନା
 ଆମ ନାହିଁ । ହେଲ ଦେଖ, ମୁଁ ବୋ ବଲ
 କହୁଛି ।"
 ଶେଷ ପୁଣି ତା ଗଳରେ ଝୁଲୁଥିବା ଦାଢ଼
 ହୁଇଁ ମଂତ୍ର ପଦେ । ବୋ କର ହେଲ ।
 "କହ କଥା । ଦେଖ କହାଣୀକୁ ଦେଖ ।
 ବଳବତ୍ କହାଣୀ କହଣେ ହୁଇ କହଣ ।"
 ଆଗନ୍ତୁକ କହୁଲ ।

"କହୁଛି କହଣ କହଣେ ମୁଁ କହ
 କହଣେ କହଣେ" କହ କହଣେ କହ
 କହ କହଣେ ।
 "କହ କହଣେ କହଣେ କହ କହଣେ
 କହଣେ କହଣେ" ମହାଶୟ କହଣେ କହଣେ
 କହ କହଣେ? କହଣେ ପାରିଣା ମୋ କହଣେ
 କହଣେ କହଣେ ଆଜି ତାହାକୁ କହଣେ କହଣେ ।
 କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ
 କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ
 ଆଗନ୍ତୁକ କହୁଲ ।
 କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।
 କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ
 କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ
 କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ କହଣେ ।

କହୁଲ, "ଆଜେ ଦୁଃଖ ! ତୁ ମୋତେ ତାହା କ
ଲୋଡ଼ି । ତୁ କହିମାନ କହୁଛୁ କପରି ମୋତେ
ଏ ବକାସ କୁଲ କହୁ । ହୁ..."

ଏ ନାହିଁ ଶୁଭରେ ଝୁଲୁଥିବା ବାତ ବୁଲି
ଆଉ କିଛି କହୁବାକୁ ଯାଉଥିଲା, ହଠାତ
ସାଲୀଙ୍କ ନାଟକ ଘରେ ଶୁଣିବାଣି କଲବାଳା
ହେଉଛି ତା' କହିଲେ କୁହୁ କହିଲେ କି କି
ବାତ ଦୁଇଟି ପ୍ରମାଣେ କହୁକା କରୁନେଲେ ।
ଆଜୁକ ନାହିଁ କହିଲେ କହିଲେ କି କି
ହୁଣାଇ ନେଲ ।

"ହୁଣୁ ! ତୁ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ"
କହିଲେ କି ମା' ହରେ ପ୍ରା କିଛି ବାମ
ଦେବ ?" ବଢ଼ି ଶରଇ ପଚାରିଲ ।

"କିଛି ବାମ ଦେବ ଦରକାର ନାହିଁ ।"
ଏହା କହି ଆଜୁକ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ
ଲେଲ । କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ ।

"ଏ ଲେକକୁ ଆମ ବାମର ସୀମା
କହିଲେ କହିଲେ ଆମ ।" କହିଲେ କହିଲେ
କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ "କହିଲେ କହିଲେ
କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ
କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ ।"

କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ
ନେଲେ ଶୁଣିଗଲେ ।

କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ
କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ
କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ
କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ

ବା'ହୀକ ଶରଇ ତାହୁ ଆଗରେ ଭଲ
କରିଦେଲ । ବଜକନା ଉଠି ବସିଲେ ।

"ସାବାସ୍, ଶରଇ, ସାବାସ୍ ।" ଏହା
କହି ଆଜୁକ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ ।

"ଆଜୁକ, ଶରଇ, କହିଲେ ଆଜୁକ କହିଲେ
କହିଲେ ।" ଆଜୁକ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ ।

ଶରଇ କହିଲ, "ହଁ, ଚେଷ୍ଟା କଲେ
କାଣି ପାରେ ।"

"ଆଜୁକ କହିଲ, ମୋ ମନରେ କ'ଣ
ଅଛି !" ଆଜୁକ ପଚାରିଲ ।

ଶରଇ ତା' ଶୁଭରେ ଝୁଲୁଥିବା ବାତ
କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ
କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ
କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ କହିଲେ

କାହିଁକି ?” ସେ ବନ୍ଧା ନ ଦେଖିଥିବା ସ୍ଥାନରେ ବନ୍ଧା କରାଇଲା; ସାବିତାଙ୍କ ଅସୁସ୍ଥ ଥିବା ସ୍ୱାକ୍ଷରମାନଙ୍କୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କଲା । ତା’ପରେ ତାକୁ ନିଷ୍ପ୍ରାଣ କରିଦେଲା । କିନ୍ତୁ କି ? ସେ ଆଗକୁକଟି କିଏ ? କାହିଁକି ସିଏ ଶରଣ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା ବାଡ଼ିଟ ଚୁରମାର କରିଥିଲା ?

ସୁଦୂର ମଧ୍ୟ ରାତ୍ରି ନିଜର ସ୍ୱପ୍ନା ବିଚିତ୍ରମାନଙ୍କୁ ଧରି ଯେତେ, “କହିବା କାହାଣୀ, ସେ ଅତିଶୃଙ୍ଖଳିତ ଗୋପନୀୟ ସୁବେଶି ମଂସୀ । ତେଣୁ ପ୍ରତି ପଥର ବ୍ୟବହାର କରାଗଲା, କିନ୍ତୁ ସ୍ୱାକ୍ଷରମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଚୁକ୍ତି କରାଗଲା । ମଂସୀଙ୍କ ଚୁକ୍ତିର ଗୋପନ ଧୂଳିଟି ଭଲ କମ କଲା ଓ, କିନ୍ତୁ ତା’ର ସ୍ୱାକ୍ଷରକ

ମାନଙ୍କୁ ତେଣୁ ଅନ୍ୟକୁ ଉପହାସ କରିବା ଅଥବା ଅନ୍ୟକୁ ଅନ୍ୟ କରା । ସ୍ୱାକ୍ଷର ମଂସୀ ଶରଣ ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରତିବେଶୀ ସ୍ୱାକ୍ଷର କ’ଣ କହୁଛି, ଅବଶ୍ୟ ତା’ର ସନ୍ତାନ ପାଇଥିଲା । ମଂସୀ ଦୂର ପାରିଲେ ଯେ ଦୂରକୁ ଦୂରକୁ କରାଗଲା ତେଣୁ କିନ୍ତୁ ମଂସୀଙ୍କ ଚୁକ୍ତିର ଗୋପନ ଧୂଳିଟି ଭଲ କମ କଲା ଓ, କିନ୍ତୁ ତା’ର ସ୍ୱାକ୍ଷରକ ସ୍ୱାକ୍ଷରମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଚୁକ୍ତି କରାଗଲା । ମଂସୀଙ୍କ ଚୁକ୍ତିର ଗୋପନ ଧୂଳିଟି ଭଲ କମ କଲା ଓ, କିନ୍ତୁ ତା’ର ସ୍ୱାକ୍ଷରକ ସ୍ୱାକ୍ଷରମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଚୁକ୍ତି କରାଗଲା ।

ସ୍ୱାକ୍ଷର ମୌନ ଭଙ୍ଗ ଦେବା ମାତ୍ରେ ବେ ସ୍ୱାକ୍ଷର ବେତାଳ ଗୋପନ କରାଗଲା । ସ୍ୱାକ୍ଷରମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଚୁକ୍ତି କରାଗଲା । ମଂସୀଙ୍କ ଚୁକ୍ତିର ଗୋପନ ଧୂଳିଟି ଭଲ କମ କଲା ଓ, କିନ୍ତୁ ତା’ର ସ୍ୱାକ୍ଷରକ ସ୍ୱାକ୍ଷରମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଚୁକ୍ତି କରାଗଲା ।

(କାହାଣୀ)

ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର

ସୁକୁମାର ଓ ରାମଦାସର ଘର ଏକା ହଲକରେ ହଲ । ଥରେ ବନ୍ୟାରେ ସେ ହଲକର ଉପକୂଳ ଶିଳ ହେଲା । ସୁକୁମାର ଓ ରାମଦାସ ଏକା ସମୟରେ ମଙ୍ଗଳସୁର ଗାଁକୁ ଫେରି ଘରକୁ ଫେରି ଆସିଲେ ।

କର୍ମ ଚାଲି ଯିବା ଉପରେ ସୁକୁମାର କେହି ଧନ ହୋଇଗଲା ।

ରାମଦାସ କହିଲା, “ଆମେ ଦୁହେଁ ଏକା ସମୟରେ ଏକା ଗାଁକୁ ଆସିଲୁ । ବୁଝିବା ପାଇଁ ପ୍ରାୟ କିଛି ନହେଲା । ସୁକୁମାର କିପରି ଭାବରେ ଧନ ହୋଇଗଲା ?”

କିନ୍ତୁ ସେ ଖୋଲିଖୋଲି ଭାବରେ ଏହାର ରହସ୍ୟ ଜାଣିବା ସକାଶେ ସୁକୁମାର ଘରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲା । ସେତେବେଳେ ସନ୍ତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ସୁକୁମାର ଘାଟି କାଟିଥିଲା । ରାମଦାସକୁ ଦେଖି ତହେଇ ପକାଇ ଦେଲା ଓ କହିଲା, “ବନ୍ଧୁ, ବନ୍ଧୁ ! କିଛି କଥା ଅଛି ?”

“ହଁ, ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁ ଜାଣିବାକୁ ଆସିଲୁ ।” ରାମଦାସ କହିଲା ।

“ହଁ । ଆସୁଛି ।” ଏହା କହି ସୁକୁମାର ଘର କିଛି ଲୁଚାଇ ଦେଲା ଓ ଆସି ରାମଦାସ ପାଖରେ ବସି ପଡ଼ିଲା ।

“କିଛି ଲୁଚାଇ ଦେଲା କାହିଁକି ?” ରାମଦାସ ପଚାରିଲା ।

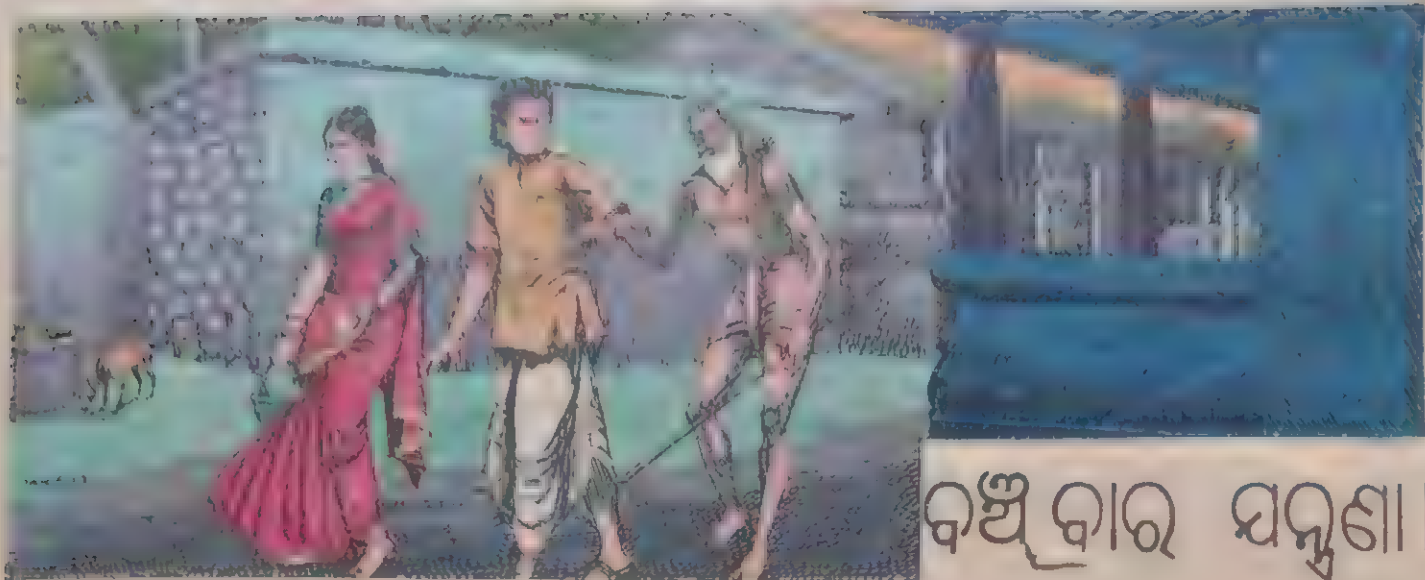
“ଆମେ ତ ଗପସପ କରିବା । ସେତିକି ସମୟ ହୁଜାଣାରେ ତେଲ ଯୋଡ଼ୁଥିବା କାହିଁକି ?” ସୁକୁମାର ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ରାମଦାସ ଉଠି ପଡ଼ିଲା ।

“କହୋ, କ’ଣ ପଚାରିବ ପର ?” ଆହୁରି ହୋଇ ସୁକୁମାର ପଚାରିଲା ।

“ଯାହା ପଚାରିବାର ହେଲା, ସେ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ପାଇଲେ ।” ଏହା କହି ରାମଦାସ ଚାଲିଗଲା ।

ବଞ୍ଚିବାର ଯନ୍ତ୍ରଣା !

ବିନାୟକ ‘ମାଛକୁ ମ’ କହିବା ଲୋକ ନୁହେଁ । ସେ ଭଲ ଚାକିରିରେ ଥାଏ, କିନ୍ତୁ ସେଥିଯୋଗୁଁ ସେ ଗର୍ବ କରିବାର କେହି କେବେ ଜାଣି ନଥିଲେ । ସବୁ କଥାରେ ସେ ସଙ୍କୋଚ କରୁଥାଏ ।

ଦୈବକୁ ସେ ଯେଉଁ ହିଅକୁ ବିଭା ଦେଲା, ତା’ର ସ୍ୱଭାବ ମଧ୍ୟ ସେମିତି । ସବୁ କଥାରେ ସଙ୍କୋଚ । କେହି ତାକୁ ଦୁଇପଦ ଶୁଣାଇ ଦେଲେ ବି ସେ ପାଟି ଫିଟାଇବ ନାହିଁ । ନାମ ତା’ର ସୁନନ୍ଦା ।

ବାହାଘର ପରେ ସୁନନ୍ଦା ସହରକୁ ଆସିଲା । ବିନାୟକ ଭଡ଼ା ଘରେ ରହୁଥାଏ । ଆଖି-ପାଖରେ ଅନେକ କର୍ମଚାରୀ ବସା କରି ରହୁଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସଙ୍କୋଚ ଯୋଗୁଁ ବିନାୟକ ବା ସୁନନ୍ଦା କେହି କୌଣସି ପ୍ରତିବେଶୀଙ୍କ ସହ ବହୁତା ସ୍ଥାପନ କରିପାରି ନଥାନ୍ତି ।

ଦିନେ ଦୁହେଁ ସହରର ଅନ୍ୟ ଏକ ଅଞ୍ଚଳରେ ଥିବା ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ସେହିନ ମନ୍ଦିରରେ କୌଣସି ବନ୍ଧେ ଅନୁଷ୍ଠାନ ନଥାଏ । ତେଣୁ ଲୋକ ଭାଡ଼ ନଥାଏ ।

ଦୁହେଁ ମନ୍ଦିରରୁ ବାହାରି ଆସୁଛନ୍ତି, ଗୋଟାଏ ବୁଢ଼ା ଧରି ଧରି ପାଖକୁ ଭଡ଼ି ଆସି କହିଲା, “ବାରୁ, ମୋତେ ଟିକିଏ ଧରି ନେଇଯାଅ । ନହେଲେ ମୁଁ ତଳେ ପଡ଼ିଯିବି ।”

ବିନାୟକ ତାକୁ ଧରିନେଲା ଓ ଧିରେ ଧିରେ ବାଟ ତଲାଇ ନେଇ ଯାଉଥାଏ । ସେତିକି-ବେଳେ ସେଠି ପହଞ୍ଚିଗଲା ଗୋଟାଏ ବାହାପିଆ । କାହାରି ଦରକାର ଥାଉ ନ ଥାଉ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପରମର୍ଶ ଦେବା, ଗାର୍ଜନ ଭଳି ତାଗ୍‌ଦା କରିବା ଥିଲା ସେ ବାହାପିଆର ଅଭ୍ୟାସ । ମେ ବିନାୟକ ଆଡ଼େ କଟମଟ କରି ଅନାଇ କହିଲା, “ଦେଖ ହୋ ଯୁରେ ହେ ! ବୁଢ଼ା ଓ ଅସୁସ୍ଥ

କ'ଣ କହୁଛନ୍ତି? ତେଣୁ ମୁଁ ତମ ସ୍ତ୍ରୀ
 ଓ ମୋର ପୁଅ, ଯେଉଁମାନେ ତ'ଣି ଗୋଟି
 ମାନ୍ୟତା ଦିଅନ୍ତି, ତ'ଣି କହୁଛନ୍ତି ତେଣୁ
 ଦୁଇଜଣ ବୁଦ୍ଧିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ? ମୁଁ ତେଣୁ
 ଗୋଟି ଗୋଟି ଗୋଟି ତେଣୁ ଆଜିକାଲି
 ତମେ ଗୋଟି ଗୋଟି ମୁଁ ତେଣୁ? ମୁଁ ତମେ
 ତେଣୁ ନ ହୋଇପାରିବି! କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଜଣେ
 ହଜିରାଂଶୀ, ମୋର ବିବେକ ଅଛି । ତେଣୁ
 ନାହିଁ ବୋଲି ମୁଁ କହୁନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତମ
 ଭିତରେ ବିବେକ ନିକରେ ଶୋଇଛି । ତାକୁ
 ଡାକଡ଼ାକ କରି ଉଠାଇବା ଦେଲ ମୋର
 ଚର୍ଚ୍ଚା । ବୁଝି ପାରୁଛୁ?"

କିନ୍ତୁ ମୋର ଲେଇ ଲେଇ ନିଅନ୍ତି: ମୋ
 ବେଶଭୂଷାରୁ ତ ମନେ ହୁଏ ତମେ ବେଶ
 ଥିଲବାର ଲେଇ! କାହିଁକି, ଏ ସତରରେ
 ଗାଡ଼ି ଘୋଡ଼ା କ'ଣ ଅସବ ହୋଇଛି?"

ଏତକ କହି ସେ ବାହାରିଆ ଗୋଟାଏ
 ଶାଲ ଗାଡ଼ିକୁ ହାତ ଦେଖାଇ ବନ୍ଦ କଲ ଓ
 ବୁଡ଼ାକୁ ସେଥିରେ ବସାଇ ବିନାୟକ ଓ
 ମୁଁ ଯିବା କହିଲି, "କଲିକଲି କରି ବୁଝିଛ
 କ'ଣ? ଉଠ ବସ!"

"ଆଜ୍ଞା, ଗାଡ଼ି ଆମର..."

ବିନାୟକ ଆଉ କିଛି କହିପାରିବା ପୂର୍ବରୁ
 ସେ ବାହାରିଆ କହିଲି, "ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ!
 ଏହି କଥା କହୁଛ ତ? ହଇଡ଼େ ବାବୁ, ମୁଁ

ବିନାୟକ ସେ ଉଦ୍‌ଗଳେକଙ୍କ ବହୁତା
 ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲ ।

ନିଜ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗୁଁ ସେ ଦୁହେଁଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବା
 ନାହିଁ ସେ ବୁଦ୍ଧିର ଯୋଗୁଁ ନିଜର ବେଶ ନୁହେଁ ।
 ଦୁହେଁ ଗାଡ଼ିରେ ବସିଲେ । ବାହାରିଆ
 ଗୋଟି ଗୋଟି କହି କହିଲେ, "ବାବୁଙ୍କୁ
 ବେଶ ପଛରୀ ଆସନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ନିଜେ! ତେଣୁ
 ସେତକ ପ୍ରାପ୍ୟ ସେତକରୁ ବେଶି ନେଲେ
 ନଗରପ କବି" ନାଲିୟ କହିଲେ, ଜାଣିଥା ।"

"ନାହିଁ, ନାହିଁ, ମୁଁ କାହିଁକି ବେଶି ପଛରୀ
 କାହିଁକି କରବି? ବାବୁ ଯା, ଲୋକ, ସେ ବରଳ
 ମୋତେ ବେଶି ଦେବେନାହିଁ? ଆମ ଭଳି
 ଗୋଟିକୁ ନ ଦେବେ ନ ଉଗବାନ ତାକୁ
 କାହିଁକି ଦେଇଛନ୍ତି? ମୋର ବିବେକେ ମୋର

ଦୁଆ ବାପା ଅଛୁ ।” ଗାଡ଼ବାଲ ହସିଲେ
କହିଲା ଓ ଗାଡ଼ ହାଜିଦେଲା ।

ଗାଡ଼ବାଲ ବିନାୟକକୁ ପଚାରି ତା’ ଘର
ଆଗରେ ଯାଇ ପହଞ୍ଚିଲା । ଦୁଆକୁ ଘରରେ
କରି ଗାଡ଼କୁ ଓହ୍ଲାଇ ବିନାୟକ ଓ ସୁନନ୍ଦା
ଘର ଭିତରକୁ ନେଇଗଲେ । ଦୁଆ ଶାଢ଼ୀପିଲ
ବାସ୍ତାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଖଟିଆରେ ଶୋଇ
ପଡ଼ିଲା ।

ସକାଳେ ଉଠିବା ବେଳକୁ ସେ ବେଶ୍
ଚାକି ଦିଶୁଛି । ତାକୁ ଯେତେ ବୁଡ଼ା ବୋଲି
ମନେ ହେଉଥିଲା, ସେ ସେତେ ବୁଡ଼ା ନୁହେଁ ।

“ମା, ମୋ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଚୁଡ଼ା କରିବ,
ସେଥିରେ ଟିକିଏ ବେଶି ଚିନି ଦେବ ! ହଁ,
ଆଉ ଗୋଟିଏ କଥା । ମୋତେ ତେଲ ଜିନିଷ
ବେଶି ରୁଟେ ନାହିଁ । ଘିଅରେ ଆପଣେ ନାହିଁ ।
ବିଧାତା ଯେତେବେଳେ ତମ ଉପରେ ମୋ
ଦାୟିତ୍ବ ଲଦି ଦେଇଛି, ତମକୁ ମୋର ସୁବିଧା
ଅସୁବିଧା କିମ୍ବା ସବୁ କହୁଥିବା ଉଚିତ !”
ବୁଡ଼ା ସୁନନ୍ଦାକୁ କହିଲା ।

“ହଁ, ହଁ, ନ କହିବ କାହିଁକି? ତମେ
ସୁସ୍ଥ ହେଲିଣି, ଏଇ ଆମ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ।”
ବିନାୟକ କହିଲା ।

“ନା, ସୁସ୍ଥ ହେଲିଣି କେଉଁଠି? ତେବେ
ତମ ହେପାଜତରେ ହେଉଥିବା ବୋଲି କିଛି
ସମସ୍ତ ଲାଜିବ । ଏ ବୟସରେ ଯେତେ ବେଳେ
ହେଉଛି ମାତ୍ରରେ ଯାଏ !” ବୁଡ଼ା କହିଲା ।

“ବୁଡ଼ା କେତେବିନ ରହିବ?” ସୁନନ୍ଦା
ସେବିନ ଉପରାଜକୁ ବିନାୟକକୁ ପଚାରିଲା ।

“ସୁସ୍ଥ ହେଲେ ବଳେ ଚାଲିଯିବ ! ଦୁଇ
ଚାରିଦିନ ଯାଉ, ଦେଖିଯିବ !” ବିନାୟକ
କହିଲା ।

କିନ୍ତୁ ଦୁଇ ସପ୍ତାହ—ଓ ଚାରି ସପ୍ତାହ
ବିତିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ବୁଡ଼ାର କାହିଁ କୁଆଡ଼େ
ଯିବାର ଲକ୍ଷଣ ଦେଖାଗଲା ନାହିଁ । ଶାନ୍ତି
ଯେ ସେ ଶାଢ଼ୀପିଲ ରହିଥାଏ, ସେତକ
ନୁହେଁ, କଥା କଥାକେ ମିଜାଜ ଦେଖିବା
ଥାଏ । ପାଖ ପଡ଼ୋଶୀମାନେ ଚିନ୍ତାଧାର
ସେ ଦୁଏତ ବିନାୟକର ବାପା ନହେଲେ
ସୁନନ୍ଦାର ବାପା ।

“କଥା କ’ଣ? ବୁଢ଼ା କ’ଣ ସବୁଦିନେ ରହୁବ?” ଦିନେ ସୁନନ୍ଦା ଧର କଣ୍ଠରେ ବିନାୟକକୁ ପଚାରିଲା । ବୁଢ଼ା ଯେ ସେ କଥା ଶୁଣି ପାରିବ, ତାହା ସେ ଆନ୍ଦାଜ କରି ପାରି ନଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବୁଢ଼ା ଶୁଣି ପକାଇ ପାଠି କରି କହିଲା, “ଶୁଣ । ତମକୁ ରେକ୍ଟୋକ୍ କହିଦିଏ । ସେଦିନ ତମେମାନେ ମୋତେ ଏଠାକୁ ଆଣି ନଥିଲେ ମୁଁ ମରି ଯାଇଥାନ୍ତୁ । ମୋ ଦୁଃଖ ଯାଇଥାନ୍ତା । ତତ୍ତମମାନେ ମୋତେ ଆଣି ପୁଣି ବଞ୍ଚିବାର ଦୁଃଖରେ ପକାଇଲା । ମୋତେ ପୋଷିବାକୁ ତମେ ବାଧ୍ୟ । ତେଣୁ ମୁଁ କେବେ ଯିବି, ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆଜି ଉଠାଇବ ନାହିଁ । ବୁଝିଲ?”

ବୁଢ଼ାର ଏଭଳି ଯୁକ୍ତି ଶୁଣି ବିନାୟକ ଓ ସୁନନ୍ଦା କାବା ହୋଇଗଲେ । ଆହୁରି କିଛି କିଛି ବଢ଼ିଗଲା । ବିନାୟକ ଗୋଟାଏ ଉପାୟ ପାଞ୍ଚିଲା । ସେ ଭାବିଲା ସେମାନେ କିଛିଦିନ ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଜାଣିଲେ ବୁଢ଼ା ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ବିଦାୟ ନେବ ।

“ଆମେ କେଇଦିନ ପାଇଁ ବାହାରକୁ ଯିବୁଁ ।...”

ବିନାୟକ ଆଜି କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ବୁଢ଼ା କହିଲା, “ଚନ୍ତା ନାହିଁ । ମୁଁ ଘର ଜଗିଥିବି । ମୁଁ ନିଜେ ରୋଷେଇ କରିନେବି । ରୋଷେଇ ଘରେ ଯଥେଷ୍ଟ ଗୁଞ୍ଜଳ ଡାଳି ଓ ଆଳୁ ରଖି ଦେଇଗଲେ ହେଲା ।”

ବାହାରକୁ ଯିବେ ବୋଲି ଯେତେବେଳେ କହି ଦେଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ନ ଯିବେ କିପରି? ବିନାୟକ ଓ ସୁନନ୍ଦା ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସହରର ଅନ୍ୟ ଏକ ପ୍ରାନ୍ତରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଅତିଥିବାସନରେ ଦୁଇଦିନ କଟାଇ ଡୁଙ୍ଗାୟୁ ଦିନ ଫେରିଲେ । ଆସିବା ବେଳକୁ ବୁଢ଼ା କଟମଟ କରି ଅନାଇ ରହିଛି । ସେ କହିଲା, “ମୁଁ ତମକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଜିନିଷ ପଦ ରଖିବାକୁ କହି ଦେଇଥିଲି ନା? ଗୁଞ୍ଜଳ ଛଡ଼ା ଆଜି ଯାହା ରଖିଥିଲା, ସେଥିରେ ଦେଉଦିନ ଚଳିବ । ତମେ ଆସୁଛ ଦୁଇଦିନ ପରେ!”

ବିନାୟକ ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ୱାସ ଗ୍ରହଣ କଲା । ସେଦିନ ରାତିରେ ସେ ସୁନନ୍ଦାକୁ କହିଲା, “ଧର ମୋ

ବାପା ବା ଚମ ବାପା ଆସି ଏଠି ରହିଥିଲେ ତ ଏମିତି ଭାବରେ ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ବ ନେବାକୁ ହୁଅନ୍ତା!”

“ସେକଥା ଠିକ୍ । କିନ୍ତୁ ବୁଢ଼ା ଯେମିତି ମାଡ଼ ବସି ଆମକୁ ବୋକା ବଳାଇ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ଯାହା ଦୁଃଖ!” କହିଲା ସୁନନ୍ଦା ।

ଏ ଘଟଣାର ପନ୍ଦର ଦିନ ପରେ ଦିନେ ହଠାତ୍ ସୁନନ୍ଦା ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା ତା’ ବାଲୁ-ସଖି ଅମୃତା । ସେ ଏ ସହର ଦେଇ ଅନ୍ୟତ୍ର ଯାଉଥିଲା । ଅମୃତା ସହ ଦିନଟିଏ ରହିବା ପାଇଁ ସେ ମନସ୍ଥ କରି ଆସିଥିଲା ।

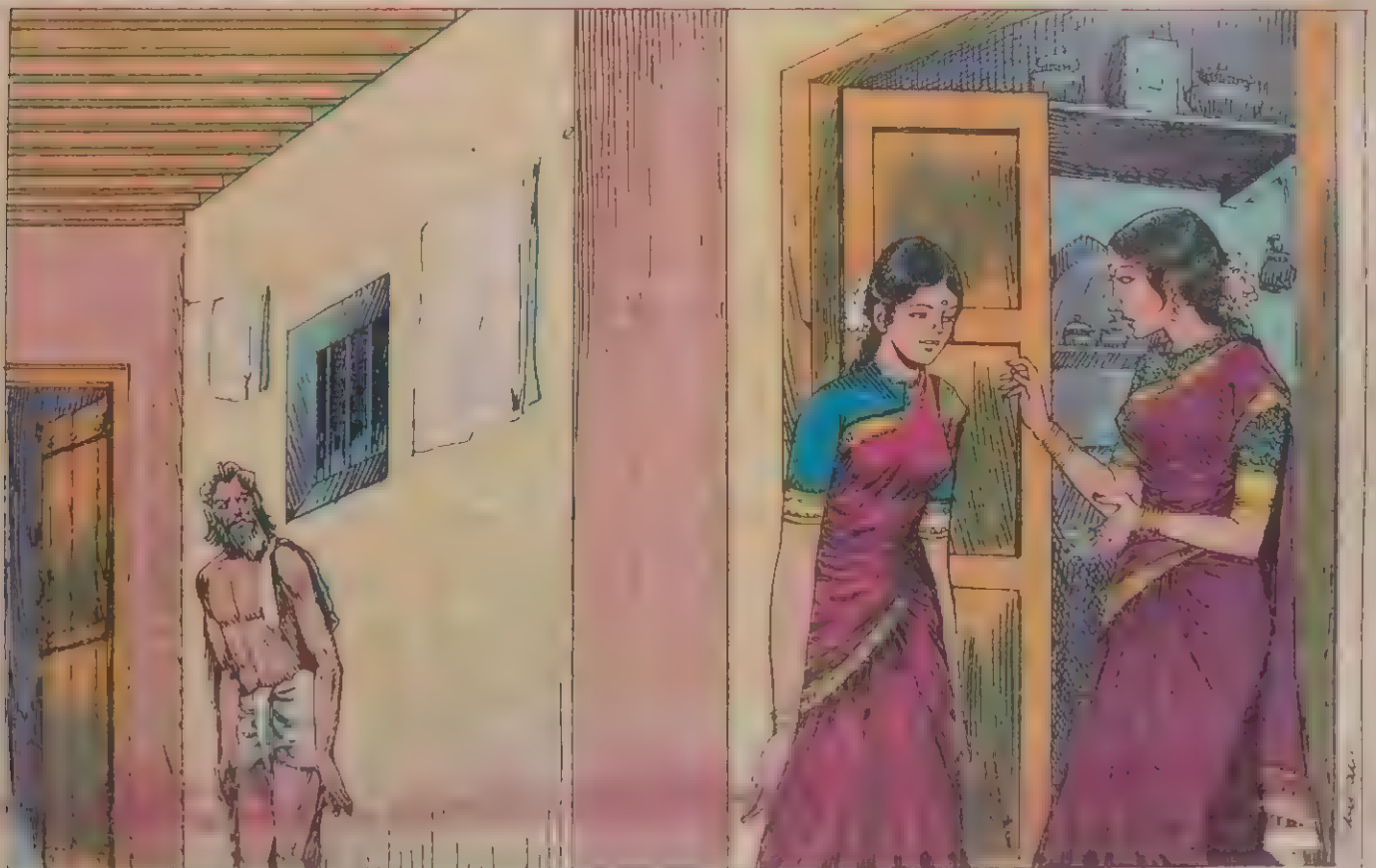
ଅମୃତାକୁ ପାଇ ସୁନନ୍ଦାର ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ । ଦୁହେଁ ଗପ ହେଉଛନ୍ତି, ବୁଢ଼ା

ଆସି ଧମକ ଦେଇ କହିଲା, “କ’ଣ, ମୋତେ ଖାଇବାକୁ ଦେବା କଥା ଭୁଲିଗଲା!”

ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସୁନନ୍ଦା ଯାଇ ବୁଢ଼ାକୁ ଖାଇବାକୁ ଦେଲା । ବୁଢ଼ା ବିରକ୍ତି ପ୍ରକାଶ କରି କହୁଥାଏ, “ମୋତେ ବାଇଗଣ ଭଲ ଲାଗେ ନାହିଁ ବୋଲି କେତେଥର କହିଛି! ତଥାପି ଏ ପରିବା କାହିଁକି ଆଣୁ? ମୋତେ ସୁଖରେ ମରିବାକୁ ଦେଲା ନାହିଁ କି ସୁଖରେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଦେଉନାହିଁ!”

ଅମୃତା ସୁନନ୍ଦାକୁ ମୃଦୁ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, “ତୋ ଶୁଶୁର ବଡ଼ କଢ଼ା ଲୋକ ତ!”

“ମୋ ଶୁଶୁର କିଏ? ଏ ବୁଢ଼ା ତ...” ସୁନନ୍ଦା ବୁଢ଼ାର ଇତିହାସ ଗପିଲା । ଅମୃତା କାବା ହୋଇ କହିଲା, “ସୁନନ୍ଦା! ତୁ ଅତି

କହୁ ହୁଅ ନେଲୁ ମୋତେ କଥା । କିନ୍ତୁ
ତୁ ଏବେ ଦୁଇଟି କାହିଁକି ? ଏ ଲୋକକୁ
ଦେଖିଲେ ମୁଁ ହେବେ ଇଏ ଭୋଗୀ ଲୋକ ।
ଆଜ୍ଞା, ଆଜି ମୁଁ ଏହାକୁ କଥା କର ଦେବେ
ପାଇ କାଳକୁ ଯିବି ।”

ଏହା ପରେ ସେ ଅତି ମୃଦୁ କଣ୍ଠରେ
ସୁନନ୍ଦାକୁ କହି କହିଲା ।

ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ବୁଢ଼ାକୁ ଜଳଖିଆ ଦେବା
କଥା । ସୁନନ୍ଦା ଇଚ୍ଛା କରି ବିଳମ୍ବ କଲା ।
ବୁଢ଼ା ସେକେଇ ଘର ଆଡ଼େ ଆସୁଥିବାର
ବୁଝିପାରି ସେ ଅମୃତା ସହ କଥା ଆରମ୍ଭ କଲା ।

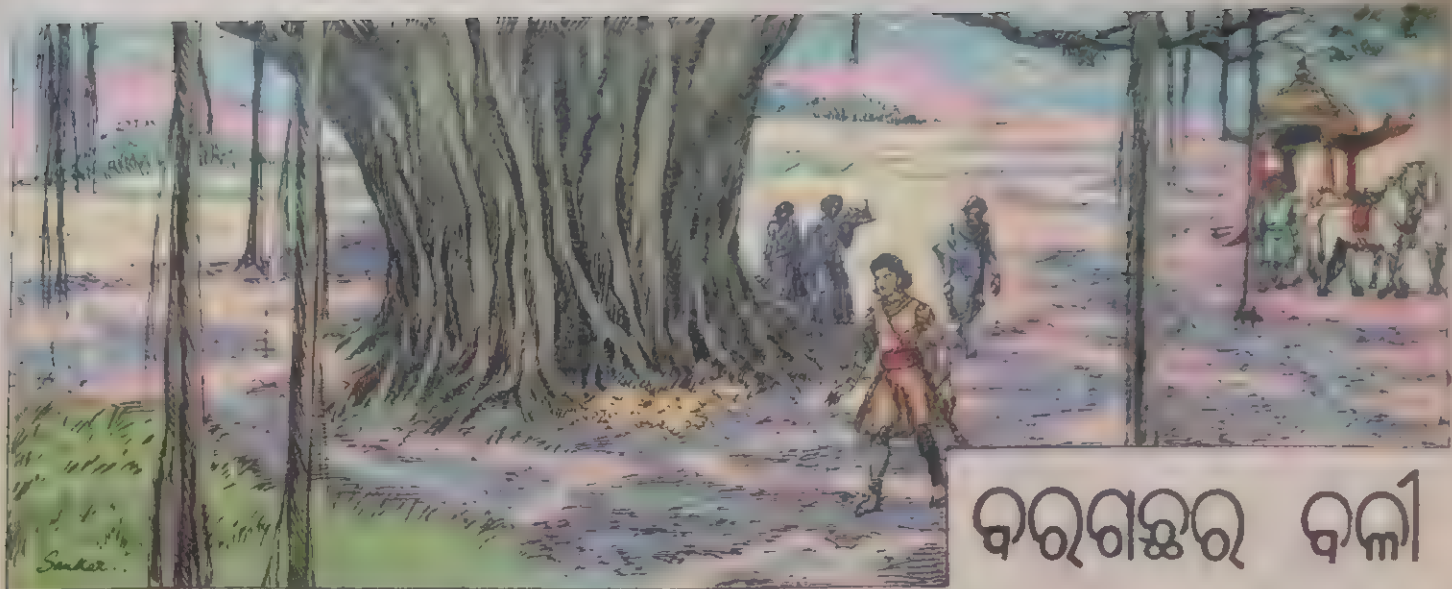
ଅମୃତା କହିଲା, “ସୁନନ୍ଦା ! ବୁଢ଼ାଙ୍କର
ବଞ୍ଚିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନଥିଲା । ତମେମାନେ କାହିଁକି
ଜୀବନର ଏ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ଭିତରକୁ ତାଙ୍କୁ ଟାଣି
ଆଣିଲ ? ଅନ୍ୟାୟ କରିଛ । ତମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ,
ସେ ଯେପରି ଆରାମରେ ମରିଥାନ୍ତେ, ସେହିପରି
ଆରାମରେ ତାଙ୍କୁ ମରିବାକୁ ଦେବା । ଏଇ
ନିଅ । ମୋ ଗୁରୁ ମୋତେ ଦେଇଥିଲେ ।

ଯଦିକି ମୁଁ ତାହାର ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ, ତାକୁ ତା ଗୃହରେ ଏ ସାମାଜିକ କେ
ମିଆଲ ଶୁଆଲ ଦେଲେ ସେ ଘଟେଇ
ଖୋଲିଥିବା ବେଳେ ଡୋଳା ଆସି ତକୁ
ଲୋଳ କରି ନେଇଯିବେ । ତେଣିକି ସେ
ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଯିବ ନା ନର୍କକୁ ଯିବ, ସେକଥା ତା’
କର୍ମ ଅନୁସାରେ ହିଁ ର ହେବ । ନିଅ ।
ବୁଢ଼ାଙ୍କୁ ଆଉ ଯତ୍ନଶା ଦିଅନାହିଁ ।”

ବୁଢ଼ା ସେକେଇ ଘର ଦ୍ୱାର ପାଖରୁ ଲେଉଟି
ଯିବାର ସେ ଦୁହେଁ ବୁଝି ପାରିଲେ । କିଛି ସମୟ
ପରେ ସୁନନ୍ଦା ଜଳଖିଆ ଧରି ବାସନ୍ତକୁ ଗଲା ।
ବୁଢ଼ା ସେତେବେଳେ ଉଠି ଦ୍ୱାର ପାଖରେ ।
ସେ କହିଲା, “ମୁଁ କିଛି ଖାଇବି ନାହିଁ ।
ମୋତେ ଶେଷ ଲାଗୁନାହିଁ । ମୋ ପୁଅ ମୋତେ
ଖୋଜୁଛି ବୋଲି ଖବର ପାଇଲି । ଯାଉଛି ।
ବିନାୟକ ଆସିବା ଯାଏ ରହି ପାରୁନାହିଁ ।”

ବୁଢ଼ା ଗୁଲିଗଲା । ଅମୃତା ଓ ସୁନନ୍ଦା
ପରସ୍ପର ଚୁହାଚୁହୁଁ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ।

ବରଗଛର ବଳୀ

ପ୍ରାଚୀନ କାଳରେ କାଶୀ ରାଜ୍ୟରେ ବ୍ରହ୍ମଦତ୍ତ ରାଜା କରୁଥା'ନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପୁଅ ଭବରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥା'ନ୍ତି ବୋଧହୁଏ । ତାଙ୍କ ନାମ ଥାଏ ବ୍ରହ୍ମଦତ୍ତକୁମାର । ସେ ଷୋଳବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତକ୍ଷଶିଳରେ ରହି ବିଦ୍ୟାଶିକ୍ଷା କଲେ ଓ ପରେ ଅଧ୍ୟୟନ ଶେଷ ହେବା ପରେ ରାଜ୍ୟକୁ ଫେରି ଆସି ଯୁବରାଜ ଭାବରେ ଅଭିଷିକ୍ତ ହେଲେ ।

ସେ ଯୁଗରେ ପ୍ରଜାମାନେ ଅନେକ ଅନ୍ଧ-ବିଶ୍ୱାସ ନେଇ ଚଳୁଥିଲେ । ଅନେକ ଛୋଟ ଛୋଟ ଦେବାଦେବତାଙ୍କୁ ସଦାବେଳେ ବଳୀ ଦେଉଥା'ନ୍ତି । ଏସବୁ ମିଥ୍ୟା କର୍ମକାଣ୍ଡ, ଅନାଗୁର ଓ ହୁରତା ଦେଖି ଯୁବରାଜଙ୍କ ମନ ବହୁତ ଦୁଃଖ ହେଲା । ମନେ ମନେ ଭାବିଲେ, “ମୁଁ ରାଜା ହେବା ମାତ୍ରେ ଏ ସବୁ ବନ୍ଦ କରି ଦେବି ।”

କାଶୀ ନଗରର ସୀମାରେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ବରଗଛ ଥାଏ । ଲୋକମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଯେ ସେଠାରେ ଜଣେ ଦେବା ବାସ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ସେମାନେ ନାନା ପ୍ରକାର ପୂଜା କରିବାକୁ ଯା'ନ୍ତି ନାନା ପ୍ରକାର କାମନାର ପୂରଣ ପାଇଁ ।

ଦିନେ ଯୁବରାଜ ମଧ୍ୟ ରଥ ଚଢ଼ି ସେଠାକୁ ଗଲେ ଓ ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ପରି କିଛି ପୁଷ୍ପ ଅର୍ପଣ କରି ଗଛଟିକୁ ଜନବାର ପରିହମା କଲେ । ସେହିଦିନଠାରୁ ସେ ବରଗଛର ସେଠାକୁ ଯା'ନ୍ତି ।

କିଛିଦିନ ପରେ ରାଜା ମରିଗଲେ । ସ୍ୱାଭାବିକ ରୂପରେ ଯୁବରାଜ ରାଜା ହେଲେ ।

ରାଜା ହେବା ମାତ୍ରେ ଦରବାରରେ ରାଜା ଘୋଷଣା କଲେ, “ସଭାସଭର୍ଗ, ଆପଣ-ମାନେ ବୋଧହୁଏ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ମୁଁ ରାଜା କିପରି ହେଲି । ପୁଣି ଏବେ ଶୀଘ୍ର ।

ମାମଣମାନେ ଦେଖିଛନ୍ତି ମୁଁ ବରବର ବରଗଛ
 ଯାଣକୁ ଯାଉଥାଏ । ଗୋଥିରେ ଯେଉଁ ଦେବ
 ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କ ପାଖରେ ମୁଁ ଏଇ ମାନବ
 କରିଥିଲି ଯେ ମୁଁ ରଜା ହେବା ମାତ୍ରେ ଏକ
 ହଜାର ପ୍ରାଣୀକୁ ଆଣି ବଳୀ ଦେବ ।
 ଏବେ ମୋ କଥା ମୋତେ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ
 ପଡ଼ିବ ।”

ନୂଆ ରଜାଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ସଭାସଭୁ ଶୁଭ୍ର
 ଶୁଣି ହେଲେ । ମନ୍ତ୍ରୀମାନେ ତତ୍ତ୍ୱଶାସ୍ତ୍ର
 ରଜାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ମହାରାଜ, କି କି ପଶୁ
 ଓ କେତେ କେତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ଅଣା ହେବେ
 ଆଜ୍ଞା କରନ୍ତୁ ।”

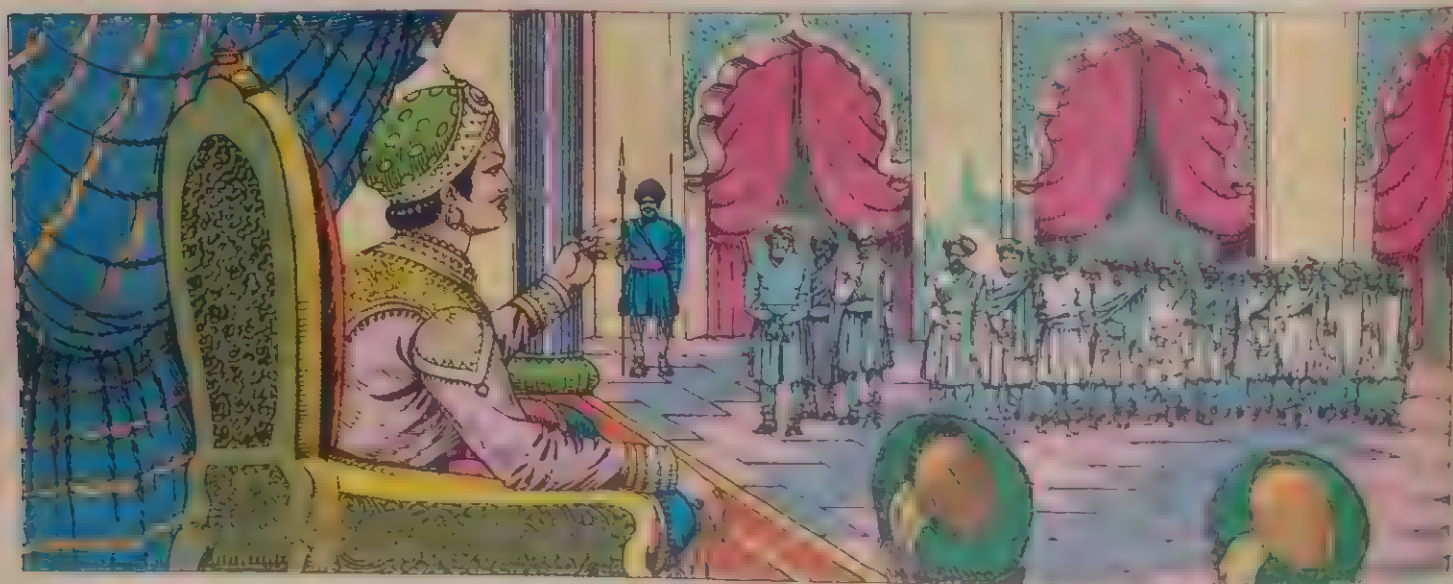
“ମୁଁ ତ କହିଲି ପ୍ରାଣୀ! ତେଣୁ ତମେ
 ଯେଉଁ ପଶୁଙ୍କ କଥା ଭାବୁଛ ସେପରି ନୁହେଁ ।
 ଯେଉଁ ମନୁଷ୍ୟରୂପୀ ପଶୁମାନେ ଦେବତାଙ୍କ
 ନାମରେ ନିରାହୁ ପଶୁଙ୍କୁ ବଳୀ ଦେଉଛନ୍ତି,
 ସେପରି ଏକହଜାର ପଶୁଙ୍କୁ ନେଇ ଆସ,
 ଆଜିହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେଠାରେ ବଳୀ ଦିଆଯିବ ।

କିନ୍ତୁ ଯେମାନେ ତାଙ୍କୁ ବଳୀ ଦେବାକୁ
 ବସମାନି କରୁନାହାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ମୋର
 ଶକ୍ତି ଦେଖିବା ପାଇଁ ମୋର ହଜିରେ ଜଣ ଲା
 ଦିଅ ।” ରଜା କହିଲେ ।

ସାବ ଦରବାର ରଜାଙ୍କ ଘୋଷଣା ଶୁଣି
 ଚୁପ୍ ହୋଇ ବସିଲେ । କାଗଣ ତାଙ୍କ ଉତ୍ତର
 ଅଧିକାଂଶ ପଶୁ ବଳୀ ଦେଉଥିଲେ ।

ରଜା କହିଲେ, “ପଶୁ ଅସହାୟ ବୋଲି
 ମଣିଷ ନିଜ ବଳ ପ୍ରୟୋଗ କରି ତାକୁ ନିଜ
 ସ୍ୱାର୍ଥପାଇଁ ପାଇଁ କାହିଁକି ହତ୍ୟା କରିବ? କିଏ
 ତାକୁ ଦେଲା ଏ ଅଧିକାର?”

ସାବ ରାଜ୍ୟରେ ରଜାଙ୍କ ବାଣ୍ଟି ପ୍ରଚାର
 କରାଗଲା । ସେହି ଦିନଠାରୁ ବଳୀ ପ୍ରଥା
 ରାଜ୍ୟରେ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ
 ରଜା ନିଜେ ମଣିଷ ବଳୀ ଦେବାର ମର୍ମାର୍ଥ
 ସମସ୍ତେ ବୁଝିପାରିଲେ ଓ ଦୟାଳୁ ରଜାଙ୍କର
 ପ୍ରଶଂସା କଲେ । ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ
 ରଜା ଏପରି କଥା କହିଥିଲେ ।

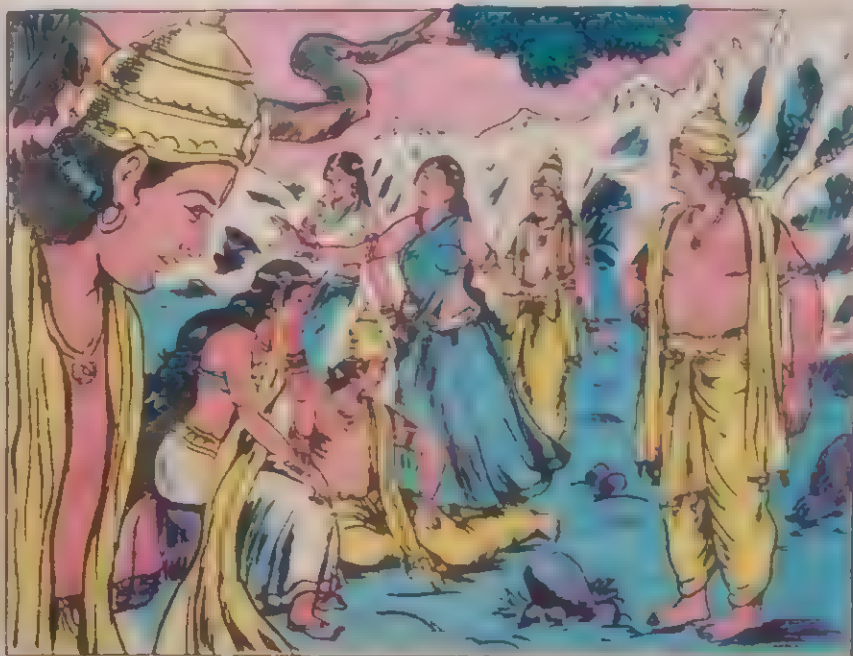

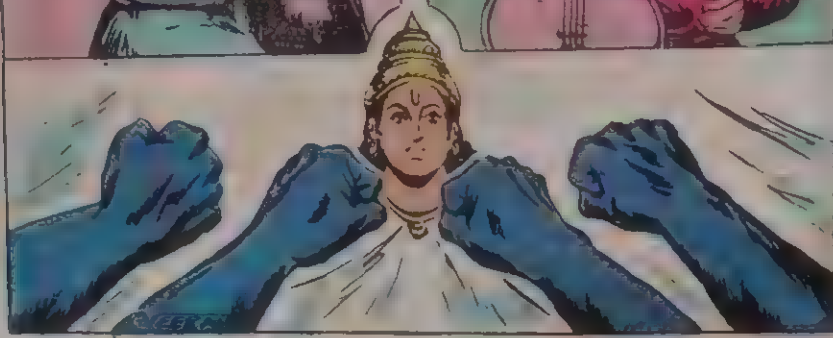
ଜଗାଈ ଆବଳିଆ

ଜହରଟା । ନାରଦ ମୁକ୍ତ ହୁଏବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଶେଷ କରି ସ୍ବର୍ଗକୁ ଯାଉଥିଲେ । ଗଣା
ବଜାଇ, ବିଷ୍ଣୁ ନାମ ଗାନ କରି
ହମାଳନ୍ତର ମନୋରମ ଶ୍ରୀମତୀ
ଅବିଭ୍ରମ କରି ସେ ଅବସର ହେଉଥାନ୍ତି ।

ହଠାତ୍ ସେ ଦେଖିଲେ ଠାଏଁ ଦେବ-
ଦେବୀ ଭଳି ଦିଶୁଥିବା ଏଲେ ସୁରୁଷ ଓ
ମନ୍ଦଳ ବସିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ
ଦିଶୁଥିଲେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦର । କିଏ
ସେମାନେ ? ନାରଦ କୌତୁହଳୀ
ହୋଇ ସେମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଗଲେ ।

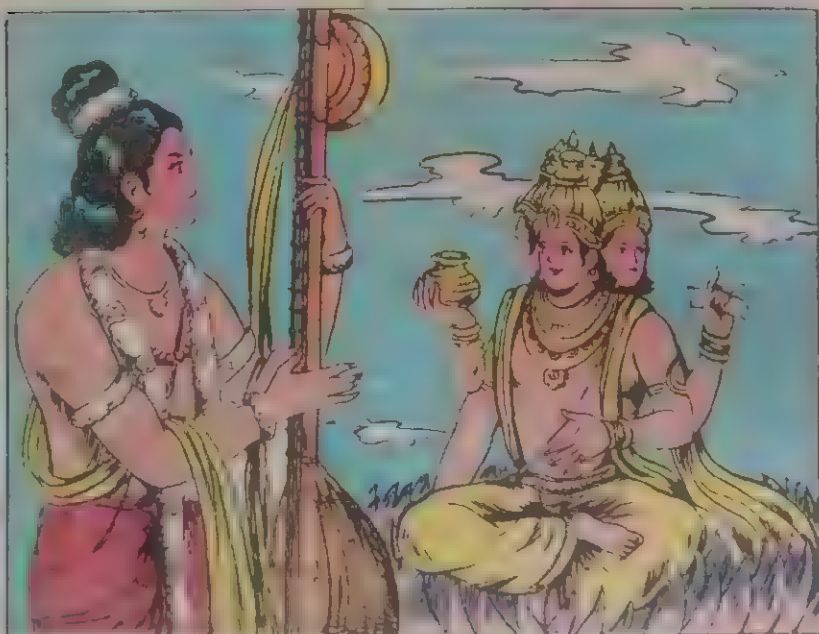
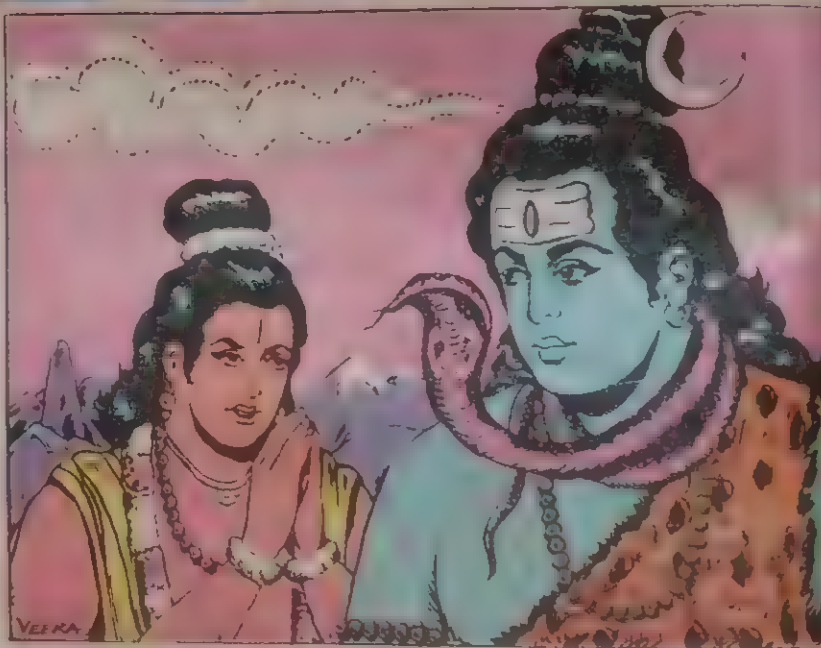

“ଆପଣମାନଙ୍କ ପରିଚୟ ?” ନାରଦ
ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ । ପାଞ୍ଜୁ ଯାଇ
ସେ ଦେଖିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ
ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଗୋଟାଏ ନା ଗୋଟାଏ
ଅଜ୍ଞ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ହସ୍ତାକ୍ଷର । କାହାର
ଗୋଟିଏ ଆଖି ନାହିଁ ତ କାହାର
ନାକରେ ଆଘାତ ଚିହ୍ନ; କାହାର
ବା କାନ ଖଣ୍ଡିଆ ।

ନାରଦ ଜଗତ କରବାରୁ ସେମାନେ
କହଲେ କ ସେମାନେ ହେଲେ ଭଲ
ଭଲ ରାଗ ରାଗିଣୀର ଆନନ୍ଦ-ରୁଷ;
ଜାତରେ ଗଢ଼ିବ । ସଙ୍ଗୀତଜ୍ଞମାନେ
ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ରାଗ ବୋଲି-
ବାରେ ଭୁଲ୍ କରନ୍ତି ବା ଅହଙ୍କାର
ପୋଷଣ କରି କୋଳନ୍ତି, ସେତେବେଳେ
ସେ ରାଗର ଗଢ଼ିବ ଦେହରେ ଗୋଟାଏ
ଧକ୍କା ବସେ । କ୍ରମେ ସେମାନେ
ବକଳଙ୍ଗ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ନାରଦ ସ୍ଵୟଂ ଜଣେ ଗାୟକ । ତେଣୁ
ସେ ଏକଥା ଶୁଣି ଲଜ୍ଜିତ ହେବା
ସ୍ଵାଭାବିକ । ଗଢ଼ିବମାନେ କହଲେ କ
କେବଳ ଯଦି ସବୋଞ୍ଜନ ଗାୟକ, ଶିବ,
ଗୀତ ବୋଲିବେ, ତାହା ଶୁଣି ସେମାନେ
ନିଜ ନିଜ ହୃଦ ଅଙ୍ଗ ଫେରି ପାଇବେ ।
ନାରଦ କେଳିଗ ଗଲେ ଓ ଶିବଙ୍କୁ
ଗୀତ ବୋଲିବା ସକାଶେ ପ୍ରାର୍ଥନା
କଲେ ।

ଶିବ କହଲେ କ ସେ ଗୀତ ଗାଇବାରୁ
ରାଜି, କିନ୍ତୁ ଜଗତର ଦୁଇ ସବୋଞ୍ଜନ
ଶ୍ରୋତା ବ୍ରହ୍ମା ଓ କଷ୍ଟରୁକ ଇତରୁ
ଅନ୍ତତଃ ଜଣେ ତାଙ୍କ ଶ୍ରୋତୃମଣ୍ଡଳ
ଭିତରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ ।
ନାରଦ ଯାଇ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ପ୍ରାର୍ଥନା
କଲେ ।

ଶିବ ଗୀତ ଗାଇବାକୁ ସକ, ଏହା ଶୁଣି
ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆଦ୍ୟ କହଲେ ନକ୍ଷରେ ।
ନାରଦ ଭବରେ ଦୁଇଜଣପାଦ
ସବୋଦ୍ଧମ ଶ୍ରୋତା ଉପସ୍ଥିତ ରହିଲେ
ଭଲ ହେବ । ସେ ଯାଇ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ
ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ଶିବ ଗାଇବେ ଶୁଣି
ବିଷ୍ଣୁ ମଧ୍ୟ ସୁଲଳିତ ହେଲେ ।

ଶିବଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେଲେ
ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଏବଂ ଗଗନ ଗଗିଣୀର
ଆତ୍ମ ରୂପ ଗନ୍ଧର୍ବଗଣ । ପୁଣ ପୁଣ ଧର
ଧ୍ୟାନମଗ୍ନ ଓ ନାରଦରୂପେ ମହାଦେବ
ଅବଶେଷରେ ଗୀତ ବୋଇବାକୁ
ଆରମ୍ଭ କଲେ । ସେ ଗୀତର ମାଧୁର୍ଯ୍ୟ
ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ । ବ୍ୟୁତ୍ପତ୍ତି ଭବରେ ସମସ୍ତେ
ଶୁଣୁଥାନ୍ତି ।

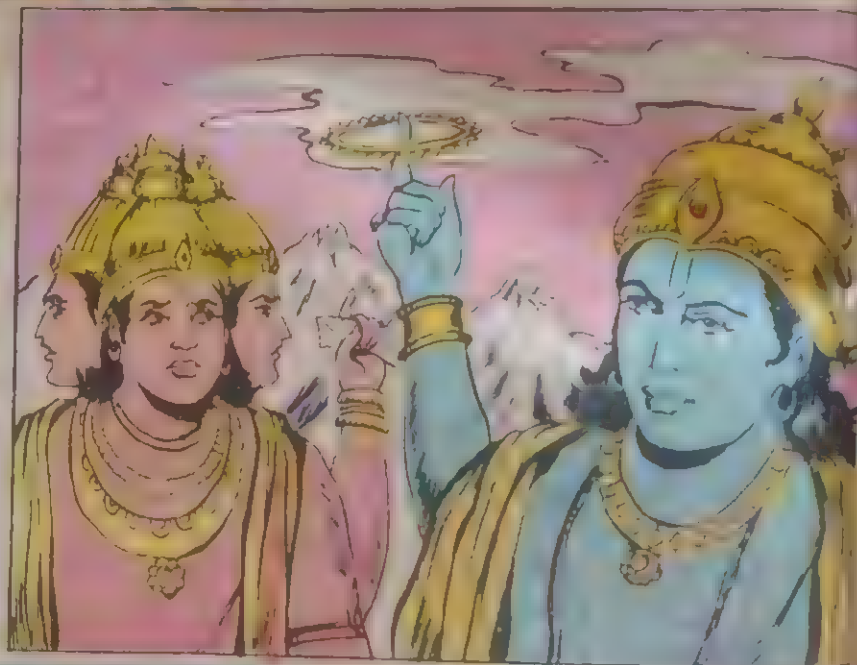
ସେ ଗୀତରୁ ପ୍ରେରଣା ପାଇ ଗନ୍ଧର୍ବ-
ମାନେ ନୃତ୍ୟ କଲେ । ସେମାନଙ୍କର
ବିକଳ ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ସୁଣି ହେଲେ
ସ୍ଵାଭବିକ । ଆନନ୍ଦରେ ତଥା କୃତଜ୍ଞତା
ଭରେ ସେମାନେ ବାରମ୍ବାର ଶିବଙ୍କୁ
ତଥା ବ୍ରହ୍ମା ଓ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ ।
ସେମାନଙ୍କ ଆନନ୍ଦରେ ମହାଦେବ
ମଧ୍ୟ ପ୍ରୀତ ହେଲେ ।

ଶିବଙ୍କ ସଙ୍ଗୀତର ଲହରୀ ବ୍ୟାପିଲା
ପ୍ରକୃତକୁ କଲ ସବୁଜ ଓ ସୁସ୍ୱାଦୁ
ସ୍ୱର୍ଗ ଓ ମର୍ତ୍ତ୍ୟର ବାତାବରଣରେ
ଅନୁତପୁର୍ବ ଶିବରାଶି ଖେଳିଲା ।
ପରୁଷଣୀ, ଦେବମାନଙ୍କ, ସମସ୍ତଙ୍କ
ହୃଦୟରେ ହେଲା ପୁଲକର ସୂଚୀ ।

ବନ୍ଧୁ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଗୋଟିଏ
ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଘଟଣା ଘଟିଲା । ସେ
ସଙ୍ଗୀତର ଲହରୀ ସହ ବସ୍ତୁ ଏଭଳି
ଏକାନ୍ତ ହୋଇଗଲେ ଯେ ତାଙ୍କ
ଶ୍ରୀତନ୍ତ୍ରର ଏକ ପ୍ରସ୍ତ ତରଳ ପାଇ
ଜଳବଦ୍ଧ ବୋହୁ ପିବାକୁ ଲାଗିଲା ।
କେବଳ ବ୍ରହ୍ମା ତାହା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି
ପାରିଲେ ।

ବ୍ରହ୍ମା କାଳ ବିଳମ୍ବ ନକରି ନୀରବୁଷୀ
ସେ ଦିବ୍ୟ ତନ୍ତ୍ରକୁ ନିଜ କମଣ୍ଡଳରେ
ରଖିନେଲେ । ଏହି ନୀରବୁଷୀ ଶରବର୍ଣ୍ଣ
କାଳରେ ହେଉ ଗଙ୍ଗାର ଉତ୍ସ ।
ବସ୍ତୁଙ୍କ ତନ୍ତ୍ରକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୋଲି
ଗଙ୍ଗା ଏଡ଼େ ପବନ ।
(ଆଗାମୀ ସଂଖ୍ୟାରେ : ଗଙ୍ଗାଦତ୍ତରଣ)

କ୍ରାନ୍ତୋଦୟ

၅) ...
 ...
 ...
 ...
 ...
 ...

ମୁଁ ଏ ମନ୍ତ୍ର କାଳେ ମାନବ ଶକ୍ତିକୁ ପାଦରେ ପଦ୍ମରେ ପାଦରେ
 ଥାଏ । ମୁଁ କହି କଲେ, “ମହାଶୟ, ମଣିଷ ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ମୁଁ ମୁଁ ମୁଁ ମୁଁ
 କହୁ । ମୁଁ ଏବେ ପୁରାଣ ବୋଲି ମୁଁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ
 କହୁ କହୁ । ମୁଁ, ଆମର ଏ ମୌରୀ ମଧ୍ୟ କାଳକ୍ରମେ ବାକ୍ୟରେ ପରିଣତ ହେବ ।
 ସେତେବେଳେ ବାକ୍ୟକ୍ରମେ କହୁ ପାହୁ । କହୁ ପାହୁ ଆମର ମୁଁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ
 ସେତେବେଳେ କାଳ ପଡ଼ିବ, ଆମର ଦେଖା ଦେଖାହିଁ, ଭୁଲି ଯାବେ ନାହିଁ, ଏବେ କହୁ କହୁ
 କହୁ କେଶବନ ବହୁବାକୁ କେଶବ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ
 ମାତ୍ର ମନ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତି ଆଣି ଦେବ । ଏବେକାରୁ ସେ କେଶବ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ କହୁ

ମାଧବଙ୍କ ଉପଦେଶ ପାଇଁ ରାଜାଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରୀ ଦୁଇ ଦେଇ ୭ ଯେ ଦୁଇ ମନେ
ରାଜ୍ୟକୁ ଲୋଭିଲେ ।

ଯୋଗ୍ୟତା

ଜୟଗଡ଼ର ରାଜା ଚନ୍ଦ୍ରଚୁଡ଼ଙ୍କ ଦରବାରରେ ଅନେକ ବିଦ୍ଵାନ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୌରାଙ୍ଗ ଓ ଗମ୍ଭୀର ନାମକ ଦୁଇଜଣ କବି ଥିଲେ । ଗୌରାଙ୍ଗ ଅନେକ କାବ୍ୟ ଲେଖି ‘ମହାକବି’ ଉପାଧି ଲାଭ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଗମ୍ଭୀର ଥିଲେ ଯୁବକ । ତଥାପି ତାଙ୍କର କାବ୍ୟ ମଧୁ ଲେଖାଯିବା ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲା । ତାଙ୍କର ରସଜ୍ଞାନ ଥିଲା ବହୁତ ବେଶି ।

ସାହିତ୍ୟପ୍ରେମୀ ରାଜା ଚନ୍ଦ୍ରଚୁଡ଼ଙ୍କ ଦରବାରକୁ ଅନେକ କବି, ଲେଖକ ଯିବା ଆସିବା କରୁଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଯୋଗ୍ୟତା ଦେଖି ଉପସ୍ଥିତ ଯୁବକର ଦେବା ପାଇଁ ରାଜା ଜଣେ ବିଦ୍ଵାନଙ୍କୁ ଖୋଜୁଥାନ୍ତି । ସେହି ଯୁବକ ପାଇଁ କିଏ ଯବାପେକ୍ଷା ଯୋଗ୍ୟ ସେକଥା ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ରାଜା ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ । ମନ୍ତ୍ରୀ ମିହିରଖ୍ୟା ଏହି ସମସ୍ୟାଟି ଶୁଣିବା

ମାତ୍ରେ କହିଲେ, “ମହାରାଜ, ଦରବାରରେ ମହାକବି ଗୌରାଙ୍ଗଙ୍କ ପରି ଯୋଗ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତି ଥାଉଁ ଥାଉଁ ଆପଣ ଅନ୍ୟକଣା କହୁଛନ୍ତି ବା କାହିଁକି ? ସେହି ବିଷୟ ପଦରେ ତାଙ୍କୁ ନିୟୁକ୍ତ କରନ୍ତୁ । ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁସାରେ ସେ ଆପଣଙ୍କୁ ଉଚିତ୍ ପଦମଧ୍ୟ ଦେବେ ।”

ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ରାଜା ଚନ୍ଦ୍ର ଚିନ୍ତାବଳୀ । କିଛିଦିନ ପରେ ଚୁଷ୍ଟିର ନାମକ ଜଣେ କବି ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ତାହାଙ୍କୁ ଦେଖା କରି କହିଲେ, “ମହାରାଜ, ମୁଁ ମୋର ପ୍ରଥମ କୃତ କାବ୍ୟଟିକୁ ଆପଣଙ୍କୁ ସମର୍ପଣ କରିବାକୁ ବହୁ ଦୂରରୁ ସାଥରେ ନେଇ ଆସିଛି ।”

ରାଜା କବିଙ୍କଠାରୁ କାବ୍ୟଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କଲେ ଓ କର୍ମଚାରୀମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ତାଙ୍କର ରହିବାର ବାବଦ୍ଧା କରିବାକୁ । ପରେ ରାଜା ମହାକବି ଗୌରାଙ୍ଗଙ୍କୁ ଉକ୍ତ କହିଲେ, “କା

କୌଣସି, ଆମେ କିଛି କଲେକି ।
ପଦ ତୁମର ମତାମତ ଦିଅ ।”

ପରଦିନ ଗୌରବ ରାଜାଙ୍କୁ କାବ୍ୟଟି ଦେଇ
କହିଲେ, “ମହାରାଜ, ଏଇଟି ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ
ଲେଖା । ଖଟାଣୁ ମୁଁ ତାକୁ ତଳ ତଳ କରି
ପଢ଼ିଲି । ହେଲେ କାହିଁ କିଛି ଦୋଷ ଭୁଟି
ଦେଖିପାରିଲି ନାହିଁ ।”

ଗୌରବ ଗୁଲିପିବା ପରେ ରାଜା କବି
ଗମ୍ଭୀରକୁ ଡାକ କାବ୍ୟଟି ଦେଇ କହିଲେ,
“କବି ଗମ୍ଭୀର, ଦେଖ ଏଇଟି ଭୂଷଣଙ୍କର
ପ୍ରଥମ କୃତି । ପଢ଼, ବିଚାର କରି ତୁମର
ମତାମତ ଦିଅ ।”

ଦୁଇଦିନ ପରେ କବି ଗମ୍ଭୀର ରାଜାଙ୍କୁ
ଭେଟି କାବ୍ୟଟି ଦେଲେ ଓ କହିଲେ,

“ମହାରାଜ, ଏହି କାବ୍ୟଟି ନୂଆ ଲେଖା
ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଏପରି କିଛି
କାବ୍ୟରସ ପ୍ରକାଶ ପାଇଛି ଯାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ
ପ୍ରଶଂସନୀୟ ।”

ତା’ପରେ ରାଜା ମଲ୍ଲୀକୁ ଡାକି କହିଲେ,
“କୌଣସି ବିଦ୍ୟାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ
ମୋର ଜଣେ ବିଦ୍ଵାନଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା
ଥିଲା । ମୁଁ ଯେହି ପଦପାଇଁ କବି ଗମ୍ଭୀରଙ୍କୁ
ଯୋଗ୍ୟ ମନେ କରୁଛି । ତମେ ସେହି
ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଠିକ୍ କର ।”

ମଲ୍ଲୀ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଓ କହିଲେ,
“ମହାରାଜ, ଆପଣଙ୍କ ପରାମର୍ଶଦାତା ହେବା
ପାଇଁ ଗୌରବ ଆଉ ଆଉ ଏହି ଯୁବକ କବି
ଗମ୍ଭୀରଙ୍କୁ କିପରି ବାଛିଲେ ? ସେଥିରେ

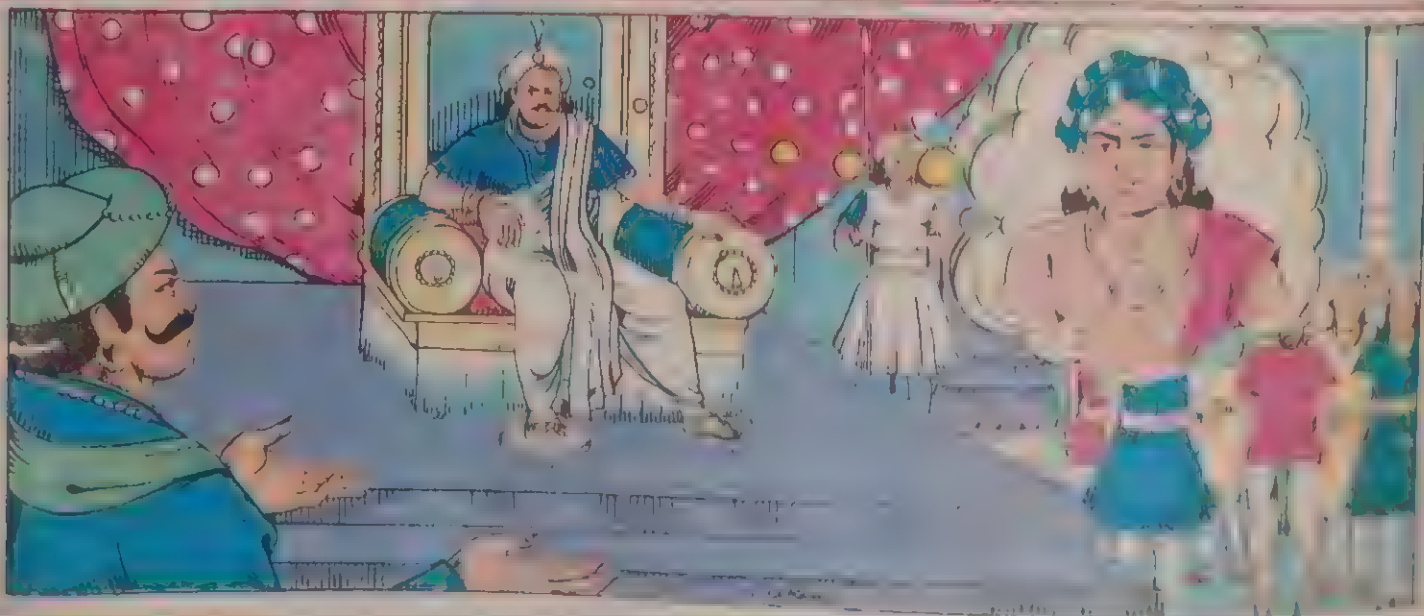
ଗୌରୀଙ୍କର ମନ ଦୁଃଖ ବେଦନ । ଏହା ପଛରେ କି କାରଣ ଥାଇପାରେ ?

ରାଜା କହିଲେ, “କିଛି ଭୂଷଣଙ୍କର କି ସମ୍ପତ୍ତି ଉପରେ ଦୁର୍ଘଟଣା ହୋଇ ଚାଲି ଶୁଣିଛି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ସେହି ବରୁଣକୁ ଶୁଣି କିଛି ଗମ୍ଭୀରକୁ ଏହି ପଦ ପାଇଁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଯୋଗ୍ୟ ବୋଲି ଭାବୁଛି । କାରଣ ଦରବାରକୁ ଅଧିଗ୍ରାସ କର, ଲେଖକ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଭଲ ମନ୍ଦ ଦେଖି ସ୍ୱଳ୍ପତ ବରୁଣ କରିବା ଆମର ଧର୍ମ । ଏହି ଦୁର୍ଘଟ ମଧ୍ୟରୁ କିଛି ଗୌରୀଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଦୋଷ ଦେଖିବା ଅଥଚ କିଛି ଗମ୍ଭୀରଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଦେଖିବା ଗୁଣ ଦେଖିବା । ଯଦି ଗୌରୀଙ୍କୁ ବରୁଣ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଦିଆଯାଏ, ତେବେ ରାଜାଶ୍ରୟ ପ୍ରାପ୍ତି କରିମାନେ ନିଜ ନିଜର ଭୂଟି ଯୋଗୁ ନିରାଶ ହୋଇ ଫେରିବେ । ବିପରୀତ ଭାବରେ ଦେଖିଲେ କିଛି ଗମ୍ଭୀର ନୂତନ ଲେଖକଙ୍କର ଗୁଣଗୁଡ଼ିକର ଆଦର କରୁଛନ୍ତି

କଳାକାର

ଆଗକୁ ଲେଖକମାନେ ପୁରସ୍କୃତ ହେବ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ କିଛି ଓ ଲେଖକ ମାନଙ୍କର ଏହି ରାଜାଙ୍କର ସମାବେଶ ହେବ । ତେଣୁ ଆମ ଦରବାର ପାଇଁ ଯେଉଁ ମନ୍ତ୍ରମର୍ତ୍ତୀ ଦାତା ବିଦ୍ୱାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଶୋଜିଥିଲି ସେ ହେଲେ କିଛି ଗମ୍ଭୀର ।”

ରାଜାଙ୍କ ବରୁଣ ଶୁଣି ମନ୍ତ୍ରୀ ଭଲ ଭାବରେ ମନ୍ତ୍ର ଦୁର୍ଘଟାରେ ଓ ରାଜାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସ୍ୱୀକାର କଲେ । ବାସ୍ତବିକ, ଦୁଇ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ବହୁତ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଥିଲା । ଜଣେ ଶାଳି କ’ଣ ନାହିଁ, ତାହା ଦର୍ଶାଇଲା । ଅନ୍ୟ ଜଣେ ଦର୍ଶାଇଲା କ’ଣ ଅଛି । ମନ୍ତ୍ରୀ ଶୁଣି ହେଲେ । କିଛି ଗମ୍ଭୀରଙ୍କୁ ମେହୁ ଲେଖି ମନ୍ତ୍ରରେ ଲେଖି କରାଗଲା । ତାଙ୍କ ସମୟରେ ଅନେକ ମନ୍ତ୍ରୀ, ଲେଖକ ଓ ଲେଖକମାନଙ୍କର ସମାବେଶ ହେଲା । ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ବିଦେଶଜାଣି ଦାତା ଭାବରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଲାଭ କଲେ ।

ଅମୟ, ତୁ

ହେଁ ମୁଁଙ୍କୁ ତୁ ମୋ ମନେ, ତୁ ମୁଁଙ୍କୁ
ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଓ ପୁଅ ଗୋବିନ୍ଦ ସହିତ
ଥା'ନ୍ତି । ସମ୍ପର୍କିତ ମଧ୍ୟ କହୁ ଥାଏ ।
ପରେ କେତେ ଦୂରରେ ଚାଲି ଯିବୁ ।

ପୁଅ ନମେ କହୁ ଯେଲ ଓ ଚା'ପରେ
ତା' ପରେ ନିଜ ପ୍ରକାର କେନ୍ଦ୍ରରେ
ଯେଉଁ ଯେଲ । କେତେକେ ସେ ହୁଏତ ନିଜ
ସହିତ ଅନ୍ତର ଯେଲ ଅନେକ ସମୟ କଥାଏ ।
ନିଜେ କହୁ ହୁଏତ ନିଜ ଓ ପତାପତ୍ନୀରେ
ମଧ୍ୟ ଭଲ କହୁଥିଲ । ପୁଅର ଏସବୁ
କଥାକଥା ସେତି କେ ମା' ଅନ୍ତର ଚିନ୍ତା
ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ଅଳ୍ପ କେତେକ ମା' ହୁଏତ ହେମସ୍ତର
ଅଛି ଅ'ନ୍ତି । ସେ କେତେକ ଏସବୁ ଚିନ୍ତା
ସେତି କହୁତ ଦୁଃଖିତ ହେଲେ ଓ ଭଜଣୀ
ଭଜେଇ କୁ ସେଥିପାଇଁ ଦେଖି ରହି ଚାଲେ ।

ସେମାନେ କହୁଲେ, “ଅମେ ତ'ଣ
କହୁଁ, ସେତେ ଦୂରରେ ତ'ଣ ହେଲେ,
ସେ ତ ଚୋଣି କଥା ଶୁଣୁନାହିଁ ।”

ହେଁ ସୁଦେଇ ଗୋବିନ୍ଦକୁ ପଚାରି ତୁ
କହୁଲେ, “ଦେଖ ପୁଅ, ତୋର ମୁହଁ
ଜିଅନ୍ତେ କେତେ କେତେ ମା' କେତେ ନିଜ
କହୁଛନ୍ତି । ତୋ ନିଜେ ନେ କେତେ ପଡ଼ିଲେ
ଅନ୍ଧା କରି କହୁଛନ୍ତି । ସବୁକି ସେତି ଏସବୁ
କେତେ କହୁ ଲଜ୍ଜାର କଥା !”

“ମାମୁଁ, ମୋ ସାଙ୍ଗମାନେ ତ ସେପରି
ନୁହଁନ୍ତି !” ଗୋବିନ୍ଦ କହୁଲ ।

“ଆଜ୍ଞା ତୁ ଗୋଟାଏ କାମ କର । ତୁ
ସେମାନଙ୍କ ସମନ ରେ ନିଜର ପ୍ରଶଂସା କର ।
ଆଜ୍ଞ ନିଜର ବଡ଼ପଣ ସେମାନଙ୍କୁ ଦେଖା ।
ଚା'ପରେ ଦେଖିବୁ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ
ରୂପ ।” ମାମୁଁ କହୁଲେ ।

ମାୟଙ୍କ କଥା ମାନ ଗୋବିନ୍ଦ ସେହିପରି କଲ । ପ୍ରଥମେ ବହୁମାନେ ଶୁଣିଲେ, “କେବେ ବୋଧେ ଆସୁଥିବ କବିବା ଗୋବିନ୍ଦର ସଭକ ହୋଇଯାଇଛି ।” କିନ୍ତୁ କିଛିଦିନ ପରେ ସମ୍ଭାଷଣେ ଖବରଲେ । ଶେଷେ ସମସ୍ତେ ବସି ଗୋବିନ୍ଦକୁ କହିଲେ, “ଆଜେ ତେଜ ତ ଆମେ କେବେକି ଜାଣିବୁ । ତୁ ଆଜ କେତେ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ଆମ ଆଗରେ ଚୋର ଦେଖାଇବୁ ?”

କିନ୍ତୁ ଗୋବିନ୍ଦର ଆସୁଥିବ କବିବା ଆଜକାଲି ଅଭ୍ୟାସରେ ପଡ଼ିଯାଇଛି । ତେଣୁ ସେ କହିଲା, “ତମେ ବୋଧହୁଏ ଜାଣିନାହିଁ ମୋର ବାପା, ମା’, ମାୟୁ ସବୁ ମୋତେ

କେବଳ ଆଦର କରନ୍ତି । ତୁମେ କେବେ ମୋତେ ପଚାରନ୍ତି ।”

ବହୁମାନେ କେବେକି ଗୋବିନ୍ଦ ତା’ ଆସୁଥିବ କବିବାସ ଖବର ନାହିଁ । ତେଣୁ ତମେ ସମ୍ଭାଷଣ ତା’ ସହିତ ମିଳିମିଶା କରି ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ମାତ୍ରକ ଭିତରେ ପ୍ରଥମ ସମସ୍ତେ ତା’ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଗଲେ । ଗୋବିନ୍ଦ ସବୁ ବୁଝିଗଲା ।

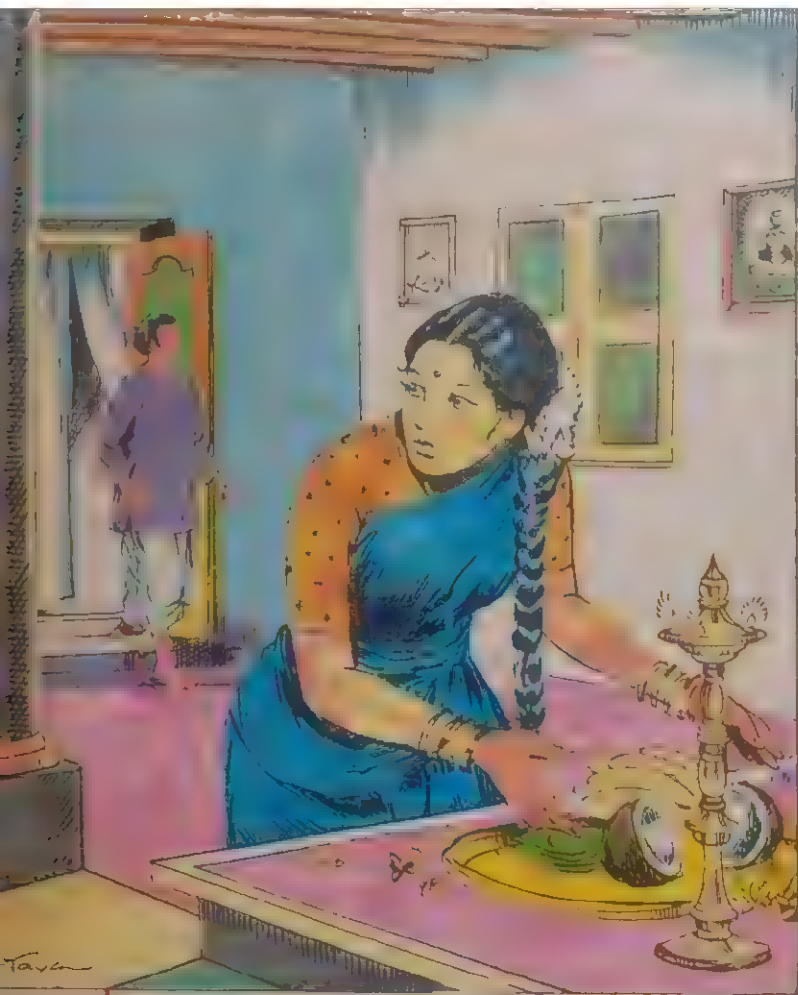
ଦିନେ ଗୋବିନ୍ଦ ମାୟଙ୍କ ପକ୍ଷକୁ ଯାଇ କହିଲା, “ମାୟୁ, ଆଗରୁ କଥା ସତ ମୋର ସାଙ୍ଗମାନେ ଇସ୍ତଫା । ମୋର ବଡ଼ପଣ କଥା କହିବାକୁ ସତ୍ୟ କରି ନପାରି ମୋ ସହିତ ବାଧା ଦିଅନ୍ତି । ଏବେ ତମର ଚର୍ଚ୍ଚିତ୍ୟ କ’ଣ ହେବୁ ?”

“ଏବେ ତୁ ଚୋର ବାପ ମା’ଙ୍କ କଥା ମନ ସେହି ଅନୁସାରେ କର ।” ମାୟୁ କହିଲେ ।

“ବାପ ମା’ ଯେ ଦିନେ ମୋର ବହୁମାନଙ୍କ ପରି ନିଷେଷକ ସେ କଥା କ’ଣ କହିପାରେ ?” ଗୋବିନ୍ଦ କହିଲା ।

“ଅଜେ ଆସୁଥିବ କବି ବୋଧେ । ଦେଖିବୁ ସମ୍ଭାଷଣେ ସହମତେ । କିନ୍ତୁ କହିବେ ନାହିଁ ।” ମାୟୁ କହିଲେ ।

ଏଣି ଭାବି ଭାବି ଗୋବିନ୍ଦକୁ ଦୂରେଇ କହିଲେ କି ଗୋବିନ୍ଦ ଯେତେ ଆସୁଥିବ କବି ବା ସାତା କହୁ ତମେ ମାନିଯିବ ।”

ଏକଥା ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ମନକୁ ପାଇଲା । ଏବେ ଗୋବିନ୍ଦର ବିବାହ ପାଇଁ ସବୁ ପ୍ରକାର ପ୍ରସ୍ତୁତ ଗୁଲୁଲୁ । ହେଲେ ଗୋବିନ୍ଦର ଆତ୍ମସ୍ତୁତିଜନିତ ବଦନାମ ଥିବାରୁ କେହି ତାକୁ ଝିଅ ଦେବାକୁ ମଜିଲେ ନାହିଁ ।

ଏପରି ସମୟରେ ପୁଣି ମାମୁଁ ସୁରେନ୍ଦ୍ର ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ତାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ସବୁକଥା କହିବାରୁ ସେ କହିଲେ, “ଆମ ଗାଁରେ ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁର ଝିଅ ଅଛି । ବହୁତ ଭଲ ଝିଅ ! ସେଇଠି ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ପକାଇବି ।”

ଝିଅଟି ବିଷୟରେ ଆଗରୁ ଏମାନେ ଶୁଣିଥିଲେ । ଝିଅଟି ରୂପ ଗୁଣରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ । କେବଳ ଗୋଟିଏ ଦୋଷ ଥିଲା ।

ଭଗବାନ-ବିଶ୍ୱାସ ତା’ର ବଡ଼ ବେଶ୍ ନଥିଲା । ତେଣୁ ପୂଜା, ଉପବାସ ଓ ଜପତପ କରିବା ସେ ନିରର୍ଥକ ମନୁଥିଲା କିନ୍ତୁ ବାପ ମା’ ସେହି ପ୍ରସ୍ତାବରେହିଁ ରାଜି ହେଲେ ।

ଗୋବିନ୍ଦର ବାହାଘର ରାଧା ସହିତ ହୋଇଗଲା । ଏବେ ସମଗ୍ର ସମସ୍ୟା ରାଧା ଉପରେ ଆସି ପଡ଼ିଲା । ସବୁଦିନ ଗୋବିନ୍ଦ ରାଧାର ପ୍ରଶଂସା କରିବାରେ ଲାଗିଲା ।

ରାଧା ଦେଖିଲା ଶାଶୁଘରେ ସବୁ ଭଲ କେବଳ ଗୋବିନ୍ଦର ଏଇ ବଦଭ୍ୟାସ ଛଡ଼ା । ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତ ପାଇବାକୁ ସେ ଏଣିକି ପୂଜା ଅର୍ଚ୍ଚନା କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗି ରହିଲା । କ୍ରମେ ସେ ଭଗବାନ-ବିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇଗଲା । ନଗେନ୍ଦ୍ର ଓ ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ବୋହୂର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖି ଖୁସି ହୋଇଗଲେ ଓ ରାଧାର ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟ ଏ ଖବର ପଠାଇଲେ ।

ରାଧାର ବାପା ନିଶିକାନ୍ତ ଏ ଖବର ପାଇ ଖୁସି ହେଲେ । କିନ୍ତୁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଝିଅକୁ ଦେଖିବାକୁ ସେ ଥରେ ଝିଅର ଶାଶୁଘରକୁ ଆସିଲେ । ରାଧା ମଧ୍ୟ ତା’ର ବାପାକୁ ସମସ୍ତ କଥା କହିଲା । ଏବେ ସେ ବୁଝିଲେ ରାଧାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହେବା ଭିତର କଥା । ରାଧାର ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ସେ ଖୁସି ହେଲେ ସତ, କିନ୍ତୁ କୁଇଁର ସୁତବାକ୍ୟ କହିବାର ବଦଭ୍ୟାସ ଖୁଣି ଚାଲି

ହେଲେ ଏ ସମୟରେ ତା' ସ୍ୱରାଜ୍ୟକୁ ସମ୍ବଳ
ଏକାନ୍ତରେ ଆଲୋଚନା କଲେ ।

ଦିନେ ନଈକୂଳକୁ ବୁଲିଯିବା ବାହାନାରେ
ନାଟକାନ୍ତ ଗୋବିନ୍ଦ ସହଯୋଗୀ ବାହାରକୁ ଗଲେ ।
ବୁଲୁ ବୁଲୁ ଗୋବିନ୍ଦ କହିଲେ, “ଦେଶ, ଗୋବିନ୍ଦ,
ତମେ ଗୁଡ଼ାଏ ବାଜେ ପିଲଙ୍କ ସହିତ ସମୟ
କଟାଇଲୁ ବୋଲି ତୁମ ମା' ତୁମକୁ ଆସ୍ତତୁ
ଶିଖାଇଲେ । କାରଣ ତଦ୍ୱାରା ସେମାନେ
ବିରକ୍ତ ହେବେ ଓ ତୁମଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯିବେ ।
କିନ୍ତୁ ଏବେ ଦେଶାଧାରୀଙ୍କୁ ତୁମେ ତ ତାକୁ
ଅଭ୍ୟାସରେ ପକାଇ ଦେଇଛ । ପୁଣି ବାପ ମା'
ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଧନୀ କାରଣରେ ପ୍ରଶଂସା
ବାକ୍ୟ ବାରମ୍ବାର କହିଲେ ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କାମ
ବାହାନାରେ ତୁମଠାରୁ ଦୂରେଇ ଚାଲିଛନ୍ତି ।”

“ମୋର ଏସବୁ ଏତେ ଅଭ୍ୟାସରେ
ପଡ଼ିଗଲାଣି ଯେ - ଛାଡ଼ିବା କଷ୍ଟ । ଏବେ
ଛାଡ଼ିବାର ଉପାୟ କୁହନ୍ତୁ ।” ଗୋବିନ୍ଦ
ନିଶିକନ୍ତଙ୍କୁ କହିଲା ।

ନାଟକାନ୍ତ କହିଲେ, “ତେବେ ଶୁଣ । ଏବେ
ତମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପ୍ରଶଂସା କର । ଯାହା ସହିତ
କଥା କହିବ ତା'ର ପ୍ରଶଂସା କରିବ । ଦେଶ
ମାଲ କ'ଣ ହେଉଛି ।” ନାଟକାନ୍ତ କହିଲେ ।

ସେହିଦିନଠୁ ଗୋବିନ୍ଦ ସେଇଆ କଲ ।
ମାଲରେ ସବୁ ଲୋକ ଶ୍ରୀମି ହେଇ ଡେ' ସହିତ
ବହୁତା କରି ଅପଥା ସମୟ ନଷ୍ଟ କଲେ ।
ଏବେ ଗୋବିନ୍ଦ ଆସ୍ତତୁ ଓ ପରତୁ
ଦୁଇଟାର ନରଟକତା ନିଜେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲ ।
ତେଣୁ ସେ ଦୁଇଟାଯାକ ଅଭ୍ୟାସ ସମେ ଛାଡ଼ି
ଦେଲା; କାମଦାମ ଓ ପଡ଼ାପଡ଼ରେ ବିଶେଷ
ମନଯୋଗ ଦେଲା ।

ଅନ୍ୟ ଦିନରେ ସେ ସବୁଥିରେ ସାମାନ୍ୟ ଲାଭ
କଲ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ
ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ଏମିତି ଅଛୁଟ ବୁଦ୍ଧିମାନ
ଥିଲା । ତଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତେ ତାକୁ ସ୍ନେହ,
ସୌହାର୍ଦ୍ଦ୍ୟ ଦେଖି ଲାଗିଲେ । ଏବେ ଗ୍ରାମରେ
ସେ ଏକ ବିଶେଷ ବ୍ୟକ୍ତି ଭାବରେ ଗଣ୍ୟ ହେଲା ।

ସୋନ ପତ୍ନୀ

ମୁଖୁର ଗାମରେ ଶୁଣିବନ ନାମରେ
ଗୁଣୀଟିଏ ଥାଏ । ତା' ସ୍ତ୍ରୀର ନାମ
ସୁନିଲ, ପ୍ରାୟତଃ ସୁନ୍ଦରତା ସେ ଅଟନ୍ତି
ଭଲ ଥିଲା । ସୁନୀ ରାଜ କଲେ ମଧ୍ୟ ସେ
କେବେ ତା' ଉପରେ ରାଗ ନଥାଏ ।
ସେମାନଙ୍କର ଜମିଜମା କିଛି ଥାଏ ଓ ଦୁଇଟି
ଦୁର୍ଗାଳୀ ଗାଈ ମଧ୍ୟ ଥାଏ । ଭଲରେ
ଚଳୁଥାନ୍ତି । ଦିନେ ଗୁଣୀଲ ଶୁଣିବନକୁ
କହିଲା, “ଦେଶ, ଦୁଇଟି ଗାଈଙ୍କୁ ପୋଷିବା
କଷ୍ଟ; ଏତେ ଦୁଧଦହି ଆମର ହେବ କ'ଣ?
ଗୋଟିଏ ଟାଉ, ଅନ୍ୟଟି ହାଟରେ ନେଇ
ବିକିଦେଇ ଆସ ।”

ସ୍ତ୍ରୀର କଥାରେ ଶୁଣିବନ ରାଜ ହୋଇଗଲା
ଓ ଦିନେ ଗାଈଟିକୁ ନେଇ ହାଟକୁ ଗଲା ।
ହାଟରେ ବହୁ ସମୟ ଧରି ଯିଆ ହୋଇ
ଉଡ଼ିଲା ମଧ୍ୟ କେହି ଗାଈ ବଣିବାକୁ ଆସିଲେ

ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଗାଈଟିକୁ
ଧରି ଘରକୁ ଫେରିଲା ।

ସୁନିଲ କଲେ ସେହିପରିକି ସହିତ
ତାହାର ବେଶ ହେଲା । ତା' ଉଡ଼ିବା କଷ୍ଟ
କରିବାକୁ କରିବା ପରେ ସେହିଟିଏ ସହିତ
ଗାଈଟିର ବଦଳକରି ସେହିଟିକୁ ନେଇ
ଫେରିଲା । ସୁନିଲ କଲେ ଲୋକ ଛେନିଟିଏ
ନେଇ ଯାଉଛି । ଶୁଣିବନ ତାକୁ ଘେଉଟ
ଦେଇ ତା' ସହିତ କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା
ହୋଇ ତା'କୁ ସେଇଟି ନେଇ ଘୁଞ୍ଚି ଗାମ
ଅଭିମୁଖରେ ଗୁଲିଲା । କିନ୍ତୁ ସୁନୀ ପରେ
ସେହିଲ କଲେ ବଦଳିତ ନେଇ ଯାଉଛି ।
ଶୁଣିବନ ତାହା ସହିତ କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା
କରି ସେହିଟି ନେଇ ତା'କୁ ବଦଳି
ନେଇ ଘରକୁ ଫେରିଲା । ଏହି ଅନୁର ଅନୁର
ହୁଇ ଥିଲା । ଶୁଣିବନ ଶୁଣିବନ ଗାଈଲ

କଣ କୁହୁଛନ୍ତି ଏ ପରି କୁହୁଛି । ତାକୁ ଦେଖି
ମେଲିନ ଲେବାପାଇଁ ମନ ଦାଉଁପାଇଁ ଦେବାକୁ
ନା ଦେଖିବୁ ବୋଲି ଲୋକ କୁହୁଛନ୍ତି ଏକ
କ୍ଷଣ ।

କୁହୁଛନ୍ତି ଏକ ବଡ଼ ବାଟ ଯାଇ ଯାଇ
କହିଲେ ତା' ଗପଟି ଲୋକମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ।
ତାହା ଲୋକମାନଙ୍କୁ କୁହୁଛି ଯେଉଁକୁ ଯାଇ
କୁହୁଛନ୍ତି ତାହା ଲୋକମାନେ ଶାନ୍ତରେ ଶୁଣିଲେ ଏ
ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କୁହୁଛି କୁହୁଛି ଲୋକମାନେ ।

ସାମରେ ମହାଶୟା ମାତା ଶୁଣିବେଳେ ସେ
ମନୁକି ମହାଶୟା ଦେଖା ଦେଲେ । ମନୁକି
କହିଲା, “ହାତୁ କ'ଣ କ'ଣ ହେଲା ଆସିଲା ?”

ଶୁଣିବେଳେ ମନୁକି ମୁହାଁ ଲୋକ ପରି
ଯାହା ଲୋକମାନେ କୁହୁଛି ଶୁଣିଲେ, “ହଁ
ଯାହା ଲୋକମାନେ କୁହୁଛି, ନୁହେଁ ?”

“ତେମେ ତ ଲୋକ କୁହୁଛି କୁହୁଛି । ଏବେ
ଲୋକ ଯାଇ ନିଶ୍ଚୟ ସବୁ କଥା କୁହୁଛି,
ହାତୁ ମାତାରେ ତେଜା ହୁଏ ଲୋକମାନେ ଆଜି
କିଛି ନାହିଁ ।” ମନୁକି କହିଲା ।

“ତେମେ ଲୋକମାନେ ମୋ ହାତୁ କାଣିନାହିଁ
ସେ ଲୋକମାନେ କହିବା ଲୋକ ନୁହେଁ ।”
ଶୁଣିବେଳେ କହିଲା ।

“ହାତୁ ଯେତେ ଲୋକ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ତେମେ
ଆଜି ଯାହା କାଣି କୁହୁଛି ସେଥିରେ ସେ
ନିଶ୍ଚୟ ଶୁଣିବ ଏହିକି ତେମେ କି ମଧ୍ୟ
ଶୁଣିପାର ପାରେ ।” ମନୁକି କହିଲା ।

“ଆଜି ଏକ ପରି କୁହୁଛି ହଁ ମୋ
ପରିକାର ଯାଇ ଲୋକମାନେ ହଁ କୁହୁଛନ୍ତି
କେବଳ ନ ଲୋକମାନେ ତେମେ କେବଳ ହାତୁ
ଦେଖ । ଶୁଣ ?” ଶୁଣିବେଳେ କହିଲା ।

“ନିଶ୍ଚୟ, ନିଶ୍ଚୟ, ଶୁଣିବେଳେ କହି ।”
ମନୁକି କହିଲା ।

“ଏବେ ଆସ, ଆମ ଘର ବାହାର ପିଣ୍ଡାରେ
ଆଜି ଶୁଣିବ ଆମ କଥାକାହିଁ ।” ଶୁଣିବେଳେ
କହିଲା ।

କୁହୁଛି ଲୋକ ଶୁଣିଲେ । ବାହାର
ପିଣ୍ଡାରେ ମନୁକି ବସି ରହିଲା । ଲୋକ
ଲୋକମାନେ ଶୁଣିବେଳେ ପିଣ୍ଡାରେ ଶୁଣିଲା
କହିଲା, “ଗାଈ କେତେ ଠିକାରେ କହିଲା ?”

“ଆମ ଗାଈକୁ କେହି କଣିଲେ ନାହିଁ:
ତେଣୁ ଗାଈ ବଦଳରେ ଘୋଡ଼ାଟିଏ ଆଣିଲି ।”
ଶୁଣିରାମ କହିଲା ।

“ଭଲ ହେଲା ଏବେ ଗାଡ଼ିଟିଏ କଣିଲେ
ଯିବା ଅଟକିବାକୁ ସୁବିଧା ହେବ ।”

“ଘୋଡ଼ା କ’ଣ ଆଣିଛି କି ? ଗସ୍ତରେ
ସେଇଟି ବଦଳ ଦେଇ ଗୋଟିଏ ଛେଳି
ଆଣିଲା ।” ଶୁଣିରାମ କହିଲା ।

“ବହୁତ ଭଲ କରିଛ । ଘୋଡ଼ାକୁ
ପୋଷିବାର ବହୁତ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୁଏ । ଛେଳି ତ
ଛୁଆ ଦେବ ।” ସୁଶୀଳା କହିଲା ।

“ଶୁଣ, ଛେଳିଟିକୁ ବାଟରେ ବଦଳ ଦେଇ
ବତକଟିଏ ଆଣିଲା ।” ଶୁଣିରାମ କହିଲା ।

“ବାଃ ବହୁତ ଭଲ । ଛେଳି ପଛରେ କିଏ
ଏବେ ଦୋଡ଼ିଲା ? ବତକଟି ତ ଡମ୍ବ
ଦେବ ।” ସୁଶୀଳା କହିଲା ।

“ଆରେ ଶୁଣ, ମୁଁ ବତକକୁ ବଦଳ ଦେଇ
କୁକୁଡ଼ାଟିଏ ଆଣିଲା ।” ଶୁଣିରାମ କହିଲା ।

“ମୁଁ ତ କନ୍ଦିବାକୁ ଯାଉଥିଲି କୁକୁଡ଼ା ନ
ଆଣି ବତକ କାହିଁକି ଆଣିଲା ! କୁକୁଡ଼ାଟିଏ
ଥିଲେ ସକାଳୁ ରନ୍ଧି କରି ଜଳାଇ ଦେବ ।”
ସୁଶୀଳା କହିଲା ।

“ଶୁଣ, କଥା କ’ଣ କି ମୋତେ ହେବ
ଲଗିବାରୁ ସେଇଟି ଦେଇ ଜଣକ ଘରେ ପେଟ
ଭରି ଖାଇନେଲି ।” ଶୁଣିରାମ କହିଲା ।

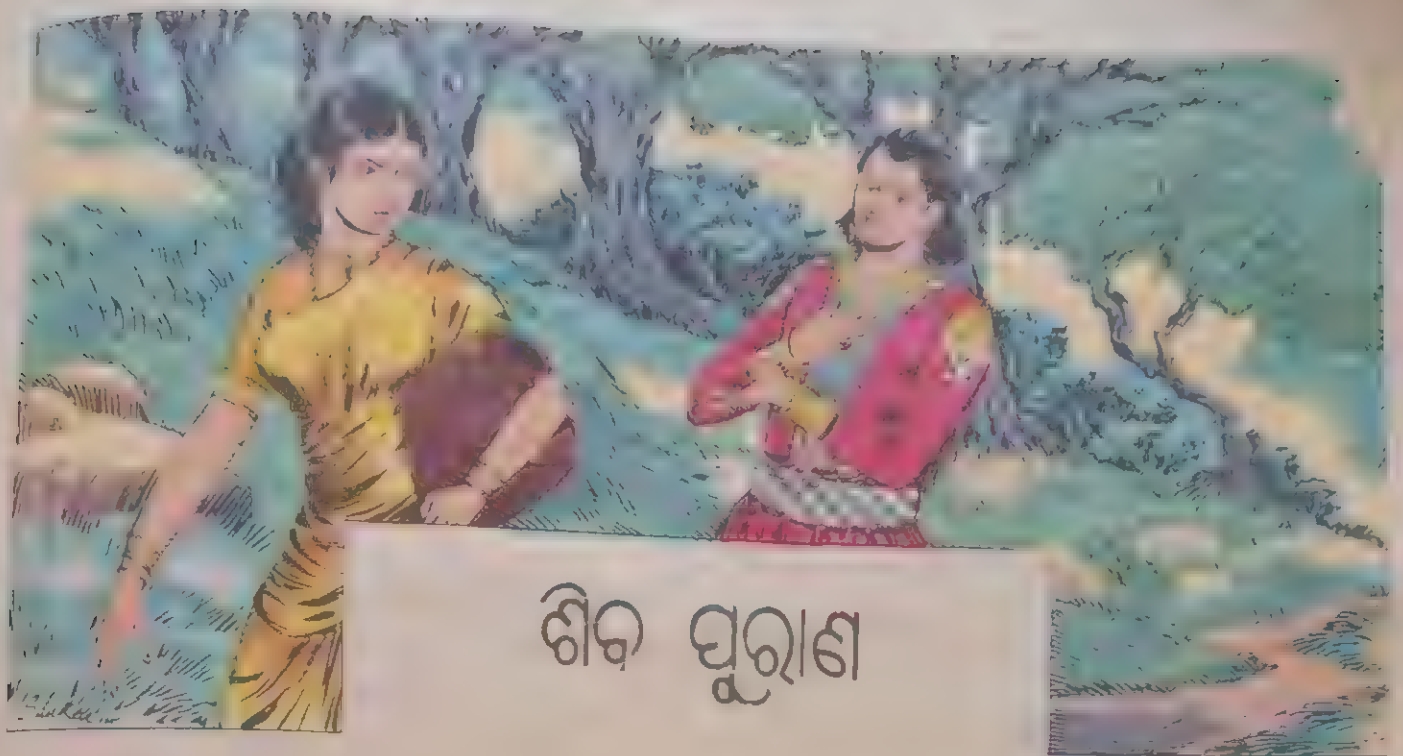
“ଭଲ କରିଛ । ଜୀବନ ବଡ଼ ନା କୁକୁଡ଼ା
ବଡ଼ ?” ସୁଶୀଳା କହିଲା ।

ଏବେ ଶୁଣିରାମ ବାହାରକୁ ଆସି ମଙ୍ଗଳକୁ
ଦେଖାକରି କହିଲା, “ବନ୍ଧୁ, ଏବେ ଆମ
କଥାବାହୀ ତମେ ଶୁଣିଛ ଆଶାକରେ ।”

“ହଁ, ହଁ ଶୁଣିଛି । ଭଲକରି ଶୁଣିଛି ।
ଏବେ ମୋ ଘରକୁ ଆସ । ସର୍ତ୍ତର ଶହେ ଟଙ୍କା
ନେଇ ଆସିବ ।” ମଙ୍ଗଳ କହିଲା ।

ସୁଶୀଳାର ଭଲ ସ୍ୱପ୍ନବ ଯୋଗୁ ଶୁଣିରାମ
ଗାଈ ପାଇଁ ପାଠିଏ ଟଙ୍କା ପାଇବା ବଦଳରେ
ସର୍ତ୍ତରେ ଛଅ ଶହେ ଟଙ୍କା ପାଇଲା ।

ଶିବ ପୁରାଣ

ରାଜା ଅନରଣ୍ୟ ନିଜ ଝିଅର ବିବାହ କଥା
ନେଇ ବଡ଼ ସମସ୍ୟାରେ ପଡ଼ିଲେ ।
ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କ ମନ୍ତ୍ରୀମାନେ ତାଙ୍କୁ
କହିଲେ, “ମହାରାଜ, ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ପଦ୍ମାବତୀ
ମହାସୁନି ପିପ୍ପଲଦଳକୁ ପଡ଼ି ରୂପରେ ପାଇବେ,
ଏହା ତ ଅନ୍ୟଥା କରି ହେବନାହିଁ, ବରଂ
ଶୁଭରୁ ଏହା ଏକ ଶବ୍ଦର ବିଷୟ । କାରଣ
ସେ ଉଚ୍ଚ ବଂଶଜ; ମହାନ୍ ତପସ୍ବୀ । ଆପଣ
ପଦ୍ମାବତୀଙ୍କୁ ଆଣି ରଖିଛନ୍ତି ଦେଖାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ।
ପଦ୍ମାବତୀଙ୍କର କ’ଣ ଇଚ୍ଛା ଦେବେ ।”

ମନ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ କଥା ଶୁଣି ରାଜାଙ୍କ ମନ
କିଛିଟା ଶାନ୍ତ ହେଲା । ସେ ରାଜକୁମାରୀ
ପଦ୍ମାବତୀଙ୍କୁ ଡକାଇ ସମସ୍ତ କଥା କହିଲେ ।
ପଦ୍ମାବତୀ ରଖିଛନ୍ତି ବିବାହ କରିବାକୁ ସ୍ୱୀକୃତି

ଦେଲେ । ରାଜା ତା’ପରେ ଦୁହଁଙ୍କୁ ଯଥାବିଧି
ବିବାହ ଦେଲେ ।

ବିବାହ ପରେ ସୁନି ପିପ୍ପଲଦଳ ପଦ୍ମାବତୀଙ୍କୁ
ସଙ୍ଗରେ ନେଇ ନିଜ ଆଶ୍ରମକୁ ଚାଲିଗଲେ ।
ରାଜା ଝିଅକୁ ଖୁବ୍ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ।
ସେଥିପାଇଁ ସେ ଜ୍ୟେଷ୍ଠପୁତ୍ରକୁ ରାଜପିଂଡ଼ାସନର
ଦାୟିତ୍ବ ଦେଇ ନିଜର ପାଞ୍ଚଜଣ ପତ୍ନୀଙ୍କ ସହ
ବାନପ୍ରସ୍ଥ ନେଇ ସେହି ଜଙ୍ଗଲରେ ଝିଅର
ଆଶ୍ରମ ନିକଟରେ ନିଜର ଆଶ୍ରମ ବନାଇ
ରହିଲେ ।

ଦିନକର କଥା । ପଦ୍ମାବତୀ ନଦୀକୁ ସ୍ନାନ
କରିବାକୁ ଯାଇଥା’ନ୍ତି । ଧର୍ମଦେବ ତାଙ୍କୁ
ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଯୁବକର
ବେଶ ଧାରଣ କରି ପଦ୍ମାବତୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇ

କହିଲେ, “ତୁ ସୁନ୍ଦରୀ, ତୁମର ଏ ଅପରୂପ ଯୌବନକୁ ନେଇ ଏହି ବୁଦ୍ଧ, ସ୍ଥଗର ସ୍ଵାମୀ ପାଖରେ ରହି କାହିଁକି ଜୀବନକୁ ବ୍ୟର୍ଥ କରୁଛ? ତୁମର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରକୃତର ଦାନ । ତାକୁ ନଷ୍ଟ କରନାହିଁ । ବରଂ ଭାବ ବିଚାର କାର୍ଯ୍ୟ କରି ଯେପରି ପରେ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ କରିବ ନାହିଁ । ହୁଏତ ତୁମେ ତୁମ ମାତାପିତାଙ୍କ କଥା ଶ୍ରୀକାର କରି ଏପରି ବୁଦ୍ଧକୁ ବିବାହ କରିଛ । ମାତାପିତା କେବଳ ନିଜର ସ୍ଵାର୍ଥ ଦେଖନ୍ତି । ତୁ ନିଜର ଭବିଷ୍ୟତ ବିଷୟରେ ନିଜେ ଭାବିବା ଉଚିତ୍ । ସେମାନେ ତ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ଶୁଣି କରିବା ପାଇଁ ନିଜ

ଜୀବନ ଅପଥରେ ନଷ୍ଟ କରିବାରେ କୌଣସି ମାନେ ହୁଏ ନାହିଁ । ତମେ ମୋ କଥା ମାନ । ମୁଁ ତୁମର ଯୋଗ୍ୟ ସ୍ଵାମୀ । ମୋ ସହୃଦ ଆସ ମୋର ବନ୍ଧ୍ୟର ରାଣୀ ହୋଇ ଜୀବନ ସ୍ଵାର୍ଥକ କର ।”

ହଠାତ୍ ଜଣେ ଅଜଣା ଅଶୁଣା ଲୋକଠାରୁ ଏପରି ବାକେ କଥା ଶୁଣି ପଦ୍ମାବତୀ ରାଣି ଉଠିଲେ । ସେ କହିଲେ, “ତମେ କିଏ? ଏପରି ଅସମ୍ଭବ ଓ ଅଭାବୁ ଭାବରେ କଥାବାହି କରୁଛ? ମୋର ମୋ ସ୍ଵାମୀଙ୍କ ସହ ସମ୍ପର୍କ ଉପରେ କଥା କହିବାର ଅଧିକାର ତମକୁ ବା କିଏ ଦେଲା । କେଉଁ ସାହସରେ ତମେ ମୋ ମୁହଁ ଉପରେ ମୋର ସ୍ଵାମୀଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରୁଛ? ଅତ୍ୟନ୍ତ ପାପୀ ନ ହେଲେ କେହି ଏପରି କାର୍ଯ୍ୟ କରେ? ଏବେ ତୁମେ ନିଜ ପାପର ଫଳ ଭୋଗ କର । ତୁମର ଶର ଶୋଣ ହୋଇଯାଉ ।”

ଅଭିଶାପ ଶୁଣି ଧର୍ମଦେବ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ି କହିଲେ, “ହେ ସାଧୁ ମୁଁ ରଜା ନୁହେଁ, ମୁଁ ସ୍ଵୟଂ ଧର୍ମଦେବ । ତୁମର ପାତକଚର ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସିଥିଲି । ତୁମେ ମୋତେ କ୍ଷମା କର ଓ ଅଭିଶାପ ଫେରାଇ ନିଅ ।”

ପଦ୍ମାବତୀ ଟିକିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲେ, “ହେ ମହାତ୍ମା, ମୁଁ ମୋର ଅଭିଶାପକୁ କୌଣସି ମତେ ଚାହିଁଲେ ନିଜ

ପଦ ପଠାଗଲା । ହିମବାନ୍ ନିଜ ମନ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବିବାହ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ କାର୍ଯ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ।

ଯେତେ ଜଣାଶୁଣା ସୌଭାଗ୍ୟବତୀ ନାରୀମାନେ, ଋଷିପତ୍ନୀମାନେ, ଦେବୀମାନେ ସମସ୍ତେ ମିଳି କନ୍ୟାକୁ ମଙ୍ଗଳ ସ୍ନାନ କରାଇଲେ । ସମସ୍ତେ ରେଶମୀ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି । ପାବତୀ ସୁନ୍ଦର ବହୁମୂଲ୍ୟ ପଟ୍ଟବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି ଓ ନାନା ଅଳଙ୍କାରରେ ଭୂଷିତ ହୋଇଥା'ନ୍ତି; କଣ୍ଠରେ ନାନା ପ୍ରକାର ପୁଷ୍ପମାଳ ସବୁ ଦିଆ ଯାଇଥାଏ ।

ସମସ୍ତ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ବହୁବାନ୍ଧବ କନ୍ୟା ପାଇଁ ବହୁମୂଲ୍ୟର ଉପହାର ସବୁ ନେଇ ଆସିଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣକମଳ, ମୁଦ୍ରା, ମାଣିକ୍ୟ ଓ ହାରରେ ଉପହାରମାନ ଭରା ହୋଇଥାଏ । କିଏ କିଏ ବା ହାତୀ, ଘୋଡ଼ା, ରଥ ଆଦି ଉପହାର ଦେଉଥା'ନ୍ତି । ହିମବାନ୍ ସମାଗତ ବହୁ-ବାନ୍ଧବମାନଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ଭାବରେ ଅତିଥି ସଜ୍ଜାର କରୁଥା'ନ୍ତି । କୁହାଯାଏ ଦଶହଜାର ଯେଜନର ଘାତ୍ ଏକ ମଣ୍ଡପ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ହିମବାନ୍‌ଙ୍କର ରାଜଧାନୀକୁ ଅପୂର୍ବ ରୂପରେ ସଜାଇ ଦିଆ ଯାଇଥାଏ ।

ଶିବଙ୍କ ନିକଟକୁ ଖବର ପଠା ହୋଇଥାଏ ଲଗ୍ନଦିନ ଜଣାଇ । ଶିବ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ନାରଦଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କଲେ । ନାରଦ ଚତୁ-କ୍ଷଣାତ୍ ଶିବଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆବିର୍ଭାବ ହୋଇ ସ୍ମରଣ କରିବାର କାରଣ ପଚାରିଲେ ।

ଶିବ କହିଲେ, “ଦେବତାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଯୋଗୁ ଓ କଲ୍ୟାଣ ଯୋଗୁ ମୁଁ ପାବତୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାରେ ସମ୍ମତ ଦେଇଛି । ପାବତୀଙ୍କ ଚୁଦ୍ଧରେ ତ ବିବାହର ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହେଉଛି । ମୋର ତ ବୃଦ୍ଧ ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ । ଭୂତ ପିଶାଚଙ୍କ ସହିତ ବୁଲୁଥାଏ । ଏପରି ସ୍ଥଳେ ତମେମାନେ ବିବାହ ପାଇଁ ସହଯୋଗ ନ କଲେ କିପରି ଚଳିବ ?”

ନାରଦ ବହୁତ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇ କହିଲେ, “ନିଶ୍ଚୟ ନିଶ୍ଚୟ ସେସବୁ ତ ଆମର କାମ ।” ସେହିଠାରୁହିଁ ସେ ପ୍ରଥମେ ବୁଝିଲେକ, ତା'ପରେ ବୈକୁଣ୍ଠଲେକ ଓ ସମସ୍ତ ଦେବ-

ଦେବଙ୍କୁ ନିମନ୍ତଣ କଲେ ଓ କି କାର୍ଯ୍ୟସାର
କିଏ ନେବ ତାହାର ସୁବନ୍ଦୋବସ୍ତ କଲେ ।
ତା'ପରେ ସେ ନାଗଲେକ, ଆଦି ଭଳି
ଭୁବନର ବାସିନ୍ଦାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତଣ କଲେ ।
ନିମନ୍ତଣ ପାଇ ସମସ୍ତେ ଆସି ଶିବଙ୍କ
କୈଳାସରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର
ବିବାହ କାର୍ଯ୍ୟ ନିବାହ କଲେ । ବିବାହରେ
ବ୍ରହ୍ମା ପୁରୋହିତ ହେଲେ, ବିଷ୍ଣୁ କନ୍ୟାର
ଭାଇ ହେଲେ ଓ ଅନ୍ୟ ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ
କିଛି କିଛି କାର୍ଯ୍ୟ କଲେ ।

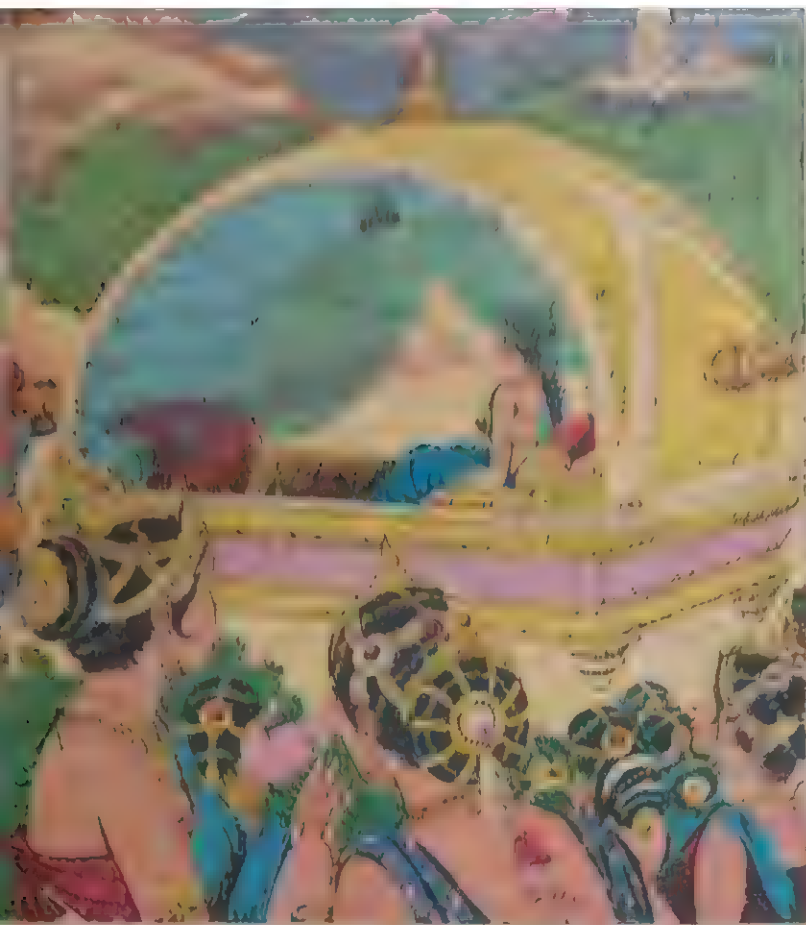
ଗରୁଡ଼, ଗନ୍ଧର୍ବ, ଯକ୍ଷନାଗମାନେ ସପ୍ତମାତା,
ଲକ୍ଷ୍ମୀ, ସରସ୍ବତୀ, ସାବିତ୍ରୀ, ଅରୁନ୍ଧତୀ ଆଦି
ମହାନ ପତିବ୍ରତା ନାଗମାନେ ଶିବଙ୍କୁ ମଙ୍ଗଳସ୍ଥାନ
କରାଇ ଭଜନ ପ୍ରଭୃତି ଦେଇ ସଜାଇଲେ ।
ନାନା ପ୍ରକାର ରତ୍ନହାର ଓ ଅଳଙ୍କାର ସବୁ
ପିନ୍ଧାଇ ତାଙ୍କୁ ବରବେଶରେ ସଜ୍ଜିତ
କରାଇଲେ । ତାଙ୍କ ହାତରେ ଦାସାବନ୍ଧନ
ସପ୍ତରସିମାନେ ବାନ୍ଧିଲେ ଓ ନବଗ୍ରହଙ୍କର
ପୂଜା ସମାପ୍ତ କଲେ ।

ପୁରୋହିତ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ଶିବ ନିଜ
ପକ୍ଷର ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ବରଯାତ୍ରୀ ଭାବରେ ନେଇ
ନିଜେ ହିମବାନ୍ଙ୍କ ରାଜଧାନୀ ଔଷଧପୁରକୁ
ଯାତ୍ରା କଲେ । ରୁଦ୍ରଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ
କୈଳାସ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ରହିଲେ । ଅନ୍ୟ-
ମାନେ ସବୁ ବରଯାତ୍ରୀ ହୋଇ ଗଲେ । ଶିବ
ବରବେଶ ପିନ୍ଧି ଶ୍ଵେତ ଐଶ୍ଵର୍ୟ ଉପରେ

ବସିଲେ । ସରସ୍ବତୀ ଓ ବ୍ରହ୍ମା ନିଜ ନିଜର
ହଂସ ଉପରେ ଓ ବିଷ୍ଣୁ ଗରୁଡ଼ ଉପରେ
ବସିଲେ । ଅନ୍ୟ ଦେବମାନେ ନିଜ ନିଜ
ବାହନ ଉପରେ ବସି ଚାଲିଲେ । ଐଶ୍ଵର୍ୟର
ପଛରେ ଯାଉଥିବା ନନ୍ଦୀ ଉପରେ ବସି
କୁବେର ସମସ୍ତ ରତ୍ନ ନେଇ ଯାଉଥା'ନ୍ତି ।

ବିବାହ ଶୋଭାଯାତ୍ରା ରାଜଧାନୀରେ ପହଞ୍ଚିବା
ମାତ୍ରେ ହିମବାନ୍, ପୁରୋହିତ ଗର୍ବ ମୁନିଙ୍କୁ ଓ
ମେନକାଙ୍କୁ ଧରି କିଛିଦୂର ଯାଇ ସେମାନଙ୍କୁ
ପାଲେଟି ଆଣିଲେ । ବ୍ରହ୍ମା, ବିଷ୍ଣୁ ଆଦି
ଦେବତାଙ୍କୁ ପ୍ରଣାମ କଲେ ଓ ଶିବଙ୍କୁ
କହିଲେ, “ଆପଣ ତ ସବେଶ୍ଵର । ଆପଣଙ୍କ
ଯୋଗୁ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ମହାନ ଲୋକ

ଭାବରେ ଗଣା ହେବ । ଆପଣଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଭାବରେ ପାଇ ମୁଁ ଧନ୍ୟ ହୋଇଛି । ଏବେ ମୋର କନ୍ୟା ପାବତୀର ପାଣିଗ୍ରହଣ କରି ମୋତେ ଓ ମୋର ବଂଶକୁ ପବିତ୍ର କରନ୍ତୁ ।”

ତା’ପରେ ହିମବାନ ଶିବଙ୍କୁ ବସ୍ତ୍ର, ଗନ୍ଧ, ପୁଷ୍ପ ମାଲ ଆଦି ଅର୍ପଣ କଲେ । ତା’ପରେ କିଛି ପାମାୟୁର ବ୍ୟବସ୍ଥା କରାଗଲା ।

ବଧୂପକ୍ଷର ସ୍ତ୍ରୀମାନେ କହିଲେ, “ଆହା ଆମ ପାବତୀର କି ଭାଗ୍ୟ, ଏତେ ସୁନ୍ଦର ବର ପାଇଛି ।” ତା’ପରେ ମେନକା ଯାଇ ଶିବଙ୍କୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ବାଜେ କଥା ଶୁଣି ଆପଣଙ୍କର ନିନ୍ଦା କରୁଛି ।

ମୋତେ ନମା କରନ୍ତୁ । ଆପଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ବରପୂଜା ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର କର ବେଦ ଉପରେ ଯିବେ ।”

ସାରା ଗଜପାତୀ ଅତି କଳହମୟରେ ସବୁ ମଜା ହେଲାଣି । ସମସ୍ତ ବଂଶବାସୀଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ନୃତ୍ୟ ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧି ନାନା ଅଳଙ୍କାରରେ ଲୁଗାନ୍ତ ଦେଇ ଦୁଇଥା’ନ୍ତି । ସାମାନ୍ତ ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ସୁଆ ଅନ୍ତଃସର ମନ୍ତ୍ରୋକ୍ତ ପୂଜା କରିବାକୁ ଗଲେ । ତାଙ୍କୁ ଦେବତାମାନେ ଦେଖି କହିଲେ, “ଆଗେ ଭାବେ ତ ତୁ ଶେଷ ସାମାନ୍ତ ପରାଦେଶ, କିନ୍ତୁ ପୁଣି କହାର ପୂଜା କରିବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ? ଶିବ ପବିତ୍ରତ୍ବର ବ୍ୟବହାର ଯେତେ ଶିଘ୍ର ସମ୍ପନ୍ନ ହେବ ସେତେ ଶିଘ୍ର ଆମର କଷ୍ଟ ଦୂର ହେବ । କାରଣ ତାଙ୍କର ପୁଣିହିଁ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଯେନାପତି ହୋଇ ରାକ୍ଷସମାନଙ୍କୁ ବିଶେଷତଃ ତାରକ-ପୁରକୁ ବଧ କରିବେ ।”

ପାବତୀ ଦେବପୂଜା କରି ଫେରିବା ମାତ୍ରେ ବିବାହ ବେଢ଼ାକୁ ଗଲେ ଓ ସେଠାରେ ବିବାହ କାର୍ଯ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ମେନକା ଓ ହିମବାନ ଶିବଙ୍କୁ କନ୍ୟାଦାନ କରି ଆପଣାକୁ କୃତାର୍ଥ ମଣିଲେ । ଫଳେ ବିବାହ କାର୍ଯ୍ୟ ଶେଷ ହେଲା । ଦେବୀ, ଦେବୀ, ଗନ୍ଧବ, ଯକ୍ଷ, କଳରାମାନେ ନାନା ଭାବରେ ବରକନ୍ୟାଙ୍କର ମନୋରଞ୍ଜନ କଲେ । ଗନ୍ଧବ, କଳର, ଓ ସ୍ୱର୍ଗର ରୂପସୀ ଅପ୍ସରମାନେ ନୃତ୍ୟଗୀତ ସବୁ ଅତି ମେକାର

ଭବରେ କଲେ । ସମସ୍ତେ ଆନନ୍ଦ ମନରେ
 ସମୟ କଟାଇଥା'ନ୍ତି । ବିବାହ ପରେ ଉଣାବାଳ
 ଶିବ ପାଟଙ୍ଗଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରାୟ ଏକ ସପ୍ତାହ
 ଶୁଭର ଘରେ ରହିଲେ । ଶୁଭ୍ ଶିଆପିଆ ନାଚ
 ଗୀତ ହେଉଥାଏ ସମସ୍ତେ ଶୁଣି ଥା'ନ୍ତି ।
 ସପ୍ତାହ ପରେ ଶିବ କୈଳାସକୁ ଫେରିଯିବା
 ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଶିବ ଓ ମେନକା
 ଶୁଭ୍ ଶିଆପିଆ ନାଚ ନାଚି ଶୁଭ୍ ଶିଆପିଆ
 ହାତ, ଲାଞ୍ଜ, ରୁଦ୍ଧ ସହୁର ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲେ ।
 ଶୁଭ୍ ଶିବ ଶିଆପିଆ ବାଉଁଶ କର କହିଲେ,
 “ଏସବୁ ଆମର କ'ଣ ହେବ । କୈଳାସ
 ଶିବ ଶିଆପିଆ କୈଳାସରେ ଆମେ ରହିବୁ ।
 ଆପଣଙ୍କ କନ୍ୟା ମୋତେ ପସନ୍ଦ କରି ବିବାହ
 କଲେଣି ମନେ ମୋର କିଛି ସହୃଦ ତାକୁ
 ଏକ ହୋଇ ଚଳିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଏବଂ ମୁଁ ଆଜି
 କିଛି ସେ ଆନନ୍ଦର ସହିତ ସେଥିରେ ରହି
 ହେବେ । ଦରକାର ହେଲେ ଆମେ ଅସ୍ଥାୟୀ
 ଭାବରେ ରହିବା ଓ ଦାମଦାସୀ କରିଦେବୁ ।

ଆମର ନାଚ ଶିଆପିଆ ନାଚି ଶୁଭ୍ ଶିଆପିଆ
 ଆପଣମାନେ ତ ସବୁ କିଛି
 ବସ୍ତୁରେ ମୁଁ ଆଉ କିଛି କ'ଣ
 ବୁଝାଇବି ।”

କୈଳାସରେ ପହଞ୍ଚି ଶୁଭ୍ ଶିଆପିଆ ସେମାନେ
 ଶୁଭ୍ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ଅନେକ ଦିନ ଧରି
 ଉତ୍ସବ ଚାଲିଲା । କେତେକ ଶିବ ସମସ୍ତଙ୍କୁ
 ଯଥେଷ୍ଟ ଉପହାର ଦେଇ ବିବାହ ପରେ

ଶିବଙ୍କ ଆଜ୍ଞା ଅନୁସାରେ ନନ୍ଦା ଏବଂ
 ମହାବୀର ନାଚି କରୁଥିଲେ ଏବେ ତେଜକୁ
 ଅତି ସୁନ୍ଦର ରୂପରେ ସବୁ ସାଜସଜ୍ଜା କଲେ ।
 ଶିବ ଓ ପାଟଙ୍ଗ ଏବେ ବିଶ୍ରାମ କଲେ ।
 ଅନ୍ୟମାନେ ନିଜ ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟ ନିବାହ କଲେ ।
 ସେହିଠାରୁ ନବ ଦମ୍ପତିଙ୍କର ନବଜୀବନ
 ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଦେବମାନେ ଅପେକ୍ଷା କରି
 କରି ରହିଲେ କେବେ ଶିବଙ୍କ ପୁତ୍ରର
 ଆବିର୍ଭାବ ହେବ ଆଉ ଦେବତାମାନେ
 ତାରକାସୁରର ଅତ୍ୟାଚାରରୁ ଶାନ୍ତି ପାଇବେ ।

ଜନତାଙ୍କ ପ୍ରତିନିଧି

ଜାମୁନ ଗ୍ରାମରେ ପ୍ରଭତବାସୁ ଥିଲେ ଜଣେ ମ.ମ.ଜ.ଜା.ର । ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କ ସହଜ ସଂବନ୍ଧ କଲେ ଲାଗିଲେ ସେ ଧନକ ଦେଖନ୍ତି, “ଏସବୁ ଝଗଡ଼ା ଏଠାରେ ମମାପାଳ ହୋଇ ଯାଇଛି ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ମୋତେ ଅଦାଲତର ସାହାଯ୍ୟ ନେବାକୁ ହେବ ।”

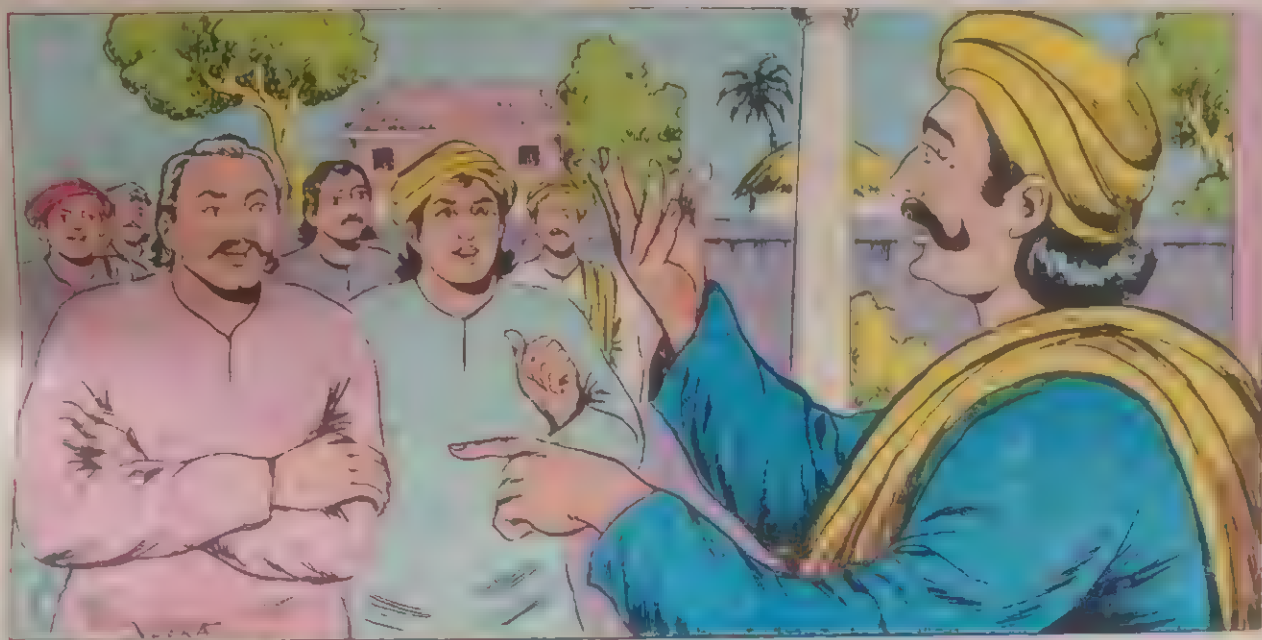
ଘରେ ଗ୍ରାମବାସୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ସମସ୍ୟା ଦେଖା ଦେଲା । ସମସ୍ୟାଟି ହେଉଛି ଜଣ ଜନତାଙ୍କର ପ୍ରତିନିଧି ହୋଇ ରାଜଧାନୀକୁ ଯିବ । ଗ୍ରାମବାସୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରତିନିଧି କାହିଁକି ଯୋଗୁ ଅନେକ ସଙ୍କାର ମତଭେଦ ଦେଖାଦେଲା । ଗୋଟିଏ ସମସ୍ତେ ମିଶି କାମଟି ଗ୍ରାମର ମୁଖିଆ ରାମବାବୁଙ୍କୁ ଦେଲେ ।

ରାମବାବୁ ଦୁଇ ରାତି ଛଦ୍ମବେଶରେ ଗ୍ରାମ ସାରା ଦୁଇ ଖବର ସଂସ୍ପର୍ଶ କଲେ । ତା’ପରେ ଗ୍ରାମବାସୀଙ୍କୁ ପ୍ରସାଦ ଦେଲେ ଯେ ପ୍ରତିନିଧି ଲୁଗେ ପ୍ରଭତବାବୁଙ୍କୁ ପଠାଇଲେ ଭଲ ହେବ ।

“ସବୁ ସଙ୍କାର ଝଗଡ଼ା କରୁଥିବା ପ୍ରଭତବାବୁ ଆମ ଗ୍ରାମର ପ୍ରତିନିଧି କିପରି ହେବେ ?” ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲେ ।

ମୁଖିଆ କହିଲେ, “ଆଗରୁ ମୋର ଧାରଣା ଥିଲା ଯେ ଗ୍ରାମର ସବୁ ଜେଲମାଳ ପ୍ରଭତବାବୁଙ୍କ ଯୋଗୁ ହେଉଛି । ଆଉ ଏବେ ଛଦ୍ମବେଶ ଧରି ରାତି ରାତି ଦୁଇ ମୁଁ ଦେଖିଲି ମୋର ଧାରଣା ସତ । ଏବେ ସେ ରାଜଧାନୀ ଚାଲିଗଲେ ଗ୍ରାମରେ ଶାନ୍ତି ଫେରି ଆସିବ ।”

ଏବେ ଗ୍ରାମବାସୀମାନେ ସବୁ ବୁଝିପାରିଲେ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ଏକମତ ହୋଇ ପ୍ରଭତବାବୁଙ୍କୁ ଗ୍ରାମର ପ୍ରତିନିଧି କରି ରାଜଧାନୀ ପଠାଇ ଦେଲେ ।

ସୁଲତାନ ଓ ବାଜପକ୍ଷୀ

ଘରକୁ ଘେର ଏକ ଛୋଟ ଗାଈରେ ଜଣେ ଯୁବକ ଶ୍ରାବ୍ୟବଳରୁ ହଠାତ୍ ସୁଲତାନ ହୋଇଗଲେ । ସେ ସବୁଦିନ ଆତ୍ମପ୍ରଶଂସା କରି କହନ୍ତି, “ମୁଁ ଯାହା କରେ ସବୁ ଚିନ୍ତା କରେ ।”

ପ୍ରଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ଗାଈକୁ ଖୋସାମତ କରିବା ପାଇଁ ସବୁବେଳେ କୁହନ୍ତି, “ଆହା, ସୁଲତାନଙ୍କର କି ଅଭୂତ ବୁଦ୍ଧି ।”

କିନ୍ତୁ ସୁଲତାନଙ୍କର ଜଣେ ବୁଦ୍ଧ ଉଚ୍ଚର ଆନ୍ତୁ । ସେ ସୁବଧା ପାଇଲେ କୁହନ୍ତି, “ହଜୁରୁ, ଚରବରରେ କିଛି କାମ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ, ବୁଝି ବଗୁର କାମ କରିବା ଉଚିତ୍ ।”

ନବଯୁବକ ସୁଲତାନ କିନ୍ତୁ ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ବୁଦ୍ଧ ଉଚ୍ଚର ବାରବାର ଏପରି କାହିଁକି କୁହନ୍ତି ।

ସୁଲତାନଙ୍କର ଏକ ପୋଷା ବାଜପକ୍ଷୀ ଥାଏ । ସେ ତାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭଲ ପାଉଥାନ୍ତି ।

ସେ ସବୁଦିନ ସୁଲତାନଙ୍କ ପାଖେ ପାଖେ ଥାଏ । ଯେବେ ସୁଲତାନ ଶିକାର କରିବାକୁ ଯାନ୍ତି ସେ ଆକାଶରେ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି ପଶୁଙ୍କର ଠାବ କରି ଦେଖାଇଦିଏ ବା କିଛି ବିପଦ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସୂଚନା ଦିଏ ।

ଥରେ କେତେକ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହ ସୁଲତାନ ଶିକାର କରିବାକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଅଦୂରରେ ଦେଖିଲେ ସୁନ୍ଦର ହରିଣଟିଏ ଡେଇଁ ଡେଇଁ ଯାଉଛି । ସମସ୍ତେ ଖୁବ୍ ଉତ୍ସାହିତ ହୋଇ ତାକୁ ଗୁରୁଦିଗରୁ ଘେରିଗଲେ । ସୁଲତାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହିଲେ, “ଏ ହରିଣକୁ ନିଶ୍ଚୟ ଧରିବା, “ଯଦି ସେ ପଳାଏ ତେବେ ଯାହା ଯୋଗୁ ଏପରି ହେବ ସେ ଲୋକକୁ ଜଠୋର ଶାସ୍ତି ଦିଆଯିବ ।”

ହରିଣ ହଠାତ୍ ଏ ବିପଦ ଦେଖି ଦୁଇ-ଗୋଡ଼ରେ ଠିଆ ହୋଇ ଗୁରୁ ପାଖକୁ ଚାହିଁଲା

ଏହି ସମୟରେ ସୁଲତାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ ଉପରେ
 ଘେନି ଚାଲିଗଲା । ସୁଲତାନଙ୍କ ଗୁଲାର୍ବୀଦାର
 ଶୁଣି ସୁଲତାନଙ୍କୁ ବଳି ଯାଇଗଲା ଓ କହିଲେ,
 “ହଁ ଏହି ସୁଲତାନଙ୍କୁ ଯାଇ ଦେଖି ମାରିବ ।”
 ତା’ପରେ ସେ ଘୋଡ଼ାକୁ ଜୋରରେ ଚାଲି
 ଯାଇ ଚାଲିଲା । ଜଙ୍ଗଲ ଭିତରେ
 ଘୋଡ଼ା ଏବେ ଜୋରରେ ବୁଦା ମଧ୍ୟରେ
 ପାଇପାରୁ ନଥାଏ । ଏଣେ ହରିଣ ଶବ୍ଦ
 ଜୋରରେ ବୋଲୁଥାଏ । ବାଜପକ୍ଷୀ ହରିଣକୁ
 ଅନୁସରଣ କରି ଆକାଶରେ ଉଡ଼ି ଉଡ଼ି
 ବୁଲୁଥାଏ । ସୁଲତାନ ବାଜପକ୍ଷୀ ସାହାଯ୍ୟରେ
 ହରିଣର ଅନୁସରଣ କରୁଥା’ନ୍ତି । ଜଙ୍ଗଲ ଛାଡ଼ି
 ହରିଣ ଯେତେବେଳେ ଖୋଲ ସ୍ଥାନକୁ ଆସିଲା
 ତେବେବେଳେ ସୁଲତାନ ତାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି
 ଶବ୍ଦ ମାରିଲେ । ହରିଣ ଶବ୍ଦାଘାତରେ ଛଟପଟ
 ହୋଇ ମାରିଗଲା । ଜୋର ପାଇବାରୁ ଶୁଣି
 ହୋଇ ସୁଲତାନ ନିକଟସ୍ଥ ବୃକ୍ଷାଶ୍ରମରେ
 ଉତ୍ତମ ଗଲେ । ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବାରୁ ଅଳ୍ପ
 ସେଥିରେ ବାଜପକ୍ଷୀ ମଧ୍ୟ ବସିଲା ।

ପହଞ୍ଚି ପାଣିସୁଦ୍ଧା ଚୋଳନେ ଧରେ ମୁହଁ
 ପାଖରେ ଧରିଲେ ପିଇବା ପାଇଁ । ପର
 ମୁହଁରେହିଁ ବାଜପକ୍ଷୀ ଜୋରରେ ଘୋଡ଼ା
 ମାରି ପକ୍ଷକୁ ଗୋପାଡ଼ ଦେଲା ଓ ପୁଣି ମାରି
 ପଥର ମୁଣ୍ଡିଆ ଉପରେ ବସିଲା ।

“ହଁ, ଏପରିକଲେ କ’ଣ ହୁଏ ମେଣ୍ଟିବ ?”
 ଶୁଣି ସେ ଗେରୁ ଗୋଟିଏ ଗୁଲାର୍ବୀଦାର ଓ ଗୋ
 ଉପରୁ ଯଥାପରି ପଚାରିବା ମଧ୍ୟ ମାରିବାକୁ ଗୋଡ଼
 ପହରେ ଧରିବାକୁ ଡେଖି ଗଲେ । ଏଥର
 ମଧ୍ୟ ବାଜପକ୍ଷୀ ଘୋଡ଼ା ମାରି ମେଲିତା ତଳେ
 ପକାଇ ଦେଲା ।

ହୁଷାରେ ଅଧର ସୁଲତାନଙ୍କର ଯୋଧା
 ପ୍ରବଳ ହେଲା । ସେ ପଥରକୁ ପାଟକୁ

ଡାକିଲେ । ପକ୍ଷୀଟି ପାଖକୁ ଆସିବା ମାତ୍ରେ
ସୁଲତାନ୍ ଶେଣ୍ଟାରେ ତା' ମୁଣ୍ଡଟି କାଟି
ପକାଇଲେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ସୁଲତାନ୍ ଜାଣିବାକୁ
ଚାହୁଁଲେ ଯେ ପାଣି ବନ୍ଦୁ ବନ୍ଦୁ ହୋଇ
କେଉଁଠାରୁ ଝୁଲୁଛି । ସେ କୌତୁହଳୀ ହୋଇ
ପାହାଡ଼ ମୁଣ୍ଡ ଆଉ ପରକୁ ଡେଇଁ ଡେଇଁଲେ
ଗୋଟିଏ ବରଷ ବସାନ୍ତ ସାପର ମୁହଁରୁହିଁ ବନ୍ଦୁ
ବନ୍ଦୁ ହୋଇ ବସି ଝୁଲୁଥିଲା । ବାଜପକ୍ଷୀ ଯେ
ବାରବାର ସୁଲତାନ୍ଙ୍କ ପ୍ରାଣରକ୍ଷା କରିବାକୁ
ଏପରି କରିଥିଲା, ସେକଥା ସେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ
କରି ଦୁଃଖରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲେ । ଦୂରରେ
ଝୁରୁଗାଟିଏ ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଭୃଷା
ମେଢ଼ାଇବାକୁ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ହେଲା ନାହିଁ ।
ସେ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ମୃତ ପକ୍ଷୀର
ଦେହକୁ କୋଳକୁ ଉଠାଇ ନେଇ ତା'
ଦେହରେ ହାତ ବୁଲାଇଲେ ଓ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି
ମୂର୍ଚ୍ଛା ହୋଇଗଲେ ।

କିଛି ସମୟ ପରେ ସୁଲତାନ୍ଙ୍କ ସୈନ୍ୟ-
ସାମନ୍ତମାନେ ସେଠାରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ ଓ
ପାଣି ଛୁଣି ତାକୁ ସତେଜନ କରାଇଲେ ।
ସୁଲତାନ୍ଙ୍କୁ ପ୍ରବୋଧ ଦେବା ପାଇଁ ସମସ୍ତେ
କହିଲେ, “ଯାହା ହେବାର ଥିଲା ହେଲା,
ଆଉ ମନକଷ୍ଟ କରି ଲାଭ କ'ଣ ?” କିନ୍ତୁ
ସୁଲତାନ୍ଙ୍କ ମନ ପଶ୍ଚାତାପରେ ଭରିଗଲା ।

ସେ ସବୁ ସମୟରେ ବାଜପକ୍ଷୀ କଥାହିଁ
ସବୁଆଁନ୍ତି । ସେ ଏଭଳି ଜନ୍ମନ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ
କିପରି କରିପାରିଲେ ସେଇକଥା ଭାବି ସେ
ଅତ୍ୟନ୍ତ ଶ୍ରାନ୍ତି ବୋଧ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ
ସେତକବେଳେହିଁ ଉଜାରଙ୍କ ଚେତାବନା ତାଙ୍କର
ମନେ ପଡ଼ିଲା ।

ନିଜ ଅନୁଭୂତିରୁହିଁ ସୁଲତାନ୍ ଜାଣି
ପାରିଲେ ଯେ ବୃଦ୍ଧ ଉଜାର କାହିଁକି ତାକୁ
ବାରବାର ସାବଧାନ କରି ଦେଉଥିଲେ କି
ଭାବିଚିନ୍ତି କାମ କରିବ, ତରବରରେ କିଛି
କାମ କରିପକାଇବ ନାହିଁ ।

ଆର୍ଥିକାର ହାତୀ

ଏକ ସୁଖୀ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ଘରରେ ଆର୍ଥିକାର ହାତୀଙ୍କ ନାମକ ଜଣେ ସେନାପତି ସେନାପତିଙ୍କ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ । ହାତୀଙ୍କୁ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯାତ୍ରୀ । ତାଙ୍କ ସହଯୋଗୀ ଯାତ୍ରୀଙ୍କ ଘରରେ କେତେକ ହାତୀ ମରିଗଲେ । ହାତୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟରୁ ଅଧିକାଂଶ ହାତୀ ଆର୍ଥିକାର ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଆର୍ଥିକାର ହାତୀ ।

ଏକ ଦିନ ସୁରକ୍ଷିତ କାଳରେ ସେନାପତିଙ୍କ ଅନେକ ହାତୀ ମରିଲେ । କିନ୍ତୁ ଏବେ କେବଳ ଦୁଇଟି ଓ ଆର୍ଥିକାର ହାତୀମାନେ ବେଶୀ ଯାତ୍ରୀ । ଏହି ଦୁଇହାତୀଙ୍କୁ ହାତୀମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଆର୍ଥିକାର ହାତୀ ଆକର୍ଷଣ କରୁ । ଏମାନଙ୍କ କାନ ଏତେ ବଡ଼ ଯେ ସେମାନେ ଯେଉଁ କାନ ଉଠାନ୍ତି ଓ କାନ ସବୁ ଶୁଣିବା ଅପେକ୍ଷା, ଶରୀରକୁ ଶୀତଳ କରିବାରେ ବେଶୀ ଉପଯୋଗ ଦିଅନ୍ତି ।

ହରତର ହାତୀମାନେ ସୁସ୍ୱାଦୁଷ୍ଟ ଘନକାଳରେ ବାସ କରନ୍ତି । ଆର୍ଥିକାର ହାତୀଙ୍କ ଯାତ୍ରୀ ସେମାନଙ୍କର ଏତେ ବଡ଼ କାନର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ । ଆର୍ଥିକାର ହାତୀମାନଙ୍କ ଯାତ୍ରୀ ଅବେକ୍ଷାକୃତ କଳ । ଘରରେ ଅଧିକ ଘର ଯାଏ ଓ ଶେଷରେ ବଡ଼ ଘର ଘର ଘର । ସେମାନଙ୍କ ଦାନ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଲମ୍ବା ।

ସେମାନେ ସାଧାରଣତଃ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ପରିବାର ମିଳି ଦଳିତ ଗଢ଼ନ୍ତି । ସେଥିରେ ମାଉ ହାତୀ ଓ କୁଆମାନେ ଥା'ନ୍ତି, ସୁରୁଷ ହାତୀମାନେ ଟିକିଏ ଦୂରରେ ଥା'ନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଉପତ ପଡ଼ିଲେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ବା ଦଳ ସହଯୋଗ କରନ୍ତି । ମାଉହାତୀଙ୍କୁ କୁଆ ହେଲେ ଅନ୍ୟ ଏକ ମାଉହାତୀ ଆର୍ଥିକାର ହାତୀ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ।

ଆର୍ଥିକାର ହାତୀମାନେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବର୍ଷ ଓ ହରତର ହାତୀମାନେ ପ୍ରାୟ ସବୁ ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଢ଼ନ୍ତି ।

ଫଟୋ-ପତ୍ରିକା-ପ୍ରତିଯୋଗିତା: ପୁରସ୍କାର ଟ. ୫୦

ପୁରସ୍କାର ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପ୍ରତିଯୋଗିତା ୧୯୮୫ ଫାଲ୍‌ଗୁନରେ ପ୍ରକାଶ ପାଇବ

M. Natarajan

A. L. Syed

- ★ ଉତ୍ତମ ଚିତ୍ର ପାଇଁ ଉତ୍ତମ ପତ୍ରିକା ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଦ୍ଵାରା ପୁରସ୍କାର ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ଏବଂ ପ୍ରଥମ ସମ୍ମାନିତ ହୋଇଥିବେ ★ ଅଗାଧ ୧୦ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ।
- ★ ସ୍ଵାଧୀନ ଉତ୍ତମ ଚିତ୍ର ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପାଇଁ ଟ. ୫୦-୦୦ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରଦାନ କରାଯିବ ।
- ★ ପତ୍ରିକା ପ୍ରତିଯୋଗିତା ସହ ପ୍ରଥମ ଶ୍ରମ ଓ ଚିତ୍ର ପ୍ରତିଯୋଗିତାରେ ଲେଖା ହୋଇ ଉପାସନା ପ୍ରତି ପତ୍ରିକା ପ୍ରତିଯୋଗିତା, ମାତ୍ରା-୨୦୦୦ ଓ ଚିତ୍ର ପ୍ରତିଯୋଗିତା ଆସିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ଜୁନ୍ ପ୍ରତିଯୋଗିତାର ଫଳ

- ପ୍ରଥମ ଚିତ୍ର : ଜୁନର ଜୁନର ଶିଖାରରେ ଲେଖା, ଲେଖକଙ୍କ ନାମ ଲେଖା !
- ଦ୍ଵିତୀୟ ଚିତ୍ର : ଲେଖକଙ୍କ ନାମ ଲେଖା, ଲେଖକଙ୍କ ନାମ ଲେଖା !!
- ପୁରସ୍କାର ଲେଖକ : ଲେଖକଙ୍କ ନାମ, ଲେଖକଙ୍କ ନାମ (ଲେଖକଙ୍କ ନାମ)
- ଲେଖକଙ୍କ ନାମ; ସମସ୍ତ ପ୍ରତିଯୋଗିତା ପ୍ରତିଯୋଗିତା ।

ପ୍ରଶ୍ନମାଳାର ଉତ୍ତର

୧. ଚିତ୍ର ପ୍ରତିଯୋଗିତା । ୨. ପ୍ରଥମ ଚିତ୍ର । ୩. ପ୍ରଥମ ଚିତ୍ର । ୪. ପ୍ରଥମ ଚିତ୍ର ।
୫. ପ୍ରଥମ ଚିତ୍ର । ୬. ପ୍ରଥମ ଚିତ୍ର । ୭. ପ୍ରଥମ ଚିତ୍ର । ୮. ପ୍ରଥମ ଚିତ୍ର ।

ମଜା ଭୟରେ ଆସୁଛି ମଜା... ଗୋଲ୍ଡ ସ୍ପଟ'ର ମଜା!

ବିଶ୍ୱାସୀ ଓ ଉପଯୋଗୀ ହୋରଲିକ୍ସ ଡ୍ରଫ୍ଟ

ହୋରଲିକ୍ସ ଡ୍ରଫ୍ଟ ଏକ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଗୁଣବତ୍ତା ବିଶିଷ୍ଟ ମାଲ୍ଡ ମିଲ୍କ ପାଉଡର ଅଟେ । ଏହା ଶରୀରର ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଶରୀରର ସ୍ୱଚ୍ଛତା ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ଅଟେ । ଏହା ଶରୀରର ସ୍ୱଚ୍ଛତା ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ଅଟେ ।

ହୋରଲିକ୍ସ ଡ୍ରଫ୍ଟ ଏକ ଉତ୍କୃଷ୍ଟ ଗୁଣବତ୍ତା ବିଶିଷ୍ଟ ମାଲ୍ଡ ମିଲ୍କ ପାଉଡର ଅଟେ । ଏହା ଶରୀରର ଶକ୍ତି ବୃଦ୍ଧି କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଶରୀରର ସ୍ୱଚ୍ଛତା ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ଅଟେ । ଏହା ଶରୀରର ସ୍ୱଚ୍ଛତା ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଉପଯୋଗୀ ଅଟେ ।

ଛୋଟିଆରୁ ଛୋଟିଆ ଗାଆରେ ବି ଧୂଳି ଲାଗିପାରେ, ସକ୍ୱାରା ଘାଆ ସଂକ୍ରମିତ ହୋଇପାରେ, ଅସୁସ୍ଥିଆ ବଢ଼ିପାରେ ।

ଡ଼ରମ୍ବ, ବ୍ୟାଣ୍ଡ-ଏଡ୍ ଲଗାନ୍ତୁ

ବ୍ୟାଣ୍ଡ-ଏଡ୍
ସଂରକ୍ଷଣ ଉଲ୍ଲତଉର । ଶୁଣାଏ ଦୃତଉର ।

Johnson & Johnson

BAND-AID and JOHNSON & JOHNSON are trademarks of JOHNSON & JOHNSON USA © J & J 84
QBM/4670 ORI

ପ୍ରାୟ: ୧୦୦ ମିଲି ଗ୍ରାମ	ପ୍ରାୟ: ୧୦୦ ମିଲି ଗ୍ରାମ	ପ୍ରାୟ: ୧୦୦ ମିଲି ଗ୍ରାମ

“କଥା କଣ, ମିଳ ?”

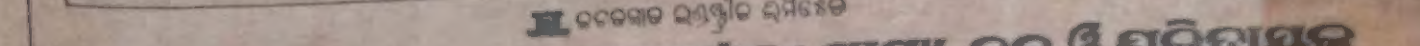
ମାଣସ ଏକ ବଡ଼ ଗାଳ୍ପ...

10

ଆଉ ପାଇଁ ଏକ ବିଷୟ ।

ପାଳକମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ପରିବିତ

ମାଲହୋତ୍ରା କବିରେ ଯୋଗ ଦିଅନ୍ତୁ

ନୂଆ ପକାଳ ହେଲା, ନୂଆ ଖରା ପଡ଼ିଲା

ପ୍ରଥମ
ପନକ୍ରାଫ୍ଟ
ଡିଜିଟାଲ ପାଠକ

ଆପଣଙ୍କ କୃପାପଣାରେ ଗର୍ବୀର ଆଶା ଉତ୍ତୁଣାଏ ।

[illegible]

ବିଲମ୍ବିତରେ ଅଛି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ ଦେଶେ, ଗାଡ଼ା ବାମାନେ
ପାରିତବ୍ୟରେ ନ ଥାଏ ଲବେଶେ, ଏହା କୁଳାଙ୍ଗାର ଚକ୍ର ଚକ୍ର
ମୟରା ତାହା କାହାରି ଦେଶେ, ଅପଣ ଅପଣ କୁଳାଙ୍ଗାର ବସ ଧରିବେ ।

ସେଇସମୟରେ ତା ବାବୁଙ୍କୁ ଦେଖି, ତା ଦୃଢ଼ ସ୍ୱଭାବପାଇଁ
ହସିଲା । ସେ ଏହାକୁ ଶେଷେ ମୁହଁ ନାହିଁ ସୁଖେ, ଯାହାକି
ସ୍ୱଭାବପାଇଁ ଶେଷେ ପସନ୍ଦକର ସୁଖ ।

ପ୍ରତିଦିନ ଶାନ୍ତି, ଶାନ୍ତି ଓ ସମ୍ବଳିତ ହେଉଥିବା ଶାନ୍ତି
 ଓ ସମ୍ବଳିତ ହେଉଥିବା ଶାନ୍ତି । ଶାନ୍ତି ଓ ସମ୍ବଳିତ ହେଉଥିବା ଶାନ୍ତି—
 ୨ ଶାନ୍ତି ଓ ସମ୍ବଳିତ ହେଉଥିବା ଶାନ୍ତି ।

ସୂର୍ଯ୍ୟପ୍ରଭ ସମ ଝଲମଲ କରେ ପୋଷାକ ତବ ।

[illegible]

ମାତ୍ର
ଟି. ୩୫
(ପ୍ରାୟ ୧୦ ଟଙ୍କା)

ପେନସିଲ୍ ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇ ଯାଏ ଅପ୍ରତିଦ୍ୱନ୍ଦୀ ପେନସିଲ୍ ଲେଖା ଚମତ୍କାର

ନିର୍ମିତରେ ଲେଖାଯାଉ ମହାନ ଚମତ୍କାର ଏବଂ ପେନସିଲ୍
ନିର୍ମିତରୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଲେଖା ମନର ତଥା ।
ନିର୍ମିତ ବା ନିର୍ମିତ-ନିର୍ମିତରେ ଲେଖା ବୁଦ୍ଧି ବଢ଼ିଥାଏ । ଅତି
ଜଳ, ଦେଖା ଲାଗୁ ଓ ଦେଖା ମୁଖ୍ୟତଃ ।
ଲେଖାରେ ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିର୍ମିତ । ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଯେତେ ପ୍ରକାର
ପେନସିଲ୍ ଅଛି ତା ମଧ୍ୟରେ ନିର୍ମିତରେ ହିଁ ଦେଖା ଦିନ
ଲେଖା ବୁଦ୍ଧି । ଏବଂ ଅଧିକ ଲେଖାରେ ଦେଖା ମହାନିଲେ,
ଦେଖା ଦିନ ଲେଖା ବୁଦ୍ଧି ।

ନିର୍ମିତ

ପେନସିଲ୍

ଲେଖାରେ ତ ଅତି, ଦେଖା ଦିନ ଲେଖା
ହୃଦୟାଳୁ ପେନସିଲ୍ ପ୍ରା. ବି.,
ଲେଖା ୦୦୦ ୦୦୧ ନିର୍ମିତ ଲେଖା ଲେଖା

ଦେଖା
ଲେଖା
ପେନସିଲ୍
ଲେଖା ମଧ୍ୟରେ

ଲେଖା ଲେଖା

